

646

Beyaz Dizi

Doğum Günü

Ann Charlton

JESİCA

Ann Charlton

Doğum Günü

646

Beyaz Dizi

JESİCA

Görmeyi, sevmeyi ve yaşamayı yeniden öğreniyordu genç kadın.

Milyarder babanın tek kızı Stacey, görkemli bir doğum gününe hazırlanıyordu; ancak gelen birkaç tehdit mektubu yaşamının sıradan akışını değiştirecekti. Babasının peşine taktığı, bir an bile yanından ayrılmayan Hal Stevens, Stacey'yi farklı düşlere sürükleyiverdi. Sonra her şey o bombanın patlamasıyla bir anda alt üst oldu. Hal'in ondan uzaklaşması, ailesinin dayanılmaz baskısı, kırık bir genç kadının yaşadığı yapay dünyaya başkaldırışı ve evden kaçış ... Sonunda, uzun bir bekleyişin ardından aşk ve gurur çemberinde yeni bir sayfa açılıyordu Stacey'nin yaşamında.

Gelişim Yayınları

2500 TL. (KDV dahil)
5 Temmuz 1990

Stacey birden odanın içinde garip bir gölge fark etti.

Camekânın tam yanındaydı ve kımıldıyordu. Genç kadın bütün vücudunun bir anda taş kesildiğini hissetti. Gölge geniş pencerelerin gerisinde birinin olduğunu gösteriyor ve ay ışığının yarattığı keskin siyah beyaz kontrasında apaçık görülüyordu. Pencerenin gıcırdadığını duydu, yaklaşıyor olmalıydı.

Soluğunu tutarak bekledi.

İngilizce adı: RANSOMED HEART

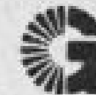
Gelişim Yayınları AŞ (1990)
Levent-İstanbul 80720
Tel: 169 66 80 (20 hat) Tlx: 26510 geby
Ankara Büro:
Konur Sk. No: 7/4 Kızılay-Ankara
Tel: (4) 117 44 50
İzmir Büro:
Şehit Nevres Bulvarı Sedir Apt.
No: 5/5 Alsancak-İzmir
Tel: (51) 22 36 34

Baskı: Tamburacı Matbaacılık Tic. A.Ş.

Doğum Günü

Ann Charlton

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Alex Warman garajın parke kaplı zemininde ayak sesi duyunca, ''Bugünkü yıldız falını okudun mu Stacey?'' diye seslendi. Kendi doğum günü onunkinden iki hafta sonraydı. Bu, aynı burçtan oldukları anlamına geliyordu. Alex her ne kadar astrolojiye inanmadığını söylese de, her sabah yıldız falını okumayı ihmal etmezdi. Tabii bunu kendisi için değil, Stacey için yapıyordu.

''Hayır,'' diye karşılık verdi Stacey. ''Eminim sen bakmışsındır.''

Alex garajın köşesinde asılı olan dev kum torbasını yumruklamakla meşguldü. Bir zamanlar, orta siklette isim yapmış bir boksördü. Boks eldivenleri kollarını ince ve kısa gösteriyordu. Üzerinde şort ve lastik ayakkabılarından başka bir şey yoktu.

''Ne yazıyor?'' diye sordu Stacey, gülümseyerek. ''Bugün okyanusun ötesinden bir mektup mu alacağım? Yoksa hayatıma uzun boylu, esmer bir yabancı mı girecek?''

''Bugün yeni bir hayata ilk adımınızı atacaksınız. İşte aynen böyle yazıyor.''

''Demek öyle. Bu daha makul. Zira uzun boylu, esmer bir yabancı benim için uygun olabilir, ama aynı şey senin için geçerli değil.''

Alex tam elli beş yaşındaydı. Hiç yıpranmamıştı. Sürekli boks antrenmanı yapar ve bisiklete binerdi. Şimdi boks torbasını bırakmış, durduğu yerde jogging yapıyordu. ''Saat biraz erken değil mi?'' dedi soluk soluğa. ''Yine de trafiğin en kötü zamanı. Bu saatte insanlar deli gibi araba sürüyorlar.''

Stacey kamerasını ve aksesuarını arabasının bagajına yerleştirdi. Sonra eldiven bağcıklarını dişleriyle çözmeye çalışan Alex'e yardım etti.

''Coe'nun stüdyosuna gideceğim,'' dedi. ''Siyah be-

yaz bir şeyler çekmem gerekiyor. Ayrıca, karanlık odada çalışacağım. Söyler misin lütfen, neden bugünlerde herkes benimle ilgileniyor. Sanki yirmi bir yaşında değil de, on iki yaşındaymışım gibi!''

Alex yüzünde endişe dolu bir ifadeyle baktı ona. Anne ve babası kızlarının yirmi birinci yaş günü için evlerinin balo salonunda muhteşem bir parti vereceklerdi. Davetlilerin listesi Harbour Köprüsü kadar uzundu ve içlerinde çok önemli ve zengin kişiler vardı. Eve birbirinden değerli hediyeler akmaya başlamıştı bile. Bu durum Stacey'nin babasını endişelendiriyordu. Güvenliğe çok önem veren biriydi. Öyle ki, son günlerde bir güvenlik uzmanı bulmaktan söz eder olmuştu.

Annesi, Clare Jamieson davetliler listesini dikkatle incelemişti. Davetli sayısını biraz azaltmayı düşünüyor,ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Bu arada terzilerle başı dertteydi. İstediği şeyi yapamayacaklarına kanaat getirince, uygun bir şeyler bulmak için Melbourne'a gitmek zorunda kalmıştı.

Sadece anne ve babası değil, son günlerde Alex'in karısı Grace de doğum günü partisinden başka şey düşünemez olmuştu. Evin temizliği ve hazırlıklar için yeni alınan temizlikçilerden oluşan bir ordunun başında bulunuyordu kendisi.

Stacey bütün bunların Alex'i neden endişelendirdiğini anlayamıyordu. Onun parti hazırlıklarıyla bir ilgisi olamazdı. Siyah Rolls ile babasını büroya götürüp getirmediği zamanlar Jamieson ailesine ait arabaların bakımı ile görevliydi. Garajdaki arabaların her şeyinden sorumluydu. Babasının resmi görünüşlü Rolls'undan başka şişe camı yeşili Jaguar'ı, annesinin krem rengi Mercedes'i ve kendisinin gümüş rengi Alfa Romeo'su hep Alex'in eline bakıyorlardı.

Stacey onun eldivenlerini çıkarmasına yardım etti. İkinci eldiven de çıkınca, ''İşte oldu,'' diye mırıldandı. ''Ben gidiyorum, hoşçakal, Alex.''

''Dikkatli sür. Arabanın karbüratöründen çıkan ses-

ler pek hoşuma gitmedi.''

''Daha sonra söküp bakacak mısın?''

''Elbette. Yıldız falında bugün çok dikkatli olman gerektiği yazılıydı. Gaz pedalına fazla basma. Bırak insanlar seni geçsinler.''

Stacey güldü. ''Yıldız falında böyle mi yazıyor? Bu durumda aynı şey senin için de geçerli. Lütfen, Rolls'u yavaş kullan, Alex. Bırak seni geçsinler. Gaza fazla basma.'' Sözlerinin ardından neşeli bir kahkaha attı.

Alex biraz bozuldu. ''Bütün bu saçmalıklara inandığımı sanıyorsan yanılıyorsun,'' dedi.

Genç kadın az sonra arabasıyla garajdan çıktı. Çok güzel bir gündü, çevreye akşam yağan yağmurun hoş kokusu sinmişti. Bahçeyi boydan boya geçerek dış kapının demir parmaklıklarının önünde durdu. Uzaktan kumanda aletinin düğmesine bastı. Demir kapı yavaş yavaş açılırken her zaman yaptığı gibi çam ağaçlarını seyretti. Bahçevan Jaswinsky onlara öyle büyük bir özen gösterirdi ki, genç kadın ne zaman onlara baksa kendisini harikalar diyarındaki Alice gibi hissederdi.

Kapı tamamen açılınca gaza bastı. Yol tek yönlüydü. Gelen araçlar bahçeye açılan öteki kapıyı kullanıyorlardı. Bu nedenle karşıdan araç gelme ihtimali yoktu. Anayola çıkana kadar dilediği kadar hız yapabilirdi.

Çam ağaçlarının görkemli dalları yolu biraz karartıyordu. Bu yüzden Stacey yolun orta yerinde, elinde büyükçe bir çantayla yürüyen adamı son anda fark etti. Frene bastığında çok geç kaldığını biliyordu. Fakat adam elindeki çantayı son anda savurarak kendisini akrobatik bir hareketle yolun kenarına attı. Alfa Romeo tekerlekleri üzerinde dönerek kaydı ve stop etti. Stacey dehşet içinde başını pencereden uzatarak, bir-iki metre ötedeki adama seslendi.

''İyi misiniz?''

Adam yerden kalkmış elbisesindeki tozları silkeliyordu. ''Görmüyor musunuz?'' dedi kayıtsız bir tavırla.

Genç kadın adamın reflekslerine hayran olmuştu.

"Ne kadar çeviksiniz," diye mırıldandı. "Bu tür akrobatik hareketler yapabildiğinize göre, özel eğitim görmüş olmalısınız."

Adam hiç oralı olmadı. Üstünü başını düzeltmeye devam etti. Çok uzun boylu, atletik biriydi. Çok bakımlı elleri vardı üstelik. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"Merak etmeyin, size çarpmazdım," dedi genç kadın. "Son anda arabayı çevirdim zaten, siz de gördünüz."

Adam yolun öteki yanına savrulan çantasını aldı ve ağır adımlarla arabaya yaklaştı.

"Eğer bir şeyiniz yoksa..." Genç kadın tam bunları söylerken motoru çalıştırdı. Ama o da ne? Adam birden pencereden uzanıp onun bileğini tuttu. Sonra kontak anahtarını aldı.

Stacey donakalmıştı. Adamın arabanın çevresinde dolaşıp, kapıyı açarak içeri oturmasını hayret dolu bakışlarla seyretti. Garip bir yüzü vardı adamın. Düz bir burun, geniş ve güçlü bir çene, hafif çıkık elmacık kemikleri... Gözleri de bir tuhaftı. Hiç böyle bir renk görmemişti. Bir bütün olarak yüzündeki ifade vahşi bir kaplanı andırıyordu.

"Yanılmıyorsam, Jamiesonlar'ın biricik kızıyla birlikte bulunuyorum."

Genç kadın başını salladı.

"Şunu bilmenizi isterim ki, yol ortasında sirk gösterileri yapmak gibi bir âdetim yoktur. Az önce gördüğünüz ve hayran kaldığınız hareketi yapmak zorundaydım, çünkü deli gibi araba kullanıyordunuz."

Bu küstahlık karşısında genç kadın dehşete kapılmıştı. "Yanılıyorsunuz," dedi telaşla. "Ben mükemmel bir sürücüyüm. Hata sizdeydi."

"Öyle mi? Haklısınız, hata bendeydi. Ama son anda kendimi yolun sağına atmasaydım, güzel arabanıza zarar vermiş olacaktım."

Şimdi de alay ediyordu. Genç kadın sinirlenmeye başlamıştı. "Bu yol, gördüğünüz gibi tek yönlüdür," dedi. "Gelen arabaların öteki kapıyı kullanması gerekiyor. Burası sadece çıkışlar içindir. Her kapıda bir monitör vardır. Zile bastıktan sonra kimliğinizi ve ziyaret sebebinizi belirtmeniz gerekir. Söyler misiniz, ne işiniz var burada? Eğer satıcı falansanız..."

İşte o anda adamın gözlerinin rengini fark etti. Koyu kahverengiydi. Derin bakışlar ve kopkoyu kahverengi gözler.

"Hayır," dedi adam, belli belirsiz gülümseyerek. "Satıcı değilim. Bugünden itibaren burada çalışacağım. Görünüşe bakılırsa zor olacak."

Stacey anlar gibi oldu. Her gün eve yeni görevliler alınıyordu. Ama böyle atletik birine ne gerek vardı. Yeni gelenlere hiç benzemiyordu bu adam. İçinde korkuya benzer garip bir ürperti duydu. "Lütfen, kendinizi tanıtır mısınız?" dedi buz gibi soğuk bir sesle.

"Adım Hal Stevens. Güvenlik uzmanıyım."

"Oh! Anlıyorum."

Evde buna benzer bir şeylerin konuşulduğunu hatırlıyordu.

"Neden şaşırdınız?"

"Şaşırmadım. Sadece... Alışılmış tiplere benzemiyorsunuz. Üstelik..."

"Evet. Üstelik, ne?"

Ne diyebilirdi? Buz kadar soğuksunuz. Hayır, bu doğru olmazdı, çünkü kahverengi gözlerde zaman zaman sıcak bir ifade beliriyordu. Bir mermer gibisiniz, veya soğuk kahve kadar soğuksunuz...

"Benden özür dilemeyecek misiniz, Miss Jamieson? Sizin yüzünüzden üstüm başım ne hale geldi."

"Elbisenize bir şey mi oldu? Hani?"

Genç adamın üzerinde balık sırtı çok şık bir ceket vardı. Bir an tereddüt ettikten sonra sol kolunu kaldırdı. Dikiş yerinde küçük bir sökük vardı.

"Çok üzüldüm," dedi genç kadın. "Evdeki hizmetçiler derhal dikerler."

O anda adamın bakışlarında garip bir değişiklik ol-

du. Gözlerinin içi gülüyor derler ya, işte öyle.

"Sizin resminizi çekmek isterdim," dedi birdenbire.

"Resmimi mi?" Genç adam şaşırmıştı.

"Evet, şey... Ben resim çekmeyi çok severim de. Yüz yapınız çok ilginç." Bunları söylerken genç adamın elmacık kemiklerine parmak uçlarıyla dokundu.

"Şu çıkıntılar gerçekten çok ilginç. Siyah-beyaz çekmek lazım. İnsan böyle bir yüzde ışığı istediği gibi kullanabilir."

"Hayır, resmimi çekmenize izin veremem."

O anda genç kadın çok saçma bir şey yapmakta olduğunu fark etti. Elini hemen çekti. Resmini çekmek istediği insanların yüzüne dokunmak gibi bir âdeti yoktu, ama nedense kendini alıkoyamamıştı.

"Size de birkaç kopyasını verirdim," dedi. "Sevgilinize verirdiniz. Ya da... belki de evlisiniz."

Genç adam hiçbir şey söylemedi. Arabadan çıkarken, "Dikkatli sürün," diye mırıldandı. Arabanın yanında duran çantasını aldı. Gitmeye hazırlanıyordu. Tam o sırada Alex göründü. Arkadan sessizce gelmişti.

"Merhaba, Alex," dedi genç kadın, neşeli bir tavırla. "Bizim fal yine doğru çıktı. İşte uzun boylu ve esmer ziyaretçimiz. Seni Hal Stevens'la tanıştırayım.

Alex gözlerini biraz kısarak boksör bakışlarıyla karşısındaki adamı tepeden tırnağa süzdü. Hal Stevens gülümseyerek ona elini uzattı. İki adam tokalaşırken genç kadın arabanın motorunu çalıştırdı ve oradan hızla uzaklaştı.

O akşam Stacey elbisesini değiştirdikten sonra babasıyla buluşmak için kütüphaneye indi. Babası bürosundan döner dönmez kütüphaneye geçer ve bir viski ile puro içerdi.

Stacey, annesinin özenle dekore ettiği bu geniş kütüphaneyi çok severdi. Yerler şark halılarıyla kaplıydı. Geniş perdeler tavandan yere kadar bütün bir duvarı örtüyordu. İçeride yatay ışıklandırma vardı. Sehpaların üzerindeki mermer heykeller ailenin köklü ta-

rihini gözler önüne seriyordu. Evin en klasik bölümü burasıydı. Bir zamanlar aynı yerde büyük babasının babası ve büyükbabası da oturmuşlardı. Deri koltukların yüzleri o zamanlardan beri pek çok kez değiştirilmişti, ama bütün bunlar odanın o büyüleyici atmosferini etkilememişti.

Babası biraz aralık duran pencerenin önünde ayaktaydı. Elinde içki bardağı sırtı kapıya dönük, dışarıyı seyrediyordu. Kızının ayak seslerini duyunca dönüp baktı.

"Merhaba, canım," diyerek onu yanağından öptü. Brian Jamieson iriyarı bir adamdı. Yine de kendi yaşındakilere nazaran daha genç gösteriyordu. Hayatı zorluklar içinde geçmişti. Ailede genellikle ahşap oymacılığı ve terzilikle uğraşanlar vardı. Daha sonra tekstil işine girmişler ve birkaç kez iflas etmiş, ama her defasında mali bakımdan kendilerini yeniden toparlamışlardı. Babası ise işe sıfırdan başlamış sayılırdı. Gençlik yıllarında para kazanmayı, insanın ancak kendi zekâsıyla geliştirebileceği bir tür sanat gibi görmüş ve seçtiği yolda adım adım yükselerek ilerlemişti. Bugün muazzam bir servetin sahibiydi ve pek çok kuruluşun fiilen başkanlığını yapıyordu. Günlük hayatı o yaşta biri için oldukça yorucuydu. Hatta bazı dönemlerde gece gündüz çalışırdı. Elli yaşını henüz aşmıştı. Bütün bu özellikler onu kalp krizi için ideal bir aday haline getiriyordu. Stacey bu yüzden endişeliydi.

Yaşlı adam kızına hafif bir tebessümle baktı. Sehpanın üzerinde duran lambadan yayılan ışıkta yüzü oldukça yorgun görünüyordu.

"Kendine hiç dikkat etmiyorsun," dedi genç kadın. "Çok fazla çalışıyorsun. Biraz dinlenmelisin artık. En son ne zaman check-up yaptırmıştın?"

"Bu ne biçim konuşma böyle?" dedi yaşlı adam, kaşlarını şakadan çatarak. "Ben gayet iyiyim. Kendimi çok zinde hissediyorum."

"Biliyorsun, Dr. Dalkeith sana daha az çalışmanı tav-

siye etti. Ayrıca kilo vermen gerekiyor. Sonra şu kocaman pürolardan ve viski içmekten de vazgeçmelisin artık.''

''Şu doktorlar,'' diye mırıldandı yaşlı adam. ''İnsana sadece nelerden vazgeçmeleri gerektiğini söyler. İnsana sağlık için operaya gitmesini bile tavsiye edebilirler.''

Genç kadın gülümsedi. Opera meselesi anne ve babası arasında yaşanan en önemli sorunlardan biriydi. Babası operadan oldum olası nefret ederdi. Oysa klasik müzik ve şan eğitimi gören annesi operaya hayrandı ve uzun mücadelelerden sonra kocasını Opera Sevenler Derneği'ne üye yapmayı başarmıştı. Bu yüzden yaşlı adam sadece karısıyla birlikte operaya gitmekle kalmıyor, dernekte opera konusundaki tartışmalara da fiilen katılmak zorunda kalıyordu.

Stacey güldü. ''Çok ikiyüzlüsün, baba.''

''Yanılıyorsun, canım. Ben sadece açıksözlüyüm. Asıl ikiyüzlüler opera seyircileri arasında bulunuyorlar.'' Bu sözleri söyledikten sonra purosundan derin bir nefes çekip, dumanı havaya üfledi. O anda genç kadın, babasını çok sevdiğini düşündü. Hayatta en sevdiği insan oydu.

''Söyle bakalım,'' dedi yaşlı adam. ''Bu gece Chris seni nereye götürüyor?''

''Tiyatroya. Yeni bir Williamson oyuna başladı. Görenler çok beğenmiş.'' Bunları söylerken küçük çantasından bir çift küpe çıkarıp taktı. Babasının dikkati küpelere yöneldi. Üzerinde ipek bir bluz ve krem rengi bir pantolon vardı. Altın renkli küpeler bu giysiyle çok iyi uyuyordu.

''Demek tiyatroya gidiyorsun,'' dedi yaşlı adam. ''Bu kıyafetle mi?'' Bir an durdu. ''O küpeler plastik gibi.''

''Yanılıyorsun, baba. Küpeler som altın. Ayrıca, gala gecesi olmadığı için kıyafetim uygun.''

Yaşlı adam inanmıyormuş gibi baktı ona. Purosunu yazı masasının üzerindeki mermer tablada söndürdü.

''Benim küpelerimi falan boşver de, şu güvenlik için tuttuğun adamdan söz et bana. Adı Hal miydi, neydi?'' Aslında adını adamı gayet iyi hatırlıyordu. Ama önemsemiyormuş gibi davranırsa babasından daha fazla bilgi alabileceğini biliyordu. Denenmiş bir yöntemdi bu. Kayıtsız bir tavırla küpelerinden birini gevşetir gibi yaptı. Tam o anda bir aksilik oldu. Küpe parmaklarının ucundan kayıp düştü.

''Hay aksi,'' diye söylendi genç kadın. Odanın içi çok az aydınlatılmıştı ve şark halısının iç içe geçmiş renkli desenleri arasında ince bir altın küpeyi bulmak zor olacaktı. Diz üstü yere çöküp elini halının yüzeyinde gezdirerek küpeyi aramaya başladı.

''Demek tanıştınız,'' dedi babası.

''Evet, bugün birdenbire bir Bond filminden fırlamışçasına karşıma çıkıverdi.''

Babası bu sözler üzerine güldü. Niye gülüyor acaba, diye düşündü genç kadın. Dizlerinin üzerinde küpeyi arayarak halının öteki ucuna doğru ilerledi.

''Evli mi o adam?''

Tam o sırada bir el uzandı. İnce uzun parmakların ucunda altın küpe parlıyordu. Stacey doğrulup baktı. Hal Stevens oturmakta olduğu deri koltuktan uzanmış, onun gözlerinin içine gülümseyerek bakıyordu. Bu öyle garip bir olaydı ki, genç kadın bir an rüya gördüğünü sandı.

''Adım Hal Stevens,'' dedi genç adam. ''Ve evli değilim.''

Genç kadın utancından kıpkırmızı olduğunu hissetti. Bereket odanın içi oldukça loştu. O soruyu hiç sormamalıydı. Aşırı meraklı biri gibi görünmekten nefret ederdi. Ayrıca bu adamın evli olup olmamasından ona neydi?

Küpeyi aldı. Gülümsemeye çalışarak kulağına taktı.

''Burada ne işiniz var, Mr.Stevens,'' dedi. ''Sizi görmedim. 'Yoksa kaybolan küpeleri bulmak da görevle-

rinizden biri mi?''

Genç adam güldü. ''Hayır, Miss Jamieson,'' dedi. ''Küpenizi tesadüfen buldum. Yuvarlanarak buraya kadar geldi.''

Stacey ayağa kalktı. Hal Stevens deri koltuklardan birine rahatça oturmuştu. Onun da elinde kocaman bir puro vardı. Havana purosunun keskin kokusu genç kadının genzini yaktı. Bu adam gerçekten de çok güçlü biri olmalıydı. Hayatında ilk kez böylesine geniş omuzlar görüyordu. Tavırları çok rahattı. Üzerinde pamuklu bir gömlek ve pantolon vardı. Gri gömlek ve siyah pantolon. Bu renkler ona gerçekten de çok yakışmıştı. Genç kadın yutkundu. Bu arada babası kendisine bir viski daha doldurmakla meşguldü.

Sessizlik uzayınca genç kadının içinde paniğe benzer bir duygu belirdi. Sırf sessizliği bozmak için, ''Bir güvenlik şirketinde mi çalışıyorsunuz, Mr. Stevens,'' diye sordu. Sesine resmi bir hava vermeyi ihmal etmemişti.

''Hal uzun süre polis olarak görev yaptı,'' diyerek araya girdi babası. ''Yakın zamanda işinden ayrıldı ve şirketimde, yani Talisman'da güvenlik şefi olarak çalışmaya başladı. Fakat bugünlerde kendi işini kuruyor.''

''Nasıl bir iş bu?'' Hayatında ilk kez böyle bir adamla karşılaşıyordu. ''Bizi nasıl koruyacaksınız, Mr.Stevens. Beyninizle mi yoksa yumruklarınızla mı çalışıyorsunuz?''

Genç adam gülümsedi.

''Ben ve arkadaşlarım bir dedektiflik akademisi kurmaya çalışıyoruz.''

''Oh, anlıyorum,'' dedi genç kadın. Pek bir şey anlamamıştı aslında.

Bu arada babası elinde çok şık bir mücevher kutusuyla ona yaklaştı.

''Sana bir şey vermek istiyorum,'' dedi. ''Bu gece takmak için.'' Kutuyu açıp uzattı. Stacey hayatında

gördüğü en güzel bir çift küpeyle karşılaştı o an. Altın ve elmas taşlı, harika şeylerdi.

''Ah, çok güzel baba,'' dedi. Uzanıp yaşlı adamı yanağından öptü. ''Fakat bu gece için biraz fazla olmaz mı.''

''Lütfen tak. Çok istedim.''

Genç kadın gülümsedi. Kulağındaki küpeleri çıkarıp, kutunun içindekileri taktı. Bu küpeler aileden kalma mücevherat arasında yer alıyor olmalıydı. Çoğu kitaplığın yanındaki gizli kasada saklanıyorlardı. Babası bu parçayı kızına vermek üzere daha önce çıkarıp bir yere saklamış olmalıydı.

Stacey küpeyi takarken, yaşlı adam, ''Kızımın ucuz küpelerle tiyatroya gitmesine razı olamam,'' dedi.

Genç kadın gülümsedi. Hal Stevens'ın oturduğu yöne bakmamak için özel bir çaba harcıyor, onunla göz göze gelmek istemiyordu.

Babası kadınların klasik giyinmesini isterdi. Örneğin tiyatroya veya operaya gidilecekse, uzun, dekolte tuvaletler giyilmeli, pahalı mücevherler takılmalıydı. Oysa genç kadın kendisine neyin yakıştığını daha iyi biliyordu. Üzerindeki ipek bluz hafif yeşile çalıyordu örneğin ve bu renk yine yeşile çalan mavi gözleriyle çok hoş bir uyum sağlıyordu. Saçlarını yanlardan biraz toplamıştı. Bu da yüzünün ovalliğini ve uzun, güzel boynunu vurguluyordu. Genç kadın o gece kendisini özel olarak güzel hissediyordu.

Babasına sezdirmeden bakışlarını onun oturduğu yöne doğru kaydırdı ve birden genç adamın bakışlarına yakalandı. Hal Stevens o iri ve büyüleyici kahverengi gözleriyle onu süzüyordu. Yüzünde sakin, neredeyse düşünceli bir ifade vardı.

O sırada evin önünde duran bir arabanın sesi işitildi. Genç kadın pencereye koştu. ''Chris gelmiş,'' dedi. ''Hemen çıkmam gerekiyor. Lütfen rahatsız olmayın, Mr. Stevens. Gece saat bir civarında gelirim. Bunu özellikle söylüyorum, çünkü beni hırsız sanabilirsi-

niz. Doğrusu sizinle dövüşmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmezdi.''

Genç adam hafifçe gülümsedi. Stacey babasını yanağından öpüp kütüphaneden çıktı.

Gece eve döndüğünde saat yirmi üç otuzdu. Kapıyı anahtarla açıp içeri girdi, merdivenlerden yukarı, odasına çıktı. Onunla karşılaşmadığı için sevinmiş miydi yoksa düş kırıklığına mı uğramıştı, bilemiyordu. Nasıl güvenlik görevlisiydi bu? Kendisi yerine bir hırsız da olabilirdi pekâlâ. Acaba hediyelerin bulunduğu yerde mi kalıyordu? Her neyse, şu anda Hal Stevens'ın misafir odalarının biri de mışıl mışıl uyumakta olduğu kesindi. Stacey hakkında neler düşünmüştü acaba? Belki de onun babası tarafından fazlaca şımartılmış tipik bir zengin kızı olduğunu düşünüyordu. Eğer böyle düşünüyorsa yanıldığını anlayacaktı. O anda bu adamla ilgilenmekte olduğunu hissetti. Yatağının üzerine oturup bir süre düşündü. Bu adamda kendisini bu kadar etkileyen ne vardı? Kahvaltıda onunla karşılaşabilecek miydi acaba?

Bölüm İki

Yatar yatmaz derin bir uykuya daldı. Şiddetli bir susuzlukla uyandığında daha sabah olmamıştı. Yatağın içinde kımıldayarak saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Odanın içi ay ışığıyla aydınlanmıştı. Böyle durumlarda yeniden uykuya dalmanın stresine kapılacağını düşünür, bu yüzden saate bakmaktan nefret ederdi.

Çok susamıştı. 'Hep Chris'in yüzünden,' diye geçirdi içinden. Ne zaman kırmızı şarap içse böyle olurdu. Chris beyaz şarabı şaraptan saymazdı. İlle de kırmızı içilecek.

Yataktan çıktı. Banyoya geçip bir bardak su içti. Üzerinde askılı, ipekten bir gecelik vardı. Siyah renkliydi. Sırtına iki yastık koyup yatağın içine oturdu. Bu oda çocukluğundan bu yana hemen hiç değişmemişti. Duvar kâğıtları, eşyalar, bebekleri ve en önemlisi, deniz kabuklarından oluşan muhteşem koleksiyon. Stacey kaç yaşına gelirse gelsin bütün bunları özenle korumaya kararlıydı. Annesi her iki yılda bir evin dekorasyonunu ele alır, kendi deyimiyle her şeyi mükemmelleştirmeye çalışırdı. Stacey her defasında kendi odasına dokunulmaması için direnmişti.

Gerçekten de hayatta en değer verdiği şeylerden biri deniz kabuğu koleksiyonuydu. Annesine kalsa onların hepsini atardı. Fakat Stacey çocukluğunun bu muhteşem hazinesinden asla vazgeçemeyeceğini biliyordu. Koleksiyonun en nadide parçası dev bir şeytan minaresiydi. Üzeri yaldızlı gibi parlak, içi açık pembe renkliydi. Bu haliyle nadide bir mücevherden farksızdı. İlk bulduğunda arkadaşları onu elinden almak için neler yapmışlardı neler. Fakat Stacey her defasında ona sahip çıkmasını bilmiş ve elinden alınmasına izin vermemişti.

Bir keresinde koleksiyonunu topluca okula götürüp

arkadaşlarına göstermişti. Koleksiyon, öğretmeni Miss Markham'ın ilgisini çekmiş, kadın Stacey yaşında biri için böyle şeyler toplamanın çocukluk olduğunu söylemekten de geri durmamış, hatta ona koleksiyonunu okula bağışlamasını bile teklif etmişti. Bunun üzerine Stacey, "Bunlar benim mücevherlerim, Miss Markham," diyerek kendisini savunmuştu. Aslında şimdi, insanların küçük bir kızın deniz kabuğu koleksiyonunu bir hazine gibi düşlemelerinin çok zor olduğunu anlayabiliyordu. Asıl hazine, annesinin elmaslarından, yakutlarından, zümrütlerinden oluşuyordu.

Stacey gülümsedi. Deniz kabukları onu bir anda öğrencilik yıllarına götürmüştü. Hayaller ve gün ışığıyla dopdolu, büyülü günlerdi onlar. Yerinden kalkıp kabukların içinde bulunduğu camekânın önünde durdu. İşte, o güzel şeytan minaresi siyah bir kadife parçasının üzerinde duruyor, ay ışığında parlıyordu. Evet, güneşli, güzel günlerdi onlar. Gerçi arada bir yağmur da yağıyordu, ama olsun. O hep pırıl pırıl güneşli günleri hatırlıyordu.

Aslında bu kabukları odasında bu şekilde muhafaza etmesinde çocuksu bir şeyler olduğunun gayet iyi farkındaydı. Ama onlar geçmişinin ve hayatının çok önemli bir parçasını oluşturuyorlardı. Bu yüzden vazgeçmesi düşünülemezdi.

Birden odanın içinde garip bir gölge fark etti. Camekânın tam yanındaydı ve kımıldıyordu. Stacey bütün vücudunun bir anda taş kesildiğini hissetti. Gölge kuzeye bakan geniş pencerelerin gerisinde birinin olduğunu gösteriyor ve ay ışığının yarattığı keskin siyah beyaz kontrasında apaçık görülüyordu. Stacey arkasına dönmeye cesaret edemiyor, kımıldamadan duruyordu. Pencerenin hafifçe gıcırdadığını ve gölgenin kayarak kaybolduğunu gördü. Yaklaşıyor olmalıydı. Soluğunu tutarak bekledi.

Ansızın bir el ağzını kapadı, diğeri belini sıkıca kavradı.

"Sakin ol," dedi bir ses fısıltıyla. "Benim."

Sesi tanımıştı. Yine de bütün gücüyle çırpınarak kurtulmaya çalıştı.

"Sakin ol, benim. Stevens."

"Çek ellerini üstümden," dedi genç kadın. Nedense, o da fısıltıyla konuşmaya başlamıştı.

"Peki, sana dokunmayacağım, söz veriyorum. Lütfen sesini kes."

Genç adamın yüzü keskin gölgelerle parçalanmış gibiydi. Bu haliyle mermer bir yontuyu andırıyordu. Genç kadın biraz sakinleşmişti. Derin bir soluk aldı.

"Sesimi keseyim, öyle mi? Neden, peki? Sen delirdin mi? Gecenin bu saatinde odama giriyor ve bana dokunmaya cesaret ediyorsun. Ne işin var burada."

Sesini iyice yükseltmişti. Genç adam onun ağzını eliyle bir kez daha kapadı.

"Bana daha yavaş sesle hakaret edebilirsin."

"Sapık..."

"Bu kadar kötü şeyler söylemeyin lütfen, Miss Jamieson. Sakin olun. Eminim biliyorsunuz, babanız güvenlik konusunda zaten çok endişeli. Sabahın ikisinde sesinizi duyarsa kalp krizi geçirebilir. Bunu istemezsiniz herhalde, öyle değil mi?"

Stacey ince, askılı geceliğinin içinde kendini çırılçıplak hissetti. Gözlerine yaşlar dolmuştu. Öfkeyle, "Sakın bana dokunma," diye fısıldadı.

"Dinle beni," dedi genç adam. "Denetlemeye çıkmıştım. Teras kapısının kilitli olmadığını fark ettim. Biraz daha yakından bakınca alarm sisteminin devre dışı olduğunu gördüm. Fakat tam o sırada gölgemi fark ettin. Seni yatıştırmak için içeri girmek zorunda kaldım. Yoksa müthiş bir çığlık atacaktın. Eğer uyuyor olsaydın alarm sistemini devreye sokup, sessizce gidecektim. Anladın mı şimdi?"

Genç kadın yatağına doğru geri geri yürüdü. Geceliğinin askılarını düzeltti. Fakat ne yapsa, çıplaklığını örtemeyeceğini biliyordu.

"Demek alarm yerine takılı olmadığı için geldin. Garip bir mazeret. Az kalsın korkudan ölecektim. Çok ileri gittin, Stevens. Babam bunu duyarsa..."

"Babana söylemeyi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Bu odaya girmek senin görevin değil. Bir kere bu odaya hırsız girmez, çünkü evin ön cephesine bakıyor. Neden gidip arka odaları kontrol etmedin? Yoksa kadınların kaldıkları odalara özel bir ilgi mi duyuyorsun?"

"Lütfen, yeter artık."

Genç adam ondan uzaklaşıp pencerenin yanına gitti ve alarm sistemini devreye sokan düğmeye bastı. 'Bu işi yatmadan önce yapmalıydım,' diye aklından geçirdi genç kadın.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Hal Stevens. Genç kadının bir şey söylemesine fırsat bırakmadan pencereden süzülüp gözden kayboldu.

O sabah Stacey son günlerde yaptığı gibi erkenden hediyelerin bulunduğu odaya gitti. Son gelen üç paketi incelemek için halının üzerine oturdu. Nedense dikkatini toplayamıyordu. İster istemez ikide bir Stevens denilen o adama takılıyordu. Paketlerin birine iliştirilmiş bir kartı okudu: Mr. ve Mrs. Fitzroy'dan sevgilerle. Paketi açınca içinden deri kaplı kalın bir kitap çıktı. Batı Hint Adaları'nın sömürgeleştirilmesi üzerine yazılmış bilimsel bir araştırmaydı bu. 'Ne romantik bir armağan,' diye geçirdi içinden. Küçük bir pakete uzandı. Karta bakılırsa, bu Dr. Dalkeith'in armağanıydı. Babasının hiç hoşlanmadığı biriydi bu Dr. Dalkeith. Ön dişleri de fazla uzundu. İç içe sarılmış parlak kâğıtların içinden mücevher gibi işlenmiş bir Fabergè yumurtası çıktı.

Tam o sırada garip bir duyguyla irkildi. Hemen arkasına döndü. Hal Stevens kapıdan başını uzatmış ona bakıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Dün gece karşılaştıklarında yarı çıplaktı ve bunu hatırlamak çok rahatsız ediciydi.

"Günaydın," dedi genç adam. Stacey yanıt verip vermemekte biraz tereddüt etti. Sonunda başını salladı. Tuhaf ve çocuksu bir görünüşü olduğunu biliyordu. Hediye paketlerinin arasında bir çocuk gibi oturuyordu. Kucağında kalın bir kitap ve elinde parlak bir yumurta vardı. O anda genç adamın bakışlarını fark etti. Doğruca Stacey'nin halının üzerinde açık duran bacaklarına bakıyordu. Genç kadın öfkeli bir tavırla bacaklarını kapadı.

Genç adam sanki bu hareketi bekliyormuş gibi içeri girdi, fakat ona yaklaşmadı. Sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Şimdi doğrudan genç kadının gözlerinin içine bakıyordu. Stacey ne yapacağını bilemiyordu.

"Beni gözetlemekten başka bir işimiz yok mu, Mr. Stevens?"

"Değerli şeyleri korumak için buradayım," diye karşılık verdi genç adam. Halının ve masanın üzerindeki paketleri eliyle işaret etti. O sabah gözleri soğuk kahverengi değil, biraz süt katılmış sıcak kahverengiydi. Stacey paketlerle ilgilenmeyi sürdürdü. En iyisi ona önem vermemekti. Yine de o sabah saçlarını fırçalamadığı için biraz pişmandı. Bu haliyle bir cadıya benziyor almalıydı.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?" dedi Hal. Ona birkaç adım yaklaştı.

"Gönderilen hediyeleri ve kimler tarafından gönderildiklerini aklımda tutmaya çalışıyorum. Partide bunları gönderenlere teşekkür etmem gerekiyor çünkü."

Genç adam yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Partiye üç yüzden fazla davetli katılacakmış," diye mırıldandı.

"Evet. Son yapılan hesaplamalara göre tam üç yüz elli altı kişi. Bu da yaklaşık yüz yetmiş beş hediye demektir."

"İnanılır gibi değil. Hepsini hatırlayabilecek misin?"

Stacey ona dikkatle baktı. Bu adam eve ayak basalı

daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Bu kadar kısa bir süre içinde hayatının bir parçası haline gelmeyi nasıl başarmıştı acaba?

"Her hediyenin bir kartı var," dedi. "Her kartın üzerinde de bir şeyler yazılı. Bunları ezberleyebilirsem hata yapmam."

"Zor iş," diye mırıldandı adam. Fabergè yumurtasını aldı, gözlerine yaklaştırarak inceledi. Gözlerinin rengi yine değişmişti. 'Kremalı Yemen kahvesi,' diye içinden geçirdi genç kadın.

"Örneğin, şu kitap," dedi Hal. "Onu kimin gönderdiğini söyleyebilir misin?"

"Elbette. Mr. ve Mrs. Fitzroy."

"Peki ya şu?" Masanın üzerinde duran çok değerli bir kristal parçayı işaret ediyordu.

"Kristal bir şamdan," dedi genç kadın. "Sir Henry ile Lady Sedgwick'in armağanı. Herkes kürk ve altın vermiyor."

Genç adam tek kaşını kaldırarak dikkatle baktı ona. "Hangisini tercih ederdin?" diye sordu.

"Kürklerden nefret ederim. Altına gelince, sayısız altın takı aldılar bana. Çok özel durumlar olmadıkça altın takı kullanmam. Daha sade şeyleri tercih ederim."

Genç adam güldü. Yersiz bir gülüştü bu. Stacey sabahlığının eteklerine dikkat ederek oturduğu yerden kalktı. Üstünü başını düzeltti, sabahlığının kemerini çekiştirdi. Bu arada genç adamın bakışları hep üzerindeydi.

"Sana yardım etmeyi isterdim," dedi Hal. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, yapacağını yapıyorsun zaten. Dün geceki gibi..."

"İntikam almayı düşünüyor musun?"

"Henüz bilmiyorum. Bundan sonra sergileyeceğin tavra bağlı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı genç adam. Stacey onun önünden geçip odadan çıktı. Hal onu izledi. Genç

adamın varlığını hemen arkasında hissetmek onu tedirgin ediyordu.

Hediyelerin bulunduğu odanın hemen yanındaki yatak odasından geçtiler. Orada kalmıyordu anlaşılan. Bu saatte Hal Stevens herhalde odasına gidip duş almak ve tıraş olmak isteyecekti. Yüzü yeni çıkan sakallarla hafifçe kararmıştı. Aslında oldukça fotojenik bir yüzdü bu. Onun siyah beyaz resimlerini çekmek çok ilginç sonuçlar verebilirdi.

Merdivenleri birlikte çıktılar. Genç kadın kendi odasının kapısına geldiğinde durdu. Bir an göz göze geldiler. Hal Stevens sempatik bir ifadeyle gülümsedi ve hemen yandaki odanın kapısını açıp içeri girdi. Stacey şaşırmıştı. Aynı katta ve yan yana iki süitte kaldıklarını bilmiyordu doğrusu. Nedense onun aşağıda bir yerlerde kaldığını sanmıştı.

Jamieson Malikânesi basına sık sık konu olan oldukça büyük tanınmış bir malikâne idi. Koridorlara açılan ve bütün katları dolaşan ahşap bir merdiven, biri balo salonu olmak üzere iki geniş salon, dev bir kütüphane ve yatak odaları... Bir kahvaltı salonu bile vardı. Bu kadar büyük bir evde güvenlik sorumlusu Hal Stevens'ın kendisine ait olan bölümün tam bitişiğine yerleştirilmesi biraz garip değil miydi?

Hep birlikte kahvaltı masasına oturduklarında daha garip bir şey oldu. Hal Stevens dün gece olanları bir bir anlattı. Stacey'nin odasına nasıl girdiğini, alarmı nasıl devreye soktuğunu uzun uzadıya ve ciddi bir tavırla anlattı. Stacey şaşırmıştı. Babası düşünceli bir yüz ifadesiyle genç adamı dinliyor, onayladığını göstermek istercesine arada bir başını sallıyordu. Sonunda kızına döndü.

"Stacey, her gece yatmadan önce kapını sıkı sıkı kilitlemeni istiyorum senden. Alarmı devreye sokmayı unutmamalısın. Eğer dediklerimi yapmazsan Hal her gece odana girecek ve eksik bıraktığın bütün bu işleri yerine getirecek."

Genç kadın müthiş şaşırmıştı. Babasının bir yabancının her gece odasına girmesine izin verebileceğini dünyada tahmin edemezdi.

''Nasıl istersen,'' dedi. ''Bundan böyle alarm gece gündüz çalışır durumda olacak. Emin olabilirsin.''

''Bak bunu işittiğime çok sevindim,'' dedi yaşlı adam. ''Bugün ne yapmayı düşünüyorsun, hayatım. Chris'le yemeğe mi çıkacaksın? Yoksa elbise provası mı var?''

Babası bu sözleri söylerken genç kadın Hal Stevens'in yüzüne bir göz attı. Genç adamın dudaklarında belli belirsiz alaycı bir tebessüm görünce canı sıkıldı. Bu adamın kendisini şımarık bir zengin kızı gibi görmesini hiç istemiyordu. Babası yemeğe çıkmaktan veya terzi ile randevudan söz edecek yerde, fotoğraf stüdyosunda yaptığı çalışmalardan söz etse ne olurdu sanki?

Hal tost ekmeklerine bıçağının ucuyla marmelat sürüyordu. Bir insanın sabah kahvaltısında bu kadar çok yemesi sağlığına zararlı değil miydi? Birbiri ardı sıra atıştırıp duruyordu. Buna rağmen vücudunda bir gram bile fazlalık yoktu.

Stacey babasına dönerek eve girecek bir hırsızın öncelikle hediyelerin bulunduğu odayla ilgileneceğini söyledi. Bu durumda Mr. Stevens'ın hediyelerin bulunduğu odaya bitişik yatak odasında kalması daha uygun olmaz mıydı? Üst kattan alt kata inene kadar hırsız çoktan işini bitirmiş olacaktı.

Bunları söylerken babasıyla Hal'in bakıştıklarını ve yaşlı adamın hafifçe gülümsediğini fark etti. Ondan bir şey saklıyorlardı sanki.

Brian Jamieson kahvaltısını bitirmişti. Masadan kalkmadan önce kızının elini tuttu. ''Sana gönderilen bütün hediyeler Hal'in koruması altındadır, kızım,'' dedi. ''Merak etme.'' Bunları söyledikten sonra kalkıp gitti.

Genç kadın hemen karşısında oturan Hal Stevens'an baktı. Marmelatlı tost ekmeklerini atıştırmaya devam ediyordu ve kendinden emin bir havası vardı. Grace'in erik marmelatını çok sevmişti anlaşılan. Haksız da sayılmazdı.

''Dün gece yaptığını bağışladığımı sanıyorsan, yanılıyorsun,'' dedi birdenbire.

''Bunu söyleyeceğini biliyordum. Eminim, intikam almak isteyeceksin.''

''Evet.''

''Benim için önemli değil. Nasıl olsa gerilim içinde yaşamaya alışığım.''

Düpedüz alay ediyordu. Stacey öfkeyle masadan kalktı. Merdivenlerden çıkarken, 'Onu bu lüks süitten atmanın bir yolu olmalı,' diye düşünüyordu. Evde bu tür işlerin düzenlenmesinden sorumlu olan kişi Grace Warman'dı.

Bir süre odasında oyalandıktan sonra mutfağa geçti. Grace oradaydı. Masanın başına geçmiş hamur açıyordu. Bu işi mükemmel yapardı. Özellikle etli ve hamur işi yemeklerde üstüne yoktu. Stacey önce biraz havadan sudan konuştu. Bu arada kendisine bir portakal suyu hazırladı. Sonra yavaş yavaş meseleyi açtı. Hal Stevens'ın başka bir yerde kalmasını istiyordu. Yanındaki odada böyle bir adamın kalması onu tedirgin ediyordu. Grace bütün bunlara bir anlam veremiyormuş gibiydi. İşiyle meşgul olurken arada bir genç kadının yüzüne kuşku dolu nazarlarla bakıyordu.

''Ama baban orayı vermemizi istedi, Stacey. Şimdi ben nasıl adamı oradan alıp da...''

''Babam bu konuda çok büyük bir hata yaptı, Grace. Bilirsin bazen çok dalgın olur ve ne yaptığını bilmez. Son zamanlarda hem işleri yoğun hem de şu doğum günü partisi kafasını fazla meşgul ediyor. Ayrıca bütün bu olup bitenler sana doğru geliyor mu? Hemen yanıbaşımdaki bir odada yetişkin bir adamın yatıp kalkması sence doğru mu.''

''Yoksa adamın tavrını mı beğenmedin?''

Genç kadın yutkundu. ''Hayır, ama, düşündüm de,

eğer o adam başka bir odaya taşınırsa kendimi daha rahat hissedeceğim.''

Grace elindeki hamuru bırakmış bakışlarını genç kadının yüzüne çevirmişti.

''Rahatsız edici bir tip mi?''

İşler sarpa sarıyordu. Stacey, ''Böyle bir şey söylemedim. Ayrıca o adam beni rahatsız etmiş olsaydı, bunu sana söylerdim, biliyorsun.''

''Anlıyorum, canım,'' dedi Grace. Bir an durup düşündü. Sonra kararlı bir ses tonuyla, ''Sen hiç merak etme,'' dedi. ''Doğrusunu istersen adamın o tip biri olduğunu hiç düşünmemiştim.''

'Bu kadarı yeterli,' diye içinden geçirdi genç kadın. Daha fazla konuşursa işleri iyice karıştıracağını düşünerek mutfaktan çıktı.

İşte olmuştu. Fakat nedense içi rahat değildi. Hal Stevens'ı görmek için büyük bir arzu duyuyordu. Adamın yukarda olmadığı kesindi. Bahçeye çıkıp garaja doğru yürüdü. Alex'le biraz konuşursa rahatlayacağını hissediyordu.

Garaja girdiğinde Alex'i eski bir tekerleğin üzerine oturmuş durumda buldu. Tavandan sarkıtılmış boks torbasıyla egzersiz yapan Hal Steven'ı seyrediyordu. Genç adam torbaya yumruk atmakla meşguldü. Stacey işte bunu hiç beklemiyordu. Birden telaşlandı.

Alex'in ağzı kulaklarına varmıştı. Genç kadının yaklaştığını görünce, başıyla genç adamı işaret ederek, ''Mükemmel bir orta siklet,'' dedi.

Bir süre onu birlikte seyrettiler. ''Bu adamın babası kimmiş, biliyor musun?'' diye mırıldandı Alex.

''Nereden bilebilirim?''

''Son döğüştüğüm boksör.''

Alex'in bakışlarında kederli bir ifade belirmişti. Döğüştüğü son boksöre nakavtla nasıl yenildiğini Stacey'ye defalarca anlatmıştı. Bu onun son maçı olmuştu. Öyle şiddetli bir dayak yemişti ki, bir daha ringlere dönememişti. Alex'in hayatının en acıklı hikâyesiydi bu. Stacey onun neler hissettiğini gayet iyi anlıyordu. Bu arada Hal torbayı ritmik hareketlerle yumrukluyordu. Üzerinde kolsuz bir fanila vardı. İyice gerilen kol adaleleri hafif bir terle kaplanmış, parlıyordu. Yumruk atarken omuzlarını gerçek bir boksör gibi ustalıkla kullanıyordu. Estetik bakımdan çok biçimli, güçlü bir vücudu vardı. Fakat ağır ve hantal değildi. Tam aksine çok hafif ve çevikti. Tam bir atlet vücudu.

Bir ara başını çevirip Alex'e doğru baktı. O anda göz göze geldiler. Genç kadın bir an ne yapacağını bilemedi. Suç üstü yakalanmış gibi hissetti kendini. Garajdan çıkıp hızlı adımlarla eve doğru yürüdü.

Tam odasının kapısını açmıştı ki, içinde dayanılmaz bir arzu belirdi. Genç adamın kaldığı odanın kapısı onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Bunu yapmaya hakkı vardı. Böylece ödeşmiş olacaklardı. Odanın kapısını yavaşça açıp içeriye süzüldü. Hayatında ilk kez bir erkeğin odasına bu şekilde giriyordu. Odadan çıkmadan önce yatağını düzeltmişti. Ayak ucunda mavi bir havlu ve bir pijamanın sadece alt kısmı katlanmış olarak duruyordu. Demek üstü çıplak yatıyordu. Onu üstü çıplak yatarken gözlerinin önüne getirdi. Hayır, bu hayali daha ileri götürmemeliydi, yoksa korkunç şeyler düşleyebilirdi.

Sandalyenin üzerinde mavi renkli ince bir kazak duruyordu. Elde örüldüğü ilk bakışta belli oluyordu. Kim örmüş olabilirdi bu kazağı?

Gardroba doğru iki adım atıp durdu. Tanımadığı bir adamın odasına hırsız gibi girmişti. Ya Grace tam şu anda eşyaları başka bir odaya taşımak için içeri girerse? Hemen çıkmalıydı oradan.

Tam çıkmak üzereydi ki, odanın kapısı açılıverdi. Hal Stevens onu görünce durdu. Gözlerini biraz kısarak dikkatle baktı. Sonra içeri girdi ve kapıyı kapadı. O anda Stacey bütün çıkış yolları kesilmiş, tuzağa düşürülmüş biri gibi hissetti kendini.

Genç adamın üzerinde hâlâ aynı fanila vardı. Yatak

ucunda duran havluyu alıp ensesini ve yüzünü kuruladı. Yakından çok daha heybetli görünüyordu, hatta tehlikeli.

"Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum acaba?" Bunları söyledikten sonra yatağın hemen yanındaki sehpanın üzerinde duran notlara bir göz attı. Genç kadının odayı ne kadar karıştırdığını anlamak istiyormuş gibiydi.

"Özel odama insanların girmesinden hoşlanmam, doğal olarak. Fakat belki de bu evde çalışanların böyle bir özgürlüğü yok. Ne dersiniz, Miss Jamieson?"

Sesi öyle soğuktu ki, genç kadının bütün cesareti kırıldı. Sonunda kendini toparlayarak, "Özel odaların dokunulmazlığından nasıl söz edebiliyorsunuz?" dedi. "Daha dün gece özel odama giren siz değil miydiniz?"

"Ama ben görevimi yapıyordum."

"Görev ya da başka şey... Benim yatak odam size yasaktır. Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsanız, kötü niyetli olduğunuzu herkese anlatırım. Bir daha kimse size iş vermez. Jamieson ailesi adınıza leke sürerse onu bir daha hiç kimse çıkaramaz. İşte size bunu söylemek için geldim."

Genç adam bitkin bir halde yatağın üzerine oturdu. "Ne iş ama," diye söylendi. "Baksana bana, mazoşiste benzeyen bir halim var mı? Şımarık bir çocuğa bakıcılık etmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Babana borçlu olduğum için yapıyorum bu işi. Yoksa burada bir dakika durmam."

Stacey bu sözlerin gerçeği ne ölçüde yansıttığını düşünebilecek durumda değildi. "Ne olursa olsun, seni bir daha odamda görmek istemiyorum!" diye bağırdı. Bir an önce oradan kaçmak, kurtulmak istiyordu. Kapıya yöneldi, fakat genç adam çevik bir hareketle yolunu kesti.

"O gece ay ışığında yarı çıplaktın. Fakat bu benim hatam değildi. Pencereden içeri baktığımda sanırım, su içmek için banyoya geçmiştin. Tekrar uykuya dalma-

nı bekledim. Ama uyuyacak yerde kalkıp oyuncaklarınla oynamaya başladın. Bu durumda alarmı bir an önce devreye sokmaktan başka şansım kalmadı. O gölgeyi fark etmiş olmasaydın, işimi sessizce yapıp gidecektim."

"Yine de bakmayabilirdin," dedi genç kadın. "Gözlerini kapayabilirdin."

Genç adam küçük bir kahkaha attı. "Bir güvenlik görevlisi asla gözlerini kapamaz," dedi. Stacey kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Ona vurmamak için kendini zor tutuyor, öfkeyle yumruklarını sıkıyordu.

Hal Stevens durumun vehametini kavramış olmalıydı. Sesine ciddi bir hava vererek, "Merak etmeyin," dedi. "Bir kere ışık çok azdı, ikincisi, iyi bir güvenlik görevlisi her gördüğünü hatırlamaz. Seçici bir belleğe sahiptir. O gece gördüğümü tamamen unuttum, Miss Jamieson."

Genç kadın büyülenmiş gibi baktı ona. Hayatında böyle bir yüz görmemişti. Mermer bir yontuyu andırıyordu. Bakışlarında buz gibi soğuk ama insanı bir mıknatıs gibi kendine çeken garip bir şeyler vardı. Kapıdan çıkmak için ileri doğru bir adım attı, fakat genç adam çekilmedi. Onun terli göğsünden yayılan hoş bir sıcaklık dalgası Stacey'nin bütün varlığını kapladı.

"Çekil yolumdan!"

"Burada ne aradığınızı bana açıklamalısınız, Miss Jamieson. Kadınlar davet etmediğim sürece odama gelmezler. Giysilerimle oynamazlar." Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Giysiler üzerimde olmadıkça," diye ekledi.

"Sizinle balo salonunda görüşürüz, Mr. Stevens," dedi genç kadın. "O muhteşem egonuz, bana gösterilen ilgi karşısında dayanabilecek mi bakalım?"

Genç adam kapının önünden çekildi ve Stacey öfkeyle dışarı fırlayıp kapıyı çarptı. Odasına geçip üstündekileri değişti. Az sonra arabasına binip evden uzaklaştı.

Öğleye kadar fotoğraf stüdyosundaki karanlık odada çalıştı. Bir butiğin reklam bölümü için çektiği filmleri banyo ediyordu. Bu işi ona Coe vermişti. Bunu para için değil, zevk için yapıyordu. Karanlık odanın bu kadar rahatlatıcı olduğunu ilk kez fark ediyordu. Öğleye doğru Chris'i görmek istedi.

Chris Holdsworth, babasına ait holding binasının yirmi beşinci katında muhteşem bir büroya sahipti. Babası Holdsworth imparatorluğunun başında bulunuyordu. Sembolik bir görevdi bu. Yaşlı adam son on yıldır kendi üzerindeki sorumlulukların büyük bir kısmını oğluna devretmişti.

Stacey asansörden çıkıp doğruca büroya girdi. Chris onu görünce masasından kalkıp, "Sevgilim," dedi. "Bu ne sürpriz. Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum acaba?"

Genç kadın o anda taş kesildi. Hal, onu odasında görünce aynı sözleri söylemişti. Telaşını gizlemek ister gibi ağır adımlarla cam kaplı duvara doğru yürüdü. Buradan her şey, bütün kent kuşbakışı görülüyordu. Bir cam ve çelik denizi ve uzakta Hyde Park'ın yeşilliği.

Chris ona yaklaştı. Orta boylu, otuz beş yaşında, tipik bir işadamıydı.

"Bugün neler yaptın, sevgilim? Elbisen bitti mi?" Bu sorular birden genç kadına çok itici, hatta dayanılmaz geldi. Chris de tıpkı babası gibi konuşmaya başlamıştı.

"Bu sabah biraz film banyo ettim," diye mırıldandı. "Bu sezon dağda çektiğim fotoğrafların filmleri. Bana pek yeterli gibi gelmedi."

"Üzülme, yine çekersin."

"Devam edemem, çünkü bu mevsimde ışık uygun olmaz. Biliyorsun, fotoğrafçılıkta ışık önemlidir."

"O zaman bir sonraki sezon çekersin."

Anlamıyordu. Aradan bir yıl geçtikten sonra bile aynı ışığı yakalamak mümkün olmazdı. Müthiş bir gerilim içindeydi, fakat Chris her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ediyordu. Acaba umarsamıyor mu, yoksa anlamıyor muydu?

Genç adamın dudaklarını ensesinde hissedince ürpererek döndü.

"Sana bir şey söyleyeceğim, Chris. O adam. Babamın güvenlik için tuttuğu o adam. O kadar asap bozucu, ilginç, can sıkıcı biri ki..."

Chris hayretle baktı ona. "Evet, duydum," dedi. "Bence uygun biri. Yani işini iyi bilen biri olduğu söyleniyor. Bence ona bir şans vermelisin sevgilim."

Ona bir şans vermek!

"Dün gece ne oldu, biliyor musun? Yatarken alarmı kurmayı unutmuşum. Adam gece yarısı odama girdi, ben uyurken..."

Chris gülümsedi. Yüzünde küçük bir çocuğu teselli etmeye hazırlanır gibi bir ifade vardı.

"Demek ki işini iyi bilen bir adam. Bu yüzden endişelenmen gerekmez hayatım. Brian güvenilir olmayan birini tutmaz. Bana çok tecrübeli fazla kaba olmayan biri olduğunu söylediler."

"Evet, haklısın. En azından sofrada çatal bıçak kullanmayı biliyor."

Chris güldü. Onu kollarının arasına alıp öptü. Genç kadın hoş bir deodorant kokusu duydu. Ne kadar uygar bir adamdı şu Chris! Öpüşürlerken genç kadının gözlerinin önünde boks torbasını yumruklayan Hal Stevens'ın hayali belirdi.

Bölüm Üç

Clare Jamieson o gün öğleden sonra Melbourne seferinden muzaffer olarak döndü. Alışveriş mükemmel gitmişti, kızının yaş gününde giyeceği giysiyi nihayet bulabilmişti. Alex paketlerden oluşan piramidi merdivenlerden yukarı çıkarmaya çalışırken Clare ilk kez Hal Stevens'la karşılaştı.

Karşılıklı nezaket sözlerinden sonra Hal ayrıldı. Clare kızına dönerek, ''İtiraf etmeliyim ki, baban güvenlik görevlisinden söz ettiğinde biraz endişelenmiştim,'' dedi. ''Şu alarm sistemini yapan adama benzer biriyle karşılaşacağımı sanıyordum. Hatırlıyor musun, adam doğru dürüst konuşmasını bile bilmiyordu.''

''Bence fazla fark yok.''

''Olur mu, canım. Mr. Stevens hiç de kötü birine benzemiyor. Tam bir centilmen.'' Clare sehpanın üzerinde duran mektuplardan birini alıp açtı. ''Çok hoş bakışları var,'' diye mırıldandı, mektubu okurken. Sonra başını kaldırıp kızına baktı. ''Hatta çok çekici biri. Sen de öyle düşünmüyor musun?''

Stacey az kalsın gülecekti. Babası Hal Stevens'ı işe alırken onu bütün özellikleriyle değerlendirmemişti kuşkusuz. Ama annesi onun çekici bir erkek olduğunu bir bakışta anlamıştı. Kızının bu adama kapılabileceğini de düşünebilirdi pekâlâ. Öyle bir şey olabilir miydi, gerçekten? Bilemiyordu. Bildiği tek şey bu adamdan bir an önce kurtulmak gerektiğiydi. Bunun da bir tek yolu vardı, onunla ilgileniyormuş gibi yapmak. Annesi durumu hemen anlayacak ve anında o adamı kapı dışarı edecekti. Onun yerine kır saçlı ve göbekli bir başka güvenlik görevlisi bulurlardı herhalde. Grace onun odasını değiştirmek için çoktan harekete geçmiş olmalıydı. Bu işi becerebilecek miydi acaba? Peki ya babası, o ne diyecekti? Ne olursa olsun bu adamdan kurtulmalıydı. Hal Stevens olmazsa kendisini daha rahat

hissedecekti.

Bu arada annesi hem mektupları gözden geçiriyor, hem de arada bir kızına bir göz atıyordu. 'Etkilenmiş gibi yapmalıyım,' diye düşündü Stacey. O adam tarafından büyülenmiş gibi... Öyle bir şey yapmalıydı ki, annesi yirmi bir yaşında sağlıklı bir kadın olan kızının, bu kadar cazibeli bir erkeğe kayıtsız kalamayacağını düşünmeliydi.

''Şahane bir vücudu var,'' dedi damdan düşürcesine. Clare irkildi. Elindeki mektubu sinirli sinirli katlayıp bakışlarını kızına çevirdi. ''Bizim kızlardan birkaçını o buradayken davet edeceğim,'' diye devam etti genç kadın. ''Bakalım onlar nasıl bulacaklar. Belki de onu seks sembolümüz olarak seçeriz.'' Bunları söyledikten sonra kıkır kıkır güldü. ''Arkadaşlarıma onun yaş günü hediyelerimden biri olduğunu söyleyebilirim.''

''Nasıl bu kadar kaba olabiliyorsun, Stacey,'' diye çıkıştı annesi. ''Bazen saçma sapan konuşarak beni şaşırtıyorsun.'' Fazla ileri gittiğini düşünerek, gülümsedi. ''Benim derdim bana yetiyor zaten,'' dedi. Kalkıp aynanın önüne geçti. Elini karnına koyarak, ''İki kilo daha alırsam parti için aldığım elbisenin içine girmem mümkün olmayabilir.''

Stacey güldü. Annesi böyleydi işte. Onu seviyordu. Tatlı ve güzel bir kadındı. On yaş daha küçük gösteriyordu.

Stacey onu aynanın karşısında bırakıp odasına çıktı. İlk işi terasa açılan kapıdan dışarıya bir göz atmak oldu. Görünürde kimseler yoktu.

Ertesi sabah erkenden uyandı. Saat daha altı buçuktu ve şafak söküyordu. Güneş yirmi dakika içinde tam olarak doğacaktı. Stacey pencereden dışarı baktı ve bu güneşi kaçırmanın büyük bir hata olacağını düşündü. Fotoğraf setini alıp sessizce odasından çıktı. Hal Stevens'ın kapısı kapalıydı. 'Anlaşılan bizim dedektif derin derin uyuyor, diye düşündü. Kendi kendine gülümsedi ve çıplak ayakla merdivenleri hızlı hızlı inip çiçek bahçe-

sine çıktı. Hava oldukça serindi. Güneşin hüzmeleri gökyüzünü ok gibi deliyordu. Tenis kortuna doğru hızlı adımlarla yürüdü. Jamieson Malikânesi sabahın bu ilk saatlerinde yüzyıl öncesinin bütün mimari özelliklerini gözler önüne sererek heybetle yükseliyordu.

Güneş doğmuştu. Genç kadın Nikon'un ışık ayarını yaptı. Mercekten, havuzun kıyısındaki çıplak kadın heykeline baktı. Sabahın bu saatinde çok hoş ışık oyunları yakalayabileceğini düşünüyordu.

Havuzun kenarına gelince eğilip parmaklarını suya değdirdi. Babası bazı ayrıntıları nasıl da ihmal ediyordu. Bu havuza çok uygun bir sıcak su tertibatı sağlanabilirdi aslında. Böylece kışın da yüzebilirlerdi.

Havuzla tenis kortu arasında yürürken birden kımıldayan bir şey dikkatini çekti. Sabahın bu saatinde dolaşmaya çıkan tek kişi kendisi değildi anlaşılan. Hal Stevens da erken kalkanlardandı.

Genç kadın hemen yere çömeldi ve dizlerinin üzerinde ilerleyerek ona yaklaştı. Hal Stevens barfiks yapıyordu. Üzerinde siyah bir şort ve kırmızı, kolsuz bir fanila vardı. Stacey kendini bir avcı gibi hissediyordu şimdi. Görülmediğine emindi. Bitkileri siper alarak makinesini ayarladı. Genç adamın yüzü şimdi yanıbaşında gibiydi. Barfiksi bırakıp yere atladı. Kollarını iki yana açarak derin derin nefes almaya başladı. Bu kadar geniş göğüslü bir erkek az bulunurdu doğrusu.

Stecey birden makinesini bir dürbün gibi kullanmakta olduğunu fark etti. Profesyonel bir fotoğrafçı için utanç verici bir durumdu bu. Onun yüzünü çekmeliydi. Bağdaş kurup oturdu. Makineyi zoomladı. Evet, şimdi genç adamın tüm yüzünü, bütün hatlarıyla görebiliyordu. Alnına düşen bir tutam saç, o derin kahverengi gözler. Deklanşöre bastı. Çıkan sesi duyacak diye ödü koptu. Ama hayır, yüzündeki ifade değişmemişti. Aletin vızıltısı ona kadar ulaşmıyordu.

Güneş doğmuştu. Işık daha boldu şimdi. Stacey peşpeşe birkaç poz daha çekti. 'Muhteşem bir vücut,' diye geçirdi içinden. 'Ve çok yakışıklı bir yüz.' Ama yine de tehlikeli bir hali vardı. En azından insana bir çeşit korku telkin ediyordu. Oysa Chris dış görünüşüyle daima güven verirdi. İnsan onun yanındayken çizgi dışı, aykırı şeyler düşünmezdi. Oysa bu adam...

Stacey kendi kendine gülümsedi. O burada spor yaparken birinin gelip evi soyması işten bile değildi. Bir dedektifin böyle hatalar yapması normal miydi bakalım. Alarm devre dışı diye insanların odasına giren bir güvenlik görevlisi evin bu kadar uzağına nasıl gidebiliyordu?

O anda aklına parlak bir fikir geldi. Kısa bir tereddütten sonra, intikamını almaya karar verdi. Son birkaç poz daha çekti. Görünmemeye ve ses çıkarmamaya çalışarak dizlerinin üzerinde kamelyaya kadar ilerledi ve fotoğraf makinesini banklardan birinin altına dikkatle yerleştirdi. Sonra ayağa kalktı, yüzüne dehşete düşmüş genç kız ifadesi verdi ve adama doğru koşmaya başladı.

"Mr. Stevens," diye bağırdı soluk soluğa. Sanki onu aramak için saatlerce bahçede koşmuş gibiydi. Fakat böylesine acil ve tehlikeli bir durumda ona, 'Mr. Stevens,' diye hitap etmek biraz garip olmuyor muydu? Resmiyetin sırası değildi.

"Hal," diye bağırdı genç kadın, avazı çıktığı kadar.

Genç adam tam o sırada kültür fizik yapmaktaydı. Sesi duyunca atletik bir hareketle geri döndü ve adeta dövüş pozisyonu aldı. Stacey'yi görünce ona doğru koştu. Telaşlı görünmüyordu ama dikkat kesilmiş gibi bir hali vardı.

"Neyin var?" dedi genç adam. "Ne oldu?"

"Neredesin sen? Deminden beri seni arıyorum. Bir adam gördüm... Evin içinde."

Hal'in yüzünde beliren ifadeyi fark ettiğinde, 'Mükemmel oynuyorum,' diye geçirdi içinden. Bir şeyler daha söylemeye hazırlanıyordu, ama gerek kalmadı. Genç adam onu bileğinden sıkıca kavrayarak eve doğ-

ru koşmaya başladı. Stacey öyle yorgundu ki, düşüp bayılma numarası yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Tenis kortunu geçtiler. Eğilerek eve yaklaştılar. Her an saldırıya uğrayabilirlermiş gibi bir halleri vardı.

Hal nihayet ağaçların birini gövdesine siper ederek durdu. Gözlerini kısarak pencerelere ve terasa dikkatle baktı.

"Lanet olsun," diye söylendi. "Nasıl girmiş olabilir? Dışarı hiç çıkmamalıydım. Nerede gördün onu?"

Stacey ne diyeceğini bilemedi. Olay gittikçe gerçeğe yakın bir hal almaya başlamıştı. İçinde belli belirsiz bir suçluluk duyuyordu şimdi. Bir an vazgeçmeyi düşündü, ama artık çok geçti. Genç adamın sorusunu anlamazlıktan gelerek, "Ne yapacağımı bilemedim," dedi. "Seni aradım ama odanda yoktun. Dışarıda da göremeyince paniğe kapıldım."

"Nerede gördün onu?"

"Batı tarafındaki koridorda. Çok net değildi. Yani, onu bir siluet halinde gördüm. Ne yapacaksın şimdi? Yoksa onun peşinden gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Demek batı koridorunda," diye mırıldandı genç adam. "Bunu düşünmeliydim." Vücudu gerilmişti. Teninden çok hoş, büyüleyici bir sıcaklık yayılıyordu.

"İyi ki seni buldum," dedi genç kadın, soluk soluğa. "Yoksa ne yapardım, bilmiyorum. Babamın yersiz kuşkulara kapıldığını düşünmüştüm. Şu hırsız konusunda. Ama kendi gözümle görünce çok kötü oldum."

Hal kafasında bir takım hesaplar yapıyormuş gibi eve doğru bakıyordu. Sonunda Stacey'ye döndü. Onu omuzlarından sıkıca kavrayarak, "Bana bak," dedi. "Burada kalmanı ve sesini çıkarmamanı istiyorum, anladın mı? Eğer evden tek başına tanımadığın birinin çıktığını görürsen Alex'e seslenirsin."

Genç kadın anladığını göstermek için başını salladı. 'Tıpkı televizyon filmlerindeki gibi,' diye geçirdi içinden. "Kendine dikkat et, lütfen," dedi. Genç adam başını salladı. Sonra eve doğru ilerlemeye başladı. Bu işi çok iyi bildiği her halinden belli oluyordu. Ağaçları siper alıyor, eğilip kalkarak eve doğru ilerliyordu. Anlaşılan, içeri terastan girmeyi düşünüyordu.

Stacey kendini daha fazla tutamayıp gülmeye başladı. Sabahın sessizliği içinde Hal genç kadının güldüğünü duyunca, durdu. Dönüp ona baktı. Stacey elini ağzına kapamış gülüyordu. Sonra ellerini çırpmaya başladı. "Bravo, Mr. Stevens," diye seslendi. "Mükemmelsiniz. Çelik gibi sinirler, kaplan gibi refleksler. Size kurşun bile yetişmez."

Hal çömeldiği ağacın dibinden ağır ağır doğruldu. Ona doğru yürürken bakışlarında öfke kıvılcımları çakıyordu. Yumruklarını sıkarak, "Seni gidi küçük aptal," diye söylendi.

Stacey gözlerini iri iri açarak onun yüzüne baktı. "Sakin ol," dedi. Hal bu sözü onun odasına girdiği gece söylemişti. "İçeride kimse yok," diye devam etti. "Seni kandırdım."

"Bunu nasıl yaparsın?"

"Lütfen daha yavaş sesle hakaret et. İnsanlar bizi duyabilir."

"Bütün bunları bir oyun sanıyorsun, değil mi? Eğlenmek için başka şeyler yapmayı denesene." Bunları söyledikten sonra sinirlerini yatıştırmak ister gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Ne yapıyorsunuz, Mr. Stevens?" dedi genç kadın. "Gözlerinizi kapıyorsunuz. Oysa bir güvenlik görevlisi asla gözlerini kapamaz."

Genç adamın yüzünde beliren şaşkınlığı görmezden gelerek havuza doğru yürüdü. Hal ağır adımlarla arkasından geliyordu. Stacey bir banka oturup ayak ayak üstüne attı.

"Demek bütün bunlar bir şakaydı," diye mırıldandı genç adam. Bankın tam önünde durmuş ona bakıyordu. Artık daha sakin görünüyordu.

"Şaka, sözcüğünü hayatında ilk kez duyuyormuş gibi bir halin var," dedi genç kadın.

Hal bankın yanında duran torbasını aldı. İçinden bir süveter çıkarıp giyerken, "Çok başarılıydın," diye mırıldandı. "Aslında, içeri biri girse senden önce alarm sisteminin haber vermesi gerekir. Bunu düşünmedim değil, ama öyle başarılı oynuyordun ki... Mükemmel bir aktrist olabilirsin."

"Böylece sabah sporu yapmış oldum."

"Ya, demek bunu amaçlıyordun."

Çantasından bir havlu çıkarıp saçlarını kurulamaya başladı. O anda genç kadın, hayatında ilk kez bu kadar gelişmiş göğüs kasları gördüğünü düşündü. Bir haltercinin vücuduydu bu. Ama nedense haltercilerinki gibi kaba değildi. İnce uzun hatları vardı vücudunun. Saçları hâlâ ıslaktı. Spor yapmadan önce havuza girip yüzmüş olmalıydı. Burada daha fazla kalmanın anlamı yoktu. Stacey yerinden kalktı.

Genç adam elini onun omzuna koyarak durdurdu. "Gitme," dedi.

Stacey şaşırmıştı. Dönüp onun gözlerine baktı. "Gitmek zorundayım. İşlerim var."

"Sabahın bu saatinde mi?"

"Evet. Neden olmasın?"

Genç adam gülümsedi. Sonra ani bir hareketle diz çöktü ve genç kadını bacaklarından yakalayıp havaya kaldırdı.

"Hey ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı genç kadın. "Çabuk indir beni."

"İndireceğim merak etme," diye mırıldandı genç adam, alaycı bir tavırla.

Stacey bütün gücüyle onun sırtını yumrukladı, tekmeler savurmaya çalıştı. Bu arada havuzun tam kenarına geldiklerini fark etti.

Hal onu omzundan kucağına aldı. Havuzun tam kıyısında duruyordu şimdi.

Stacey başına gelecekleri anlamıştı. "Hayır!" diye

bağırdı. "Hayır, bunu yapamazsın. Su buz gibi soğuk."

"Yapma, Stacey, senin gibi sporcu bir kızın böyle konuşması çok yanlış."

Genç kadın onun göğsünü yumruklamaya başladı.

"Seni pis, domuz, sakın beni suya atma! Uyarıyorum seni..."

"Neden, yüzme bilmiyor musun, yoksa? Keşke bilmesen. Ama herhalde biliyorsundur. Şimdi canım, derin bir nefes al. Suya ilk düştüğün an ihtiyacın olacak."

"İnanmıyorum sana. Blöf yapıyorsun."

"Öyle mi? Göreceğiz bakalım. Saymaya başlıyorum. Biiir." Onu kollarının üzerinde suyu doğru eğdi.

"Şaka yapıyorsun," diye bağırdı Stacey. "Beni suya atmayacağını biliyorum." Genç adamın üzerindeki süveterin fermuarını bir tutuşta aşağı kadar indirdi.

"İşte bu olmadı," diye mırıldandı genç adam. "Yaşgünü hediyenizi vaktinden önce açmanız, doğru mu, Miss Stacey."

Genç kadın birden donup kaldı. "Sen nereden duydun bunu?" dedi telaşla.

"Ben her şeyi duyarım. İnsanın annesiyle konuşurken böyle şeyler söylemesi çok ayıp. Neyse, seni bağışlıyorum. Ayrıca konuyu dağıtmayalım. Ve... ikii."

"Öyle demek istememiştim... Yanlış anlamışsın. Yaşgünü hediyesi derken..."

"Ve... üüüç!"

"Sakın! Lütfen yapma... Bırak beni lütfen, lütfen..."

Onun boynuna sıkı sıkı sarıldı. Başını genç adamın göğsüne iyice bastırdı. Süveterin önü tamamen açılmıştı şimdi ve genç kadının yüzü onun hafif tüylü göğsüne sıkıca yaslanmıştı. Stacey bu garip durumu birden fark etti. Nasıl olmuş da bu kadar yakınlaşmışlardı. Genç adamın teni sıcaktı. Birden onun kalp atışlarını fark etti. Derinden gelen bir sesti bu. Soluk alışlarını da hissedebiliyordu. Ne hoş bir vücudu vardı bu adamın. Kollarının yavaşça gevşediğini hissetti. Onunla göz göze

gelmek için başını biraz kaldırdı.

Hal onu yavaşça yere bıraktı. Sonra yine çok yavaş, yumuşak bir hareketle genç kadının boynuna dolanmış kollarını çözüverdi. Kahverengi gözleri şimdi simsiyahtı.

Stacey büyülenmiş gibiydi. Bakışlarını o kopkoyu, derin gözlerden ayıramıyordu. Ne olmuştu? Onu havuza atmaktan vazgeçmişti anlaşılan. Peki ama neden?

Stacey derin bir nefes aldı. Soluğunu içinde tutarak baktı ona. Tedirginliğe kapılmıştı birden. Alt dudağını hafifçe dişledi. O anda Hal bakışlarını başka yöne çevirdi. Eve, tenis kortuna doğru baktı. Haksız da sayılmazdı. Evin pencerelerinden bakan biri onları rahatlıkla görebilir, Alex her an çıkıp gelebilirdi. 'Onunla hiç yalnız kalamıyorum,' diye içinden geçirdi genç kadın. Yine de odaları yan yanaydı. ''Yanılmıyorsam beni korumak için buradasın,'' diye mırıldandı. Genç adam cevap vermedi.

Hal öğle yemeği için pub'ı dolduran kalabalığı hızla gözden geçirdi, sonra Stacey'nin oturmasına yardım etti. Hafif bir yağmur başlamış, dışarıdaki masalarda oturanlar ellerinde içki bardakları ve yiyecekleriyle içeriye doluşmuşlardı. Hal içeri girenlerin yüzlerini neredeyse tek tek inceliyordu.

''Bir şey olmaz,'' dedi Stacey. ''Neden bu kadar dikkat ediyorsun, anlamıyorum.''

Son bir haftadır Hal işini olağanüstü bir ciddiyet ve dikkatle yapmaya başlamıştı. Daha önceleri Stacey'nin dikkatini fazla çekmemeye çalışıyordu. Fakat genç kadın onun hediyeleri değil de kendisini korumak için çevresinde olduğunu anladığından beri tam bir bodyguard gibi davranmaya başlamıştı.

Genç adam bakışlarını Stacey'nin gözlerine çevirdi.

''Birilerinin sana zarar verebileceğine inanmıyorsun, değil mi?'' diye mırıldandı.

Son zamanlarda babasının adresine bazı tehdit mek-

tupları gönderilmişti. Fakat bu doğal bir şeydi. Babası gibi zengin bir işadamı her zaman birileri tarafından tehdit edilebilirdi. Son sıralarda gelen iki mektup biraz değişikti. Çeşitli dergilerden kesilen harflerin yan yana getirilerek yapıştırılmasıyla oluşturulmuş mektuplardı bunlar. İkincisi doğrudan doğruya Stacey'nin adına gönderilmiş ama babasının işyeri adresine postalanmıştı. ''Yeni yaşınız kutlu olsun Miss Stacey Jamieson,'' deniyordu mektupta. ''Yaş günü hediyenizi yakında alacaksınız.'' Özellikle bu ikinci cümle açıkça bir tehdit içeriyor gibiydi. İnsanın aklına, saldırı veya kaçırma gibi şeyler geliyordu. Stacey son bir hafta içinde gelen bu iki mektuba aldırmamıştı. Fakat annesi ve babası büyük bir endişeye kapılmışlardı. Ona kalırsa bu tehditler kendisine değil babasına yönelikti.

''Neden bana zarar versinler?'' dedi.

''Herkesin seni seveceğini sanıyorsan yanılıyorsun,'' dedi Hal. ''Son sıralarda, şu yaş günü partisi nedeniyle dikkatleri üzerinde topladın. Örneğin, babanın hediye ettiği o çok pahalı yarış atıyla resim çektirdin ve bu resim bazı dergilerde yer aldı. Üstelik yaş gününün nedeniyle armağanlara boğulacağın da çok açık. Böyle şeyler bazı kötü insanları çok yakından ilgilendirir. Dergilerin dedikodu sütunlarında yaş günü partisi için harcanacak paralarla ilgili tahminler yer almaya başladı.''

''Bence bir şey olmaz. Ama yine de bütün bunların ilginç bir yanı var. Bodyguardların sadece romanlarda olduğunu sanırdım.'' Sempatik bir tavırla genç adama gülümsedi. Aslında bütün bunlar onun için yeni bir oyundan başka bir şey değildi.

Genç adam başını iki yana salladı. Doğduğundan beri korunmuş ve insanlardan yalnızca sevgi görmüş bir kızın yeryüzünde kötü bir şey olmayacağına inanması doğaldı aslında. Hayat onun için sadece mutluluk veren güzel yanlarıyla vardı. Çok tehlikeli bir haldi bu.

''Havanın her zaman güneşli olacağını mı sanıyor-

sun, Stacey?'' dedi. ''Günün birinde büyük bir fırtınanın kopabileceğini düşünmedin mi hiç?''

Bunları ona bir şey hatırlatmak ister gibi söylemişti. Aslında bu tavır Stacey'ye yabancı değildi. Babası da genellikle böyle yapardı. Kızının dış dünyayla ilişkisinin tek boyutlu olduğunu anlatmak ister gibi, insanın başına neler gelebileceğinden söz ederdi zaman zaman. Aile ve okul ortamı içinde her şey yolunda gidebilirdi. Ama dünya bunlardan ibaret değildi.

Genç kadın derin bir iç çekti. ''Benim aptal olduğumu sanıyorsun galiba,'' dedi.

''Hayır, sadece bazı şeyleri anlamakta tembel olduğunu düşünüyorum.''

Hal Stevens'ın yerinde bir başkası olsaydı Stacey bu hayata tahammül edemezdi. Sürekli birinin gözü önünde olmak, tek başına bir yere gidememek, bir felaketti. Ayrıca insan bu koşullarda kendisini bir tür kukla gibi hissediyordu. Brian Jamieson'un hayatta kazandığı başarıların bir simgesiydi sanki. İnsanlar ona zarar vereceklerse bu yüzden vereceklerdi. Hayatı başkaları tarafından belirleniyordu. Örneğin babası, açıktan söylemese de onun Holdsworth'le evlenmesini istiyordu. Çünkü bu ailenin en ufak bir parasal sorunu bile yoktu. Servet içinde yüzüyorlardı. Bu durumda Stacey' nin yabancılık çekmeyeceği, aynı hayat tarzını sürdürebileceği düşünülüyordu. Belki de böyle bir evlilik Brian Jamieson için bir tür yatırımdı. Hayır, bu kadar katı düşünmemeliydi. Yine de, eğer yoksul bir ailenin kızı olsaydı önünde daha çok seçenek olabilirdi. En azından hayatını belirlemek isteyen ve daima onu düşünüp korumak isteyen bu kadar çok insan olmazdı çevresinde.

Genç adamın gözlerinin içine bakarak, ''Sana bir şey söyleyeyim mi?'' dedi. ''Çocukluğumda hiç yağmur yağdığını hatırlamıyorum. Bütün hatırladıklarım, güneşli tatil günlerine ilişkin.''

Stacey gülümsedi. ''Belki de baban bir yolunu bu-

lup havaların iyi gitmesini sağlamıştır,'' dedi. Genç kadın bir şey söylemedi. Yeşil gözlerini Hal'in gözlerine çevirdi. Hal bir an o gözlere dalıp gitti. Bu ifade genç kadının bakışlarına son zamanlarda yerleşmişti. Belli belirsiz bir hüzün duygusu... Hayatında gördüğü en güzel gözlerdi bunlar. Maviye çalan yeşil gözler. Işıkta değişiyorlardı. Genç adam yutkundu. Bakışlarını içki getirmekte olan garsona çevirdi. Sonra yine orada oturanların yüzlerini tek tek incelemeye başladı.

''Ne arıyorsun?'' diye sordu genç kadın.

''Daha önce gördüğüm bir yüz. Burada bulunan insanlardan birinin seninle özel olarak ilgilendiğine dair bir ipucu.'' Sempatik bir tavırla gülümseyip, ''Sen de fark etmişsindir,'' diye devam etti. ''Seninle ilgilenen pek çok erkek var. Böylesine güzel bir kızla kim ilgilenmez.''

''Beni bu açıdan ilgi çekici bulman çok şaşırtıcı.''

''Başkalarının ilgisinden söz ediyordum.''

''Senin ilgini çekmiyorum, öyle mi?''

''Böyle bir şey söylemedim,'' dedi genç adam. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Bakışlarını kaçırıyordu.

''Kaç yaşındasın, Hal?'' diye sordu Stacey.

''Yirmi dokuz.''

''Kardeşin var mı?''

''İki erkek, bir kız.''

''Babana benziyor musun peki?''

''Sanmam. Kendisi olağanüstü yakışıklı biridir.''

''Evet, sen yakışıklı değilsin. Ama çok, nasıl söylesem, çarpıcısın.'' Onun yüzünü dikkatle inceliyordu bunları söylerken. ''Fotoğraflarını çekmek isterdim,'' diye ekledi.

''İyi bir fotomodel olacağımı sanmam. Bir süre fotoğrafımı çekmene izin veremem. Güvenlik açısından çok sakıncalı olur.'' Bu konuşma Hal Stevens'ı tedirgin etmeye başlamıştı. Kendi güvenliğinin bir başka anlamda tehlikeye girmekte olduğunu seziyordu. Bereket

garson yemekleri getirdi. Hal konuyu değiştirmek için bir fırsat yakaladığını düşündü.

"Sakın konuyu değiştirme," dedi genç kadın, onun aklından geçenleri anlamış gibi. "Senden söz ediyorduk."

Genç adam bakışlarını ona çevirdi. Soğuk bir tavırla, "Baban istediği sürece senin muhafızlığını yapacağım, Stacey," dedi. "İlişkimizi daha karmaşık hale getirmeyelim, lütfen."

"Ne demek istiyorsun?"

"Holdsworth'dan sıkıldıysan kendine bir başkasını bul. Benimle uğraşma."

Stacey kıpkırmızı oldu. "Seninle mi? Birkaç soru sordum diye seninle ilgilendiğimi mi sandın yoksa?" Bakışları öfke saçıyordu. Hal başını öne eğerek, "Sadece bir izlenim," diye mırıldandı.

"Benimle elbette hiç ilgilenmiyorsun, öyle değil mi?"

"İlgileniyorum. Hem de çok. Seninle ve güvenliğinle ilgileniyorum."

"Bir kadın olarak?"

'Ne kadar da ısrarlı,' diye içinden geçirdi genç adam. Kadınların çoğu bu tür konuları küçük imalarla ve dolaylı yoldan konuşurlardı. Oysa bu kadın, meseleye doğrudan giriyordu. Çocuksu bir özellikti bu, kuşkusuz, ama yine de Hal bu durumu önemsemezlik edemiyordu. En iyisi rol yapmaktı.

"Kadın olarak mı?" dedi. Yüksek sesle güldü. "Kendini yeryüzünde tek kadın sanıyorsun galiba."

Stacey önündeki tabağı öfkeyle itti.

"Hayatımda tanıdığım en kaba adamsın!"

"Sana gerçeği söylediğim için böyle düşünüyorsun. Sana söylediğim bir gerçeği bana karşı bu şekilde kullanmamalısın."

Stacey dinlemiyordu. "Böyle gerçek olmaz, inanmıyorum," dedi. "Ayrıca dün gece ayrılırken bize bakışını gördüm. Yanılmadığıma eminim."

Hal gülmeye çalıştı. "Böyle şeyler ancak filmlerde

olur," dedi. Aslında gerçek hayatta da böyle şeyler olduğunu ve Stacey'nin yanılmadığını gayet iyi biliyordu. Dün gece Stacey ve Holdsworth bir partiye gitmişlerdi. Tabii Stevens her zamanki gibi peşlerindeydi. Adamcağız biraz tedirgin olmuştu. Belki de Stacey'nin Hal Stevens hakkında ona anlattığı bazı şeylerden ötürü. Bu yüzden Hal'in önünde genç kadına aşırı ilgi göstermek gibi bir taktik izlemiş, zaman zaman aşırıya kaçmıştı. Özellikle, iyi geceler öpücüğü tam bir gösteriye dönüşmüştü. O anda genç çifte nasıl baktığını hatırlamıyordu Hal, fakat biraz etkilendiği doğruydu.

"Holdsworth'un tavrı biraz aşırıydı bence," diye mırıldandı kayıtsız bir tavırla. "Baban bir aile ortamında bu şekilde davranmanıza nasıl izin veriyor, anlayamıyorum."

"Lütfen gülünç olma."

"Bak canım, Holdsworth'la evlenmek istemiyor olabilirsin. Bu durumda ona benzeyen bir başkasını bulmak zorunda kalacaksın, anladın mı?"

"Ya, demek öyle."

"Evet öyle. Senin gibiler bir altın kafesten diğerine geçerler. Değişen pek bir şey olmaz. Burada önemli olan senin baba evinde yaşadığın mutluluğun ve rahatlığın devamının sağlanmasıdır."

"Bu sözler beni öldürüyor," dedi genç kadın umutsuzluk içinde. "Benim hakkımda sadece bunları mı düşünüyorsun?"

Genç adam başını salladı. 'Zavallı kız,' diye geçirdi içinden. Bugüne kadar yaşadığı hayatı babası biçimlendirmişti. Gelecekte yaşayacaklarını da, aynı kurallar çerçevesinde kocası belirleyecekti.

Bölüm Dört

Stacey'nin önündeki yemek tabağı bir savaş alanını andırıyordu. Biftek, püre ve salata yarı yarıya yenmiş ve birbirine karışmıştı. Zarif bir genç bayan için olumlu bir puan değildi bu. Yemek sırasında uyulması gereken görgü kuralları ona daha çocukken öğretilmişti.

''Evlilik neden bir kafes olsun,'' dedi genç kadın. ''Eğer istersem evliliğe rağmen mesleğime devam edebilirim.''

''Nasıl?''

''Fotoğrafçılık yapıyorum, biliyorsun. İşime devam edebilirim.''

''Holdsworth gibi birinin, elinde fotoğraf makinesiyle dolaşan bir kadın isteyeceğini mi sanıyorsun?'' Onu bir an karanlık odada film banyo ederken düşündü genç adam. Evet, işini seviyordu kuşkusuz. Ama yaşadığı çevreye uygun bir uğraş değildi bu. Sonuna kadar götürmesi ise imkânsızdı.

''Düşün, ıssız bir yere gidip fotoğraf çekmek istiyorsun,'' diye devam etti genç adam. ''Sosyetede yer alan daima şık ve zarif olması gereken bir kadına yakışır mı bu?''

Stacey bir an ona işine karışmamasını söylemekle, fotoğrafçılığın nasıl bir şey olduğunu anlatmak arasında tereddüt geçirdi. İçindeki amatör fotoğrafçı ağır bastı. Sonra ona bir zamanlar Martin Meydanı'ndaki çiçekçilere her sabah gidip nasıl fotoğraf çektiğini anlatmaya başladı. Uzun süre çiçeklerin günün değişik saatlerinde resimlerini çekmişti. Her defasında çok değişik sonuçlar elde etmişti, çünkü ışık günün her saati değişiyordu. Çiçeklerin değişik renkleriyle, sürekli değişen ışık birleşince harika şeyler çıkıyordu ortaya. Sonra Posta Merkezi binasının sütun ve tonozlarını çekmişti. Kolay bir iş değildi bu. Sütunların heybetli görüntüsünü vurgulamak için siyah beyaz çalışıyordu. Sabah güneş henüz doğmadan sütunların silueti gözyüzünden yansıyan ilk ışıklarda muhteşem bir görüntü veriyordu. Fakat bu görüntüyü yakalamak için daha güneş doğmadan evden çıkıp oraya gitmek ve uygun ışığın oluşmasını beklemek gerekiyordu.

'İşini çok seviyor,' diye içinden geçirdi Hal. Bir an için her şeyi unutmuştu sanki. Büyük bir heyecanla anlatıyor, konuştukça yanakları pembeleşiyor, yeşil gözleri parlıyordu. Çok güzeldi. Genç adam içinde çaresizliğe benzer bir duygunun kımıldamakta olduğunu hissetti.

''Kaç kez gittin oraya.''

''Ben mi? Pek çok kez. En az dokuz, on kere.''

''Dokuz, on kere,'' diye mırıldandı genç adam. ''Peki, Holdsworth'la evli olduğunu düşünelim bir an için. Sevgili karısının her sabah şafak sökmeden elinde bir makineyle sokaklara fırlamasını ister miydi acaba?''

Genç kadın öfkeyle baktı ona. ''Chris Holdsworth'la evleniyormuşum gibi konuşmaktan vazgeç, lütfen. Benim zevklerime kimse karışamaz. İlerde de, ne istiyorsam onu yapacağım.''

''Anlıyorum,'' dedi genç adam, üzgün bir tavırla. ''O halde hayatında mutlaka bazı değişiklikler yapman gerekecek.'' Aslında bu değişikliklerin bir kısmını bizzat kendi elleriyle gerçekleştirmeyi ne çok isterdi. Ona ayna tutmak, gerçekte nasıl göründüğünü ve bunun ne büyük bir haksızlık olduğunu ona uzun uzun anlatmak. Böyle bir şeyi yapamayacağını biliyordu. Onun hayatına bu şekilde müdahale edebilecek bir durumda değildi, her şeyden önce. Onu korumakla görevliydi, değiştirmekle değil. O geceyi hatırladı. Onun odasına girdiğinde Stacey deniz kabukları koleksiyonunun önünde duruyordu. Ay ışığı içeri giriyor ve camekândan yansıyarak genç kadını büyülü bir ışıkla aydınlatıyordu. Üzerindeki o ipek gecelik saydamdı sanki. Evet, gerçeği itiraf etmek gerekirdi. Hal Stevens hayatında bu kadar büyüleyici ve muhteşem bir şey görmemişti. Genç

kızın yüzüne bakıp gülümsedi. Artık kalkma vakti gelmişti. Stacey'nin bakışlarında bir gariplik olduğunu fark etti birden. Doğrudan genç adamın önü açık ceketinin belli bir yerine bakıyordu.

Hal hemen ceketini düzeltti. 'Lanet olsun,' diye geçirdi içinden. Silahını görmüştü. Hiç hoş bir durum değildi bu. Stacey'nin özel olarak silah fobisi olup olmadığını bilmiyordu ama yine de yanında silahlı bir adamla dolaşmanın onun için korkunç bir şey olacağını sezebiliyordu. Tam o anda omzuna bir el dokundu.

"Seni görmek ne güzel, Hal." Genç adam boynuna bir çift çıplak ve ılık kolun dolandığını hissedip başını çevirdi.

"Linda. Beni boğmaya mı çalışıyorsun yoksa? Bir öpücük versen daha iyi olmaz mı?"

Stacey boş gözlerle genç adamın ayağa kalktığını, kadının ona sarılıp dudaklarından öptüğünü gördü. Silahın o yadırgatıcı görüntüsü kafasının içine bir çivi gibi çakılmıştı sanki. Hal Stevens'ın silah taşıdığını bilmiyordu. Gözlerinin önüne dergiden kesilmiş harflerle yazılmış o mektup geldi. Bütün bunları ciddiye almamakla hata mı ediyordu acaba? Büyük bir tehlike içinde miydi gerçekten?

Hal kadınla konuşurken masanın başından kımıldamadı. Yanılmış olamazdı. Genç adamın sol koltuk altında siyah deri kılıfın içinde kocaman bir tabanca görmüştü. Babasının duyduğu endişelerin yersiz olduğunu sanmıştı hep. Silahla korunmasını gerektirecek kadar ciddi ne olabilirdi. Böyle şeyleri daha önce romanlarda ve dergilerde okumuştu. Birileri onu babasına şantaj yapmak için kaçırmak istiyor olabilir miydi? Bu durum Hal için de aynı ölçüde tehlikeliydi.

Bakışlarını kadına çevirdi. Olgun bir kadındı. Hatta seksi olduğu söylenebilirdi. Üzerinde rengârenk desenli bir elbise vardı. Özellikle göğüslerini açıkta bırakan çok kışkırtıcı bir elbiseydi bu. Oysa kendi üzerinde basit bir pantolon ve bluz vardı. Bu kadının yanında küçük bir kız çocuğundan farksızdı. Kadınla Hal' in çok samimi bir halleri vardı. Kadının elleri hâlâ genç adamın geniş omuzlarındaydı. Hal ise biraz sıkılmış gibiydi. Daha doğrusu suçüstü yakalanmış gibi bir hali vardı.

Stacey başını başka yöne çevirdi. Bütün vücudu gerilmiş, kalbi, hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Ne oluyordu böyle? Hal Stevens'ın bir manastır hayatı yaşamadığı apaçık ortadaydı. Geçen gece Holdsworth onu öperken Hal buna benzer şeyler hissetmiş olabilir miydi? Bakışlarını tekrar onlara çevirdi.

Kadın onu gördüğü için gerçekten çok sevinçliydi. Genç adamın yüzüne resmen büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Ne yapıyorsun bu aralar," diye sordu. "Mick'le karate çalışmaya devam ediyor musunuz?" Genç adam başını sallamakla yetindi. Kadının elleri genç adamın omuzlarından ensesine doğru kaydı. "Aa," dedi. "Sana ördüğüm süveteri giymişsin. Bak buna çok sevindim. Yeni bir arazi almaktan söz ediyordun, çiftliği genişletmek için."

"Evet, o işi hallettim," diye mırıldandı genç adam.

"Tebrikler, hayatım."

Birbirlerini çok iyi tanıyor olmalıydılar. Stacey birden kendini bir yabancı gibi hissetti. Onun hayatının ne kadar da dışındaydı. Hakkında pek az şey biliyordu.

Kadın ona dokunurken silahı fark etmemiş olamazdı. Böyle şeylerden korkmuyordu anlaşılan. Onu iyi tanıdığı kesindi.

"Seni Stacey'yle tanıştırayım," dedi genç adam. Bu arada çevreye her zamanki gibi bir göz attı.

"Merhaba," dedi Linda. Ona alıcı gözle baktı. Sonra genç adama dönerek, "Beraber misiniz?" diye sordu, iki elinin işaret parmaklarını yan yana getirerek.

"Aramızda çok basit bir ilişki var," dedi Stacey. "Kendisi sadece benim gövdemle ilgileniyor."

Kadın bu sözler üzerine şaşırdı. Bir genç adama bir

Stacey'ye baktı. Sonra omuzlarını silkerek masaya oturdu. Yanındaki sandalyeyi işaret ederek, "Gel Hal," dedi. "Anlat bakalım çiftlikte işler nasıl gidiyor?"

"Fena değil," dedi genç adam. "İnşaat ilerliyor. Şirket için ayrı bir bina yaptırıyorum. Adı Cedar Hill olacak. Çevreye gelen turistlerin endişelenmemesi için böyle mütevazı bir isim buldum. İnsanlar güvenlik görevlisi sağlayan şirketlerden pek hoşlanmazlar, bilirsin."

Linda küçük bir kahkaha attı. Gözlerini iri iri açarak, "Yine de bir şeylerden kuşkulanabilirler," dedi.

Stacey bütün bu konuşmaların öylesine uzağındaydı ki... Konuşma geliştikçe Hal Stevens'ın büyükçe bir çiftliği olduğunu, orada bir yandan güvenlik görevlisi yetiştirirken, diğer yandan spor tesisleri kurmayı amaçladığını anladı. Ayrıca kadınlar ve sporcular için bir rehabilitasyon merkezi kurmayı planlıyordu. Çiftliğin bir bölümü de turistler için otel haline getirilecek, bir turizm merkezi gibi çalışacaktı.

Anlaşıldığı kadarıyla çiftlik New South Wales civarında bir yerlerdeydi. Linda'nın orayı çok iyi bildiği, pek çok kez gittiği konuşmalarından belli oluyordu. Cedar Hill anlaşılan genç adamın uzun süredir hayalini kurduğu şeyin gerçekleşmesi anlamına geliyordu. Az önceki suskunluğu yerini neşeli bir havaya bırakmıştı. Hal çiftlikte yapacağı değişiklikleri uzun uzun anlatıyordu.

"Eski binaların hepsi elden geçiriliyor. Bazıları eskiden olduğu gibi kullanılacak. Yeni işlere uygun ayrı binalar da yapılıyor. Zamanla daha da genişleteceğimi umuyorum. Tabii bu biraz da sermayeyi arttırma meselesi. Fakat biliyor musun, işlerin iyi gideceğine dair bir önsezi var içimde."

Linda elini çenesine dayamış onu hayran hayran dinliyordu. Hal anlatmaya devam ediyordu. Turistlere ayrılan yerde her şey olacaktı. Yüzme havuzu, sauna, bir diskotek, kafe-bar.

Evet, hiç kuşkusuz bütün bunlar eski bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Genç adam Stacey'nin varlığını tamamen unutmuştu sanki. Bu durum genç kadının canını sıkıyordu. Sonunda dayanamayıp hafifçe öksürdü. Hal bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Seni burada mıydın, der gibi bir ifade belirmişti yüzünde. Koyu kahverengi gözlerde hoş bir pırıltı vardı şimdi. Stacey'ye gülümsedi.

Bu konuşma yaklaşık yirmi dakika daha devam etti. Bu kez Linda anlatıyordu. Kendisi New South Wales Üniversitesi'ne okutman olarak atanmıştı. Antik Çağ tarihi ile ilgileniyordu. Yazın Yunanistan'a gidip buzuki çalmayı öğrenmeyi düşünüyordu. Kadın anlattıkça Stacey şaşırıyordu. Hiç de umduğu gibi bir kadın değildi bu. Seksi ve serbest tavırlarının ardında bir bilim kadınının yattığını nereden bilebilirdi.

Sonunda Linda genç adamın sol bileğini tutup saate bir göz attı. "Ah, hemen gitmeliyim," dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Hal. Bu süveteri üzerinde gördüğüm için de çok sevindim."

Linda ayağa kalkınca Stacey'nin varlığını fark etmiş gibi ona dönerek, "Hoşçakal," dedi. Stacey gülümseyerek başını salladı. Linda bir şey hatırlamış gibi birden ona doğru eğilip kulağına fısıldadı.

"Biraz inatçı olsa da, harika bir adamdır."

Bunları söylerken bakışlarında öyle bir ifade vardı ki, Stacey bu kadının Hal'e çok derin duygularla bağlı olduğunu hissetti.

Linda gittikten sonra Hal genç kadına bakıp gülümsedi. Onu bütün bu konuşma boyunca ihmal ettiği için suçluluk duyuyor gibi bir hali vardı.

"Çok güzel bir süveter, " diye mırıldandı Stacey.

"Evet, Linda bu işleri çok iyi becerir."

"Sık örülmüş."

"Sevdiklerine bir şeyler hediye etmeye bayılır."

Uzunca bir sessizlik oldu. Nedense Stacey içinde garip bir kırıklık hissediyordu.

"Biliyor musun," dedi. "Ben çok iyi örgü örerim."

Hal şaşırdı. Gülümsemeye çalışarak, "Elbette hiç

şüphem yok,'' diye mırıldandı.

''Ama sana böyle bir şey örmem uygun olmaz, öyle değil mi?''

''Evet, sanırım, pek uygun olmaz.''

Stacey başını salladı. Aslında hayatında tek bir kazak bile örmemişti. Uzun ve pahalıya patlayan bir eğitim görmüştü. Fakat böyle şeyleri okullarda öğretmiyorlardı. Peki ama neden yalan söylemişti? Bilemiyordu.

Bu arada genç adam söze nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bakışlarını kaçırıyordu. Sonunda, ''Özür dilerim,'' dedi. ''Sanırım, üzerimdeki silah seni biraz korkuttu. Biliyor musun, hayatımda ilk kez oluyor bu. Yani karşımda oturan birinin silahlı olduğumu fark etmesi. Endişelenmeni istemem. Özellikle senin için endişelenecek bir şey yok, gerçekten. Bizim meslekte silah çoğu zaman bir aksesuar olarak taşınır.''

''O silahı kullanıyor musun?''

''Sadece çok gerekli olduğu zamanlar. Yani son çare olarak, belki. Ölümcül bir tehlike olduğu zaman...''

''Yani ölümcül tehlike gelene kadar bekliyorsun, öyle mi?'' Genç kadın bu sözleri elinden geldiğince alaycı bir tavırla söylemişti. Aslında genç adamın silah taşımasında olağanüstü bir yan yoktu. Babasının sık sık eve gelen diğer güvenlik görevlileri de silah taşıyorlardı mutlaka. Fakat Stacey ilk kez bu kadar yakından silah görmüştü. Üstelik bunu aynı masada oturduğu bir adam taşıyordu. Dışardaki ıslak masalara baktı. Yağmurun ne zaman yağdığını hatırlamıyordu.

''Tehlikenin büyük olmadığına emin misin?'' diye sordu birdenbire. ''Diyelim ki, adam bıçak kullanıyor. Filmlerde gördüğümüz şekilde tek kolunu boynuma doladı ve öteki elindeki bıçağı da...''

''Pekâlâ. Madem merak ediyorsun, söyleyeyim. Böyle durumlarda genellikle çıplak elle döğüşmeyi tercih ederim. Veya aynı silahla karşılık veririm.''

''Bıçak da mı taşıyorsun?''

Genç adam gülümseyerek cebinden büyükçe bir çakı çıkardı. ''Bunu genellikle kalem açmak için kullanırım,'' dedi.

Genç kadın şakadan ellerini çırptı. ''Ne güzel,'' dedi. ''Demek birisi elinde kalemle saldırırsa korkmama gerek kalmayacak.''

Genç adam yedikleri yemeğin hesabını öderken oldukça sıkılmış görünüyordu. Konuyu değiştirmek ister gibi, ''Linda'yı tanıdığına sevindim,'' dedi. ''Uygun koşullarda çok iyi arkadaş olurdunuz.''

''Evet. Sizin aranızda büyük bir dostluk var, yanılmıyorsam.''

''Öyledir. Bir süre birlikte yaşadık.''

Bunu tahmin etmeliydi. Demek aralarında bir aşk ilişkisi vardı. O andan itibaren Stacey'nin hayal gücü bir kamera gibi çalışmaya başladı. Onları çeşitli pozlarda birlikte görüyordu. Yatakta yan yana yatıyorlardı şimdi. Kadının saçları Hal Stevens'ın geniş göğsüne yayılmıştı. Ya da bir parkta el ele yürüyorlardı. 'Aman Tanrım,' diye geçirdi içinden. Onları kıskanıyordu. Ama bu çok komik bir şeydi.

''Kalkalım artık,'' dedi hırçın bir tavırla. ''Burada oturup sevgilin ve çiftliğin hakkında hikâyeler dinlemek istemiyorum.''

Genç adam ona gülümseyerek baktı. ''Bunu söylediğine sevindim,'' diye mırıldandı. ''Bir an senin kim olduğunu unuttum. Arada bir aramızdaki ilişkinin niteliğini aynı şekilde hatırlatırsan, sevinirim.''

Kalktılar. Dışarı çıktıklarında genç kadın arada bir yan gözle bakarak onun yüzünü inceliyordu. Tek bir kımıltı yoktu yüzünde. Ciddi görünüyordu. Her zamanki gibi dikkatli, biraz çatık kaşlı, yakışıklı bir yüz... Stacey ona büyük bir kabalık ettiğini düşündü. Özür dilese miydi? Hayır bunu yapamazdı. Ayrıca genç adamın bir granit kütleyi andıran yüzü bu konuda hiç cesaret vermiyordu. Ayrıca böyle bir durumda uygun sözcükleri bulmak imkânsızlık derecesinde zordu. Hafiften

yağmur çiseliyordu.

Stacey bir butiğe uğramak istiyordu. İlk gençliğinden bu yana aynı mağazadan alışveriş yapardı. Burada müşterilerin istedikleri giysiler canlı modeller üzerinde gösterilirdi. Daha geçen ay büyük bir defile düzenlemişlerdi. Bir sonraki bir yatta yapılacaktı. Bunun kendisi için biraz riskli olacağını düşündü.

Birlikte içeri girdiler. Stacey uzun topuklu ayakkabılarıyla yerdeki kalın halının üzerinde yürüdü. Bu mağazanın dekorasyonunu çok severdi. Butiğin sahibi Monique karşıdan göründü. Gülerek ona yaklaşıp yanağından öptü. Bu arada Hal birkaç adım geride durmuş çevreyi gözlüyordu.

"Stacey, hayatım, iyi ki geldin. Senin için harika şeyler buldum. Tam senin bedenine göre."

Genç kadın yüzünde soğuk bir ifadeyle Hal Stevens'a döndü. "Bir saat kadar sürer," dedi. "Umarım sıkılmazsın."

"Prova odasının ayrı bir çıkışı var mı?" diye sordu genç adam, Monique'nın peşi sıra gitmek üzere olan Stacey'yi kolundan tutarak.

"Evet, var. Araba parkına açılan ayrı bir koridor."

Hal kaşlarını çattı.

"İçeri giremezsin," dedi genç kadın. "Yalnız kadınlar girebilir."

"Ne kadar zamandır geliyorsun buraya?"

"Haftalardır."

"Demek günün bu saatinde burada olduğunu bilen bazı insanlar var."

"Lütfen saçmalama, Hal. Tanıdıklarımdan kimse bana o mektupları yazmış olamaz."

Bu sözleri söyler söylemez içine bir tedirginlik çöktü. Çevreye bir göz attı. Çocukluğundan beri geldiği bu yere esrarengiz, karanlık bir hava çökmüştü. Işıklar, mankenler, giysiler, bütün dekor başka bir ışığın altında, çok değişik görünüyordu.

"Sen bilirsin," dedi sonunda. "İstersen arka kapıda bekleyebilirsin."

"Peki ya giriş?" Genç adam kısa bir an düşündü, sonra aniden karar vermiş gibi, "İçeri girip etrafa bir göz atmalıyım," dedi.

"Hayır, bunu yapamazsın. Sadece kadınlar girebilir oraya. Neden anlamak istemiyorsun?"

"Ne kadar da anlayışsız bir kadınsın sen."

Tam o sırada Monique perdeyle ayrılan soyunma odasından başını uzatarak, "Biliyorsun, içeri giremez hayatım," diye seslendi. Stacey bir şey söylemeden ona doğru yürüdü.

Genç adam perdenin önüne geldi. İçeriyi göremiyordu. Monique'nın elinde bir elbise vardı. Stacey'ye gösteriyordu.

"Bunun bir beden daha büyüğünü istiyorum," dedi genç kadın.

"Ama nasıl olur," dedi Monique, telaşla. "Bu senin ölçülerine tam uyuyor. Neden ona göstermiyorsun?" Başıyla genç adamın durduğu yeri işaret etti.Hal, 'Demek burada olduğumu biliyorlar,' diye geçirdi içinden. Bu durumda içeri girip çevreye iyice göz atmanın sakıncası olamazdı.

Hal kendisini hiç gizlemeden perdeyi itip içeri girdi.

"Aman Tanrım, daha neler!" dedi Monique, telaşla.

Stacey kaşlarını çatıp genç adama dikkatle baktı. Sonra yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı. "Burada bulunması gerekiyor," dedi. "Kuaförümdür, kendisi."

Doğruca Hal Stevens'a bakıyordu. 'Sonunda seni kıstırdım,' der gibi bir ifade vardı yüzünde. "Giysi ile saç biçimi arasında tam bir uyum olması gerektiğine inanır. Elbiseyi önceden görür ve hayal gücünü çalıştırarak uygun saç biçimini tasarlar."

Soyunma odasındaki kadınlar bu ilginç konuşmanın tek sözcüğünü bile kaçırmamışlardı doğal olarak. İşlerini bırakarak yavaş yavaş onlara yaklaştılar. Hal odanın orta yerinde atletik vücuduyla duruyordu. Aya-

ğında kot pantolon üzerinde kadife bir ceket ve içinde bir süveterle gerçek bir maceraperesti ya da bir sporcuyu andırıyordu. Kuaföre benzer bir hali yoktu.

"Doğru söylüyorum, Monique," dedi genç kadın, biraz telaşlanarak. "O bizden biri. Bu yüzden içerde kalması gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Monique. "Nasıl istersen." Derin bir iç çekip başını iki yana salladı.

Kızlardan biri Stacey'nin soyunmasına yardım etti. Üzerindeki giysiler çıktıkça genç kadın kızardığını hissediyordu. Onunla göz göze gelmemek için bakışlarını kaçırıyordu sürekli. Aslında bunun hiç yararı yoktu, çünkü salonun her tarafı aynalarla kaplıydı. Hal bir kuaför olarak ona mümkün olduğu kadar yakın olmak durumundaydı, genç adam bakışlarıyla ve aynaların da yardımıyla salonun tamamını hızla gözden geçirdi. Öteki çıkış yolunu inceledi.

Bu arada çevredeki kadınlar hâlâ ona garip garip bakmaya devam ediyorlardı. Bu durumda kuaför rolü oynamaktan başka çaresi olmadığını düşünen Hal, aynanın önündeki genç kadına biraz yaklaştı.

Sesini biraz inceltmeye çalışarak, "Stacey, tatlım, müdahale edebilir miyim?" dedi.

Stacey ilk anda dehşetle baktı ona. Bu noktada oyunu bozması imkânsızdı. Doğal görünmeye çalışarak, "Elbette," dedi.

"Şöyle yana yatırırsak, dekoltenin biçimine daha uygun olacak," dedi. Genç kadının saçlarını elleriyle yana doğru yatırdı. Elleri öyle büyüktü ve bu işi öyle beceriksizce yapıyordu ki, Stacey bir an dehşete kapıldı. Çevredeki kadınlar tek bir bakışla onun gerçek bir kuaför olmadığını anlayabilirlerdi.

Genç adamın ceketi Stacey'nin çıplak sırtına dokunuyordu. O garip, büyüleyici sıcaklığı bir kez daha duydu genç kadın. Üstelik Hal ikide bir parmaklarını onun ensesine değdiriyordu. Çok garip bir duyguydu bu. O anda garip bir şey fark etti. Hal bu işi beceriyordu.

Evet, gerçek bir kuaför gibi, sadece parmaklarını kullanarak onun saçlarına biçim veriyordu.

Prova bitince çıktılar. Hal son derece dikkatliydi. Çevreye bakıyor, her şeyi sanki belleğine kaydediyordu. Stacey'nin varlığından habersiz gibiydi.

Yağmur başlamıştı. Arabaya doğru hızlı adımlarla yürürlerken genç kadın üzerindeki trençkotun önünü sıkı sıkı kapadı. Hal ise sadece ceketinin yakalarını kaldırmakla yetindi. Arabaya girdiklerinde genç adamın saçları ıpıslaktı.

Genç kadın ona baktı. Saçlarının içinde yağmur damlaları parlıyordu.

"Senin gibi birinin beyaz bir pardösü giyip, fötr şapka takması gerekmez mi?"

Genç adam ona hiç bakmadan cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. "O senin söylediğini Sam Spade veya Mike Hammer gibileri yapar."

"Bir dakika," dedi genç kadın. "Kımıldama." Yavaşça uzanıp spor arabanın arkasındaki fotoğraf makinesini aldı. Aleti açıp gözüne yaklaştırdı. Hal ona bakıyordu. Arabanın ön kısmı çok dardı. Genç adamın yüzü sakindi şimdi. Saçları yağmurla ıslanmış, koyu kahverengi gözleri biraz irileşmişti. Bakışları dupduruydu.

Arabanın camları yağmurun etkisiyle gümüş grisiydi. İçeri bu yüzden çok yumuşak ve farklı bir ışık giriyordu. Genç adamın tam arkasında, yolun kenarında görülen bir ağaç olağandan daha parlak bir yeşil renge bürünmüştü. Yoldan insanlar gelip geçiyordu. Ellerinde şemsiyeler vardı. Trafik gürültüsü duyuluyordu. Fakat zaman garip bir biçimde durmuş gibiydi. Stacey makineyi yavaşça yüzünden çekti. Gözlerini biraz kısarak ona dikkatle baktı.

"Ne kadar yumuşak yüz hatların," diye mırıldandı.

"Evet," dedi genç adam. "Yürürken de biraz aksıyorum. Belki ona da dikkat etmişsindir."

Hayır, dikkat etmemişti. "Yoksa o gün, arabamın

altında kalmamak için yana sıçradığın zaman mı oldu?''

Genç adam gülümsedi. ''Hâlâ vicdan azabı çekiyorsun, sanırım.''

''Hayır ama birinin yürürken aksamasından sorumlu olmak istemem, doğrusu.''

''O günden geriye sadece birkaç basit sıyrık kaldı.''

''Peki niye aksıyorsun?''

''Eski bir kaza... Yıllar önce bir araba çarptı bana. Bu yüzden beş ay kadar bir hastanede yatmam gerekti.''

''Beş ay mı? Aman Tanrım! Çok sıkılmış olmalısın. Senin gibi bir adam.''

''Evet, hastanede yatarken mutlu olduğumu söyleyemem.''

''Şey... özür dilerim. Aksadığını gerçekten fark etmedim. Çok hafif, önemsiz bir şey.''

Genç adam başını çevirdi. Çevreye bir göz attı. Arabanın sileceklerini çalıştırdı.

''Bir şey söylemeyecek misin?'' diye sordu genç kadın.

''Ne söylememi bekliyorsun?''

''Senden özür diledim.''

''Benden özür dilemen, özel olarak bir şey söylememi mi gerektiriyor?''

Stacey bütün dikkatini onun gözlerinde toplamıştı. ''Sanırım, evet,'' dedi. ''Ben genellikle kimseden özür dilemem.''

Genç adam çok şaşırmış gibi baktı ona. Sonra küçük bir kahkaha attı.

''Özür dilemenizi kabul ediyor ve bu yüzden size teşekkür ediyorum, Stacey Jamieson.'' Genç adam bu sözleri söylerken arabanın motorunu çalıştırdı.

''Ayağının aksadığını daha önce fark etmemiş olmam biraz garip değil mi? Yoksa sadece yağmurlu günlerde mi oluyor?''

Yağmur hızlanmıştı. Arabanın silecekleri hızlı hızlı

çalışıyor, Alfa Romeo Jamieson Malikânesine doğru hızla yol alıyordu.

Hal Stevens direksiyonu sıkı sıkı kavramış, bakışlarını yoldan ayırmıyordu. ''Bacağım yağmurun yağacağını önceden haber verir,'' diye mırıldandı.

O hafta öncekinden çok farklı geçti. Stacey ilk günler karanlık odada çalıştı. Sonra Coe'ya ısmarlanan bir bebek portresi üzerinde uğraştı. Hal onun yanından hiç ayrılmıyordu. Hatta çocuğun uygun pozlar vermesi için yardımcı oldu. Annesi oldukça titiz bir kadındı ve çocuğun en uygun pozlarda resminin çekilmesini istiyordu. Daha sonra Stacey Botanik Bahçesi'nde siyah beyaz filmler çekti. Bunun için sabahın erken saatlerinde genç adamla birlikte yola çıkıyorlardı. Bir bütün gün sabahtan akşama kadar feribotla liman boyunca bir aşağı bir yukarı giderek kıyıların, binaların, vinçlerin fotoğrafını çektiler.

Stacey onun varlığına yavaş yavaş alışmaya başladı. Akla gelebilecek hemen her yere birlikte gidiyorlar, evde birlikte yemek yiyorlardı. Kentin içinde dolaşırlarken genç adam onun yanında değil birkaç adım arkasında yürüyordu. Garip bir durumdu bu, Stacey onun neden böyle yaptığını bilemiyordu.

Bir iki kere garip korkulara kapıldı. Özellikle kalabalık bir caddede yürürlerken. İnsanların yüzlerine dikkatle bakıyordu. Daha önceleri böyle huyları yoktu. Onların kim olduklarını, o anda nasıl bir ruh hali içinde olduklarını anlamaya çalışıyordu. Bütün bunlar eve gönderilen o tehdit mektupları yüzündendi. Daha önceleri bir başkasının kendisine zarar vereceğini asla düşünmemişti. Oysa şimdi sokakta yürürken karşılaştığı her insan bir düşman olabilirdi.

Bir keresinde yine sokakta yürürlerken üzerine bir tabanca namlusu çevrilmiş gibi garip bir korkuya kapıldı. Karşıdan gelen insanlardan biri her an bir bıçak çekip ona saldırabilirdi. Birden kendisini savunmasız,

çaresiz hissetti. Hal birkaç adım gerisinde yürüyordu. Durup onu bekledi. Genç adam yanına geldiğinde onun elini sıkı sıkı tuttu. O anda endişe ortadan kalkıverdi. Hal el ele tutuştukları an ona sempatik bir tavırla gülümsemiş, göz kırpmıştı.

Artık genç kadın onunla birlikte olmadığı zamanlar içinde bir huzursuzluk duyar olmuştu. Hal ondaki bu değişimi sezmişti, kuşkusuz. Gözü daima genç kadının üzerindeydi. Onun yaşadığı günlük hayatın ritmini kavramış ve ayak uydurmuştu. Alex'in doğum günü için hediye almaya bile birlikte gitmişlerdi.

Genç adam bazen onun ağır fotoğraf çantasını taşıyordu. Aralarında fotoğraf sanatı ile ilgili tartışmalar da geçiyordu. Hal mesleğin bazı inceliklerini yavaş yavaş öğrenmeye başlamıştı.

Grace'in hazırladığı öğle yemeklerini birlikte yiyorlardı. Hal arada bir Grace'e takılırdı. "Sen de haşlanmış sebze ve meyvelerini alıp bize katılsana, Grace. Yoksa dayanamayacağından mı korkuyorsun?"

Grace başını iki yana sallar, "Vejeteryanlarla alay etmek çok ayıptır," derdi.

Bazı sabahlar Jamieson Malikânesi'nin çevresinde jogging yapıyorlardı. Öğleden sonraları kütüphaneye çekilip saatlerce kitap okudukları da oluyordu. Bu uzun saatler boyunca hiç konuşmuyorlardı. Stacey onunla birlikte olmanın kendisini nasıl mutlu ettiğini, güven verdiğini bir kez olsun söylememişti. Konuşmaları daha çok Cedar Hill üzerinde yoğunlaşıyordu. Ayrıca genç adamın kız ve erkek kardeşlerinden de söz ediyorlardı.

Bir keresinde, "Hep bir kardeşim olsun istedim," dedi genç kadın. "Altı yaşındayken bir erkek kardeşim varmış gibi davranıyordum. Çok güzel bir oyundu. Kardeşim güya şöminenin içinde saklanıyormuş gibi. Arada bir gidip ona o gün başımdan geçenleri, okuduğum masal kitaplarını ve daha bir sürü şeyi anlatırdım. Tabii o bir şey söylemezdi. Sadece dinlerdi. Sanırım, hayal gücü geniş bir çocuktum."

"Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum ne kötü değil mi? Benim için öyle önemliydi ki. Fakat ona nasıl hitap ederdim, bir türlü hatırlamıyorum."

Aslında bu küçük oyunu da çoktan unutmuştu. Bunu ona hatırlatan Hal Stevens'ın yanıbaşındaki varlığı olmuştu. Daha önce ne kadar yalnız olduğunu düşünmüş ve oradan çocukluk hayallerine geçmişti.

O küçükken düşlediği erkek kardeşi Hal gibi değildi kuşkusuz. Fakat genç adamın ona yönelik tavırlarında yine de bir tür ağabeylik edası vardı. Evet, bunu inkâr edemezdi. Bazen Stacey'ye, "Bak evladım," diye başlayan sözler söylüyordu. Hatta birkaç kez, "Ufaklık," diye seslenmişti.

Genç adam onun çektiği fotoğrafları büyük bir dikkatle inceliyordu. Fotoğraf sanatından anladığı söylenemezdi ama hızlı öğreniyordu. Ayrıca kendine özgü ve oldukça gelişmiş bir estetik duygusu da vardı. Bazen eleştirilerde bulunuyor ve Stacey'yi kızdırıyordu. Ama bunda bile ilginç ve Stacey'nin gözünden kaçmayan değişik bir yan vardı. İnsanların çoğu iki fotoğrafı birbirinden ayıran özellikleri göremiyordu.

Örneğin, babası veya Chris onun çektiği bir fotoğrafı gördüklerinde öve öve göklere çıkarıyorlardı. Hele babası, fotoğraflara şöyle bir bakar, "Harika olmuş, güzelim," derdi. "Müthiş bir fotoğraf."

Hal ise onun çektiği fotoğraflar üzerinde kafa yoruyor, onları dikkatle inceliyor, bir şey düşünüyor ve bunu sözünü esirgemeden Stacey'ye söylüyordu.

Annesi ve babası son zamanlarda çok meşguldüler. Parti hazırlıkları ilerliyordu. Annesi bu telaşlı günlerde kızıyla muhafızı arasında başlayan yakın ilişkiyi fark edememişti.

Bir akşam ailece yemek yerlerken babası, "Belki de fazla telaşlandık," dedi. "Görüyorsunuz, her şey yolunda. Bir şey olduğu yok."

O anda Stacey'nin kafasında bir şimşek çaktı. 'Aslında bir şey oldu,' diye geçirdi içinden. Son günlerde Chris'ten gelen bütün teklifleri geri çevirmişti. Her defasında uygun bir mazeret bularak onu atlatıyordu. Bunun nedenini doğru dürüst düşünmemişti.

Bir gün uzun bir fotoğraf çekiminden sonra birlikte yemek yerlerken, genç kadının aklına bir soru takıldı. "Bir keresinde babama borçlu olduğun için bu işi yaptığını söylemiştin," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Genç adam başını salladı.

"Ona neden borçlusun, sorabilir miyim?"

Watson Körfezi'ne yukardan bakan bir yerde oturuyorlardı. Manzara gerçekten enfesti. Genç adam martıların çığlıklarını dinliyormuş gibi dalgın dalgın aşağılara bakıyordu.

Stacey ayağını sıkan ayakkabıları çıkarırken, "Bu soruyu babama da sorabilirdim," diye mırıldandı.

"Evet, eminim sorarsın da."

Genç adam dirseklerini masaya yaslayıp ona doğru eğildi. Güneş ve denizin ışıkları bakışlarını iyice aydınlatmıştı. Stacey bu saydam bakışlardan hoşlandığını düşündü.

"Polis teşkilatından ayrılıp Talisman'a katıldığımda işimi en iyi şekilde yapmaya çalışıyordum," diyerek söze başladı genç adam. "İşyerinin güvenliğinden sorumluydum. Özellikle şirketin üst düzey yöneticileriyle ilgileniyordum. Babanla orada tanıştım. Bazı sorunları vardı. Onları halledince gözüne girdim. Aramızda neredeyse bir tür dostluk oluştu. Bana güveniyordu. Sonra sana daha önce sözünü ettiğim o kaza oldu." Bu sözlerden sonra derin bir sessizlik oldu.

"Sonra."

"Çabucak iyileştim. Fakat tıbbi kontrolden geçemedim. Yapılan muayeneler olumsuz çıktı. Talisman'daki güvenlik görevlileri periyodik olarak tıbbi kontrolden geçirilirler... Bu durumda işi bırakmak zorunda

kaldım. Artık özel olarak çalışacaktım."

"Üzüldün mü?"

Genç adam soruyu yadırgamış gibi baktı ona. "Elbette üzüldüm," dedi. "Daha yirmi üç yaşındaydım. Sağlığım mükemmeldi. Karete uzmanıydım ve geleceğim parlaktı. Çok uluslu bir şirketin baş güvenlik sorumlusu olabilirdim. Fakat birdenbire işsiz kaldım. Uzun süre bir bastonla dolaşmam gerekti."

Başını iki yana salladı Hal. "Bütün bunları anlamanı beklemiyorum," dedi, kasvetli bir ses tonuyla. "Hayatında sahip olduğun hiçbir şeyi kaybetmemişsin. İnsanın benimsediği şeyleri kaybetmesinin ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Haklısın," dedi genç kadın, öfkeyle. "Biz zenginler derin duyguları kavrayamayız. Satın almaktan başka şey düşünmeyiz öyle değil mi?"

"Sorun sigortadan aldığım paranın hastane masraflarını karşılamamasından çıktı," diye devam etti Hal. Yüzünde dalgın bir ifade belirmişti. "Birikmiş bütün paramı bu işe yatırdım. Tedavi tam altı hafta sürdü."

"Ama sigorta..."

"Yetmiyordu. Yedi ayrı ameliyat geçirdim. Özel cerrahlara gittim, uzun süre fizik tedavisi gördüm. Çelik plaklar, çiviler takıldı. Bir ara bacağımı kesmeyi bile düşündüler."

Stacey ürperdi. "Sana çarpan aracın sürücüsü ne oldu?"

"Sorumluluğu kabul etmedi. Paralı biriydi. Yetenekli avukatlar tuttu. Bu arada annem ve babam evlerini sattılar."

"Aman Tanrım, hastane masraflarını ödemek için evlerini mi sattılar?"

"Evet, Stacey. Tıpkı bir roman gibi değil mi? İşte baban tam bu noktada devreye girdi. Bir avukatlar ordusunu seferber ederek davaya müdahale etti. Jamieson adı kısa süre içinde etkisini gösterdi. Yıllarca sürebilirdi o dava. Fakat kısa süre içinde sonuçlandı. Kar-

şı taraf tazminat ödemek zorunda kaldı. Ayrıca Talisman Şirketi de sigortadan ayrı olarak yüklüce bir para ödeme kararı aldı. Böylece hastaneden elimde bir baston ve cebimde bir sürü parayla çıktım. Çok daha kötüsü olabilirdi. Sokakta kalabilirdim. Tedaviye devam ettim. Bu arada akademiden tanıdığım Mick Yakubo adlı eski bir arkadaşımla ortaklık kurdum. Paralarımızı birleştirdik ve Cedar Hill'i satın aldık.''

''Babam neden geç kaldı? Annen ve baban evlerini satmadan önce müdahale edebilirdi.''

''Durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Geç öğrendi. Bizimkilere gelince. Çok gururludurlar. Bu konuda gidip babandan yardım istemek akıllarına bile gelmedi. Kendilerine özgü bir ahlak anlayışları vardır.'' Genç adam sözün burasında derin bir iç çekti. ''Babanın müdahale etmesi beni çok sevindirdi. Şimdi bile aklıma geldikçe kendimi kötü hissediyorum. Eğer o olmasaydı annemle babama olan borcumu nasıl öderdim bilmiyorum. Evlerini hemen kurtardım, hastaneden çıkar çıkmaz...''

'Tam bir aile trajedisi,' diye düşündü genç kadın.

Martıların uzaktan uzağa yankılanan çığlıklarından başka ses yoktu çevrede. Genç adam bakışlarını denize çevirmişti. Stacey onun yüzünü seyrediyordu. Hal birden ona baktı. Bakışları buluşunca genç kadın hafifçe gülümsedi.

''İşte babana bu yüzden borçluyum,'' dedi genç adam. ''Aslında büyük bir borç. Onu severim. Öyle biriyle tanıştığım için kendimi şanslı sayıyorum.''

Genç kadın bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bulutsuz masmavi bir gökyüzü sonsuza dek uzayıp gidiyordu başlarının üzerinde.

''Şimdi seni daha iyi anlıyorum,'' diye mırıldandı. ''Zaman zaman düşünürdüm, bu adam neden bu işi yapıyor diye. Senin gibi yetenekli ve uzman birinin zengin bir adamın şımarık kızını koruması bana biraz garip gelmişti. Bu tür işleri saçları ağarmış eski polisler

yapar genellikle. Senin gibi birine uygun bir iş değil. Alt tarafı iki tane tehdit mektubu geldi.''

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra birden hemen başlarının üzerinde bir martı sürüsü belirdi. Çığlıklar atarak uçuşuyorlardı. İçlerinde iki tane gri renkli vardı. Genç kadın fotoğraf makinesine uzandı.

Hal oturduğu yerde arkasına yaslanmış rahat bir tavırla onun çalışmasını izliyordu. ''Biliyor musun,'' dedi bir ara. ''Bazen senin hiç de fena bir tip olmadığını düşünüyorum.''

Genç kadın makineyi indirdi. ''Gerçekten mi?'' diye mırıldandı. ''Bu sözler benim için öyle anlamlı ki, asla tahmin edemezsin.''

Martılar başlarının üstünden uçup gitmişti. Genç kadın ışığı ayarladı, makineyi yüzüne yaklaştırarak aşağılara doğru baktı.

''Sahile inelim,'' dedi genç adam.

Oturdukları yerden kalktılar, dar, toprak bir yoldan denize indiler. Genç kadın dalgaların kıyıyla buluştuğu yerin fotoğraflarını çekmeye başladı.

''Kartpostal fotoğrafları çekmekten bıkmadın mı?'' dedi genç adam. ''Neden daha çok insanlar üzerinde çalışmıyorsun.''

Genç kadın başını kaldırıp ona baktı. Hal ayakkabılarını çıkarmış, pantolonunun paçalarını sıvamıştı.

''İyi fikir,'' dedi genç kadın. Makinesini yüzüne yaklaştırarak onu çekmeye başladı.

''Hey, ne yapıyorsun sen?'' dedi genç adam.

''İnsan üzerinde çalışıyorum.''

''Onu demek istememiştim.''

''Şu anda ne demek istediğin değil, nasıl görüntü verdiğin önemli. Mükemmel görünüyorsun.''

Genç adam ayak bileklerine kadar suya girdi. Stacey onu izledi. Hal elleriyle yüzünü kapadı.

''Korkak. Yüzünü neden saklıyorsun?''

Stacey gülüyordu. Genç adam geri geri yürümeye başladı. Stacey makineyi çalıştırarak onu izliyordu.

Genç adam elini yüzünden çekerek çeşitli pozlar vermeye başladı. Şimdi Stacey onun çevresinde dönüyordu.

"Mükemmel!" diye seslendi. "Biraz eğil, çok güzel. Şimdi bir sporcu pozu istiyorum. Bence yanlış meslek seçmişsin Hal Stevens. Fotomodel olmalıymışsın. Çok uygunsun biliyor musun? Geniş omuzlar, atletik bir vücut, uzun ve düzgün bacaklar. Sonra... Yakışıklı bir yüz ve... kadife gibi yumuşak kahverengi gözler... Harikasın. Başını biraz sağa çevir... Tamam... Kımıldama."

Genç adam eğildi, yerden bir taş alıp denize doğru savurdu. Sonra ellerini beline koyup genç kadına baktı. Aklına bir şey gelmiş gibiydi. Ansızın durgunlaşmıştı. Stacey hiç aldırmadan çekmeye devam etti.

Hal ağır adımlarla ona yaklaştı. Eliyle objektifi kapadı. Genç kadın makineyi indirdi. Göz göze geldiler. Genç adamın yüzünde anlaşılması güç, ciddi bir ifade belirmişti. Stacey sorularla dolu bakışlarını onun gözlerinden ayıramadı bir süre.

Uzaktan martı çığlıkları ve kıyıyı yalayan denizin fısıltıları duyuluyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı şimdi. Stacey o büyülü sıcaklığı bir kez daha hissetti. Bu adamda insanı kendisine doğru çeken mıknatıs gibi çok güçlü bir şey vardı sanki. Ayak parmaklarının ucunda biraz yükseldi. Onun gözlerini yakından, çok daha yakından görmek istiyordu. Hal Stevens'ın derin bir soluk aldığını hissetti. Onu tedirgin eden bir şeyler vardı sanki. Anlamaya çalışıyordu.

"Bak," dedi genç adam.

Büyük bir deniz kabuğunu ona uzattı. Stacey kabuğu alıp inceledi. Sonra ona bakıp gülümsedi.

"Yatak odandaki koleksiyon için küçük bir parça," dedi genç adam.

"Çocukluğumdan beri koleksiyona yeni bir parça katmadım," diye mırıldandı genç kadın.

Dönmek için Alfa Romeo'ya bindiklerinde deniz kabuğunu sıkı sıkı elinde tutuyordu. Onu yatak odasındaki camekânın içine koymaya karar vermişti.

Bölüm Beş

Yine alışverişe çıkmışlardı. Hal genç kadının birkaç adım arkasından yürürken düşünüyordu. Bu işe başlayalı bir haftadan fazla olmuştu. İlk haftanın sonunda Jamiesonlar'ın küçük kızını iyice tanımıştı. Kendine özgü, dışa kapalı bir dünyada, şımartılarak büyütülmüş biriydi. Kendine özgü ve oldukça gelişmiş yetenekleri vardı kuşkusuz. Örneğin mükemmel Fransızca konuşuyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü Fransa'da bir okul bitirmiş ve bu ona mükemmel bir Fransızca kazandırmıştı. Almanca ve İtalyanca da konuşabiliyordu. Hal ikinci bir dili iyi konuşmayı çok isterdi. Çok çalışmış, ama Fransızca'sını belirli bir düzeyin ötesinde geliştirememişti.

Stacey bir yemek yarışmasında mavi kurdele ile ödüllendirilmişti, ayrıca biraz piyano ve saksafon çalabiliyordu. Saksafonu şaka olsun diye söylediğini daha sonra itiraf etmişti.

Onun zaman zaman korkuya kapıldığını hissediyordu Hal. Onun yerinde başka biri olsa sürekli duyduğu korkulardan söz ederek insanı canından bezdirirdi. Fakat Stacey böyle yapmıyordu. Tam aksine. Her şey çok normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bu kız birlikte olmak istediği erkeğe çok şey verebilirdi. Tabii buna cesaret edecek biri çıkarsa.

Önünde yürüyen genç kadının biçimli vücuduna bir göz atıp derin bir iç çekti Hal. Ellerini pantolon ceplerine sokarak omuzlarını kaldırdı. 'Unut bunları,' diye geçirdi içinden. 'Bu kızın peşinde dolaşmakla sadece babasına olan borcunu ödüyorsun. Ayrıca, Stacey bugüne kadar hep çocuk gibi şımartılarak büyütülmüş biri. Zorluklarla dolu bir dünyanın insanı değil.'

Stacey birden durdu. Hal öylesine dalgın yürüyordu ki ona çarpmamak için arkadan belini tutuverdi. Genç kadının saçları hafif bir rüzgârın itişiyle geriye

savruldu. Birden büyülenmiş gibi oldu genç adam. O güzel, ipeksi saçlardan yayılan hoş parfüm kokusunu ister istemez içine çekti. Beli ne kadar da inceydi. Stacey yavaşça arkasına dönüp ona gülümsedi.

"Bak, dadım," dedi genç kadın. "Adı Marion Driesfeld." Genç adam ilk anda anlayamadı. Sonra Stacey'nin başıyla işaret ettiği yöne boş bakışlarını yöneltti. Demek bir de dadısı vardı. Mr. Jamieson bu görevi kendisine değil de dadısına verseydi daha iyi bir iş yapmış olurdu.

Tam karşıdan elinde alışveriş çantasıyla yaşlıca, beyaz saçlı bir kadın geliyordu. Gerçekten de tam bir dadıya benziyordu. Meslekler genellikle insanların görünüşüne damgasını vururdu. Bu tombul kadıncağız da ancak bir dadı olabilirdi. Stacey'nin dadılarla büyütülmüş olması yine de garibine gidiyordu. Onu tanıdıkça yaşadıkları dünyaların ne kadar farklı olduğunu daha iyi anlıyordu Hal.

Stacey koşup kadına sarıldı. Kadıncağız önce onu tanımaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra yaşından umulmayacak tizlikte bir sesle bağırdı. Stacey'ye sarıldı. Kendi aralarında hızlı hızlı konuşmaya başladılar. Uzun zamandır görüşmedikleri anlaşılıyordu.

Sonunda yaşlı kadın, oracıkta dikilip durmakta olan genç adamı başıyla işaret ederek sordu.

"Bu adam da kim?"

"Adı, Hal Stevens," dedi genç kadın, gülümseyerek. 'Bakalım bu kez beni nasıl tanıtacak,' diye içinden geçirdi genç adam. İspanya'dan bu sabah gelmiş bir kuzen, diyebilirdi örneğin. Fakat bu kez böyle bir şey olmadı. Stacey, sıcak bir tebessümle, "Bir arkadaş," diyiverdi. Bir arkadaş? Hal şaşırmıştı. Stacey ilk kez onu bu sözlerle tanıtıyordu. Yaşlı kadına gülümseyerek başını salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ms. Driesfeld," dedi. "Nasılsınız?"

"Oh, hayır, bana Ms. dememelisiniz," dedi yaşlı ka-

dın. "Miss demeniz daha uygun olur. Biliyor musunuz, durumumla gurur duyuyorum. Size Hal diye hitap edebilir miyim?" Bu şekilde hitap ederek genç adama bir şeref bahşediyormuş gibi bakıyordu. "Nasılsınız, Hal?" diye ekledi.

Genç adam dişlerini göstererek gülümsedi. "Çok iyiyim," dedi. "Özellikle bu sıralarda kendimi çok sağlıklı hissediyorum."

Kadın başını çevirip tekrar Stacey'yle konuşmaya başladı. Genç kadın onu yaşgünü partisine davet etti. Fakat Miss Driesfeld gelemeyeceğini söyledi. Çok isterdi ama, tam da o gün için önceden verilmiş bir sözü vardı. Elbette bu durum Stacey'nin yaşgününü unuttuğu anlamına gelmiyordu. Genç kadının hediyesini çok önceden düşünüp hazırlamıştı. Fakat bu durumda onu postayla göndermek durumundaydı.

Hal bu konuşma biter bitmez herkesin kendi yoluna gideceğini düşünüyordu. Fakat yanılmıştı. Çünkü yaşlı kadın onlarla yakındaki bir kafe'de bir şeyler içmek istiyordu. Duruma müdahale etmenin imkânsız olduğunu anlayan Hal, çaresiz iki kadının peşi sıra yakındaki kafeye doğru yollandı.

Marion Driesfeld oldukça otoriter tavırları olan biriydi. Kafe'nin dışındaki masalardan birine oturup, onların da oturması için işaret etti. Hal kendisini küçük bir oğlan çocuğu gibi hissetti.

Yaşlı kadın kahveleri söyledikten sonra Stacey'nin çocukluğundan söz etmeye başladı.

"Çok meraklı bir çocuktu ve hiçbir şeyden korkmazdı. Ona yeryüzünde korkulacak bir şeyler olduğunu anlatmak için akla karayı seçtim. Biliyor musunuz, tahta merdivenin trabzanından ta aşağıya kadar hiç durmadan kayardı. Ayrıca çok meraklıydı, her şeyi bilmek isterdi."

"Gerçekten mi?" dedi Hal, kaşlarını kaldırıp. Stacey'ye bir göz attı. Genç kadının yanakları pembeleşmişti. Çocukluğunu hatırlamak onu mutlu ediyordu an-

laşılan. Bu arada yaşlı kadın hiç durmayacakmış gibi anlatıyordu. Küçükken Stacey pasta yapılırken mutfakta oynamaya bayılırmış. Bu yüzden üstü başı, saçları hep una bulanırmış. Hal büyük bir ilgiyle kadıncağızı dinlemeye çalışıyordu. Gülümser gibi yapmaktan yanakları ağrımaya başlamıştı.

Dadı Driesfeld bir ara durup soluklandı. Bakışlarında dalgın bir ifade belirmişti. ''Güzel günlerdi,'' diye mırıldandı. Sonra Stacey'ye dönerek, ''Tatil günlerini ne çok severdin, hatırlıyor musun?'' diye ekledi.

Stacey yüzünde duygulu bir ifadeyle gülümsedi. ''Hatırlıyor musun, bir keresinde hep birlikte plaja gitmiştik...''

''Hiç hatırlamaz olur muyum,'' dedi Miss Driesfeld genç adama dönerek, ''Tam on gün hiç durmadan yağmur yağdı,'' dedi. Sanki çok önemli bir olayı anlatıyordu. Hal yüzündeki tebessümü bozmadan başını salladı.

Stacey birden kaşlarını çattı. ''Çok garip,'' diye mırıldandı. ''Böyle bir şey hatırlamıyorum ben. Çocukluğumda hiç yağmur yağdığını hatırlamıyorum.''

Genç adamla bir an göz göze geldiler. Dadı durumu fark etmemişti. Heyecanla konuşmaya devam etti.

''Çocukların hiçbiri plajı, deniz kıyılarını senin kadar çok sevmemiştir. Güneşte yanacaksın diye aklım çıkardı. Saatlerce oynardın kızgın güneşin altında. Mrs. Jamieson'a devamlı güneş kremi almasını söylerdim. Küçük de bir şemsiyen vardı, ama onu kullanmaktan nefret ederdin. Sabahları tek başına fırlayıp deniz kıyısına gitmeyesin diye erkenden uyanırdım.''

Stacey ona bakıp gülümsedi. Bu konuşma ilgisini çekiyordu anlaşılan.

''Sonra seni çok heyecanlandıran o oyun başlardı. Ben midye kabuklarının içine mücevherler, değerli taşlar koyar ve onları kayaların altına, kumların içine saklardım. Ve sen saatlerce onları arayıp bulurdun. Aslında bu çok zor bir işti. Çünkü uyanık bir çocuk oyu-

numuzu keşfetmişti. O da mücevherlerin peşindeydi. O çocuğu engellemek için neler çektim, bir ben bilirim. Ama yine de sen çok iyi bir çocuktun. O midye kabuklarını telaş içinde arayışını hiç unutmam.''

''O mücevherleri nereden bulurdunuz?'' diye sordu Stacey, gülümseyerek. Kahvesinden bir yudum aldı.

''O sıralarda baban bir koleksiyoncuyla tanışmıştı. Mücevherleri ondan satın alıyordu. Zavallı adam o sıralarda iflasın eşiğine gelmişti. Koleksiyonunu çok sevdiği halde bozdurmak zorunda kalmıştı. Umarım onları saklıyorsundur.''

''Elbette,'' dedi Stacey. ''Kabuklar odamdaki camekânın içinde duruyorlar. Mücevherler de orada.''

''Onların kıymetini bilmelisin, Stacey,'' dedi yaşlı kadın ciddi bir sesle. ''Bazıları çok değerlidir. Hepsi de dünyanın çeşitli yerlerinden toplanmış nadide parçalar.''

''O adam nasıl biriydi, dadı?''

''Çok iyi biriydi. Elinde küçük siyah bir çantayla eve geldiği zamanları gayet iyi hatırlıyorum. Şirketi iflas etmek üzereydi ve karısı çok hastaydı. Borçlarını ve karısının tedavi masraflarını ödeyebilmek için elindeki kıymetli parçaları satmaya çalışıyordu.''

Yaşlı kadın saatine bir göz attı. ''Oh Tanrım, çok geç olmuş,'' dedi. ''Daha yapmam gereken bir sürü iş var.'' Hep birlikte kalktılar. Yaşlı kadın Stacey'nin yanağına sesli bir öpücük kondurdu. Genç adamın elini hararetle sıktı ve paytak yürüyüşüyle uzaklaştı.

Eve dönerlerken genç kadın hiç konuşmadı. Jamieson Malikânesi'nin uzaktan kumandalı ön kapısının açılmasını arabanın içinde beklerlerken genç adam, ''O mücevherlerin bir koleksiyondan alındığını biliyor muydun?'' diye sordu.

''Elbette biliyordum,'' dedi Stacey. ''Mücevherleri midye kabuklarının içine birilerinin koyduğunu ve onları benim bulmam için bir yerlere sakladığını da biliyordum. Bir oyundu bu. Öyle inanılmaz güzellikte şey-

ler buluyordum ki. Bu sadece diğer çocuklardan daha şanslı olduğum için gerçekleşiyor olamazdı. Ama bütün bunları arkadaşlarıma ve koleksiyonumu gösterdiğim kişilere anlatmıyordum. Onlara mücevherleri bulduğumu söylüyordum.'' Küçük bir kahkaha attı genç kadın. Geçmişi hatırlamak onu keyiflendirmişti. ''Bir keresinde hazinemi öğretmenimiz, Miss Markham'a göstermiştim,'' diye devam etti. ''O sıralarda yedi yaşındaydım. Yüzünde bilmiş bir ifadeyle kabukları incelemiş, 'Bu nadide deniz kabukları sadece Avustralya'nın doğu kıyılarında bulunur,' demişti. Böylece foyamı açığa vurmuştu. Aslında çocuklar hariç, kimse o deniz kabuklarını tek başıma bulduğuma inanmıyordu.'' Genç kadının sesi kederle titremişti. Hal açılan kapıdan arabayı içeri sürerken ona bir göz attı. Yüzünde dalgın ve üzgün bir ifade vardı.

Garajın girişinde araba iyice yavaşladı. Stacey birden kapıyı açıp indi ve garajın içlerine doğru hızlı adımlarla yürüdü. İçerde yeşil Jaguar'dan başka araç yoktu. Genç kadının ayak sesleri geniş ve karanlık boşlukta yankılanıyordu.

Hal arabadan fırlayıp, ''Stacey,'' diye seslendi. Birden belirsiz bir endişeye kapılmıştı. Evin iç kısmında, özellikle de garaj bölgesinde onun başına bir şey gelmeyeceğini biliyordu. Ama yine de belli olmazdı. Stacey'nin birden arabadan inip kayıplara karışmasına bir anlam verememişti.

Onu Alex'in boks torbasının yanında buldu. Alex'in boks eldivenlerinden birini eline geçirmiş, diğerini giymeye çalışıyordu.

''Ne yapıyorsun?''

''Çekil başımdan!'' diye bağırdı genç kadın. Hırçın bir tavrı vardı. Hal yavaşça ona yaklatı. Eldiveni işaret ederek, ''Yardım edeyim,'' dedi.

''Beni yalnız bırak,'' dedi Stacey. O anda ipleri bağlanmamış olan eldiven elinden kayıp düştü. Genç kadın hemen eğilip eldiveni aldı ve eline geçirdi. O işi tek

başına yapamayacağını anlamıştı. Ellerini genç adama doğru uzatarak, ''Peki,'' dedi. ''Sıkılaştır şu eldivenleri.''

Genç adam eldivenleri iyice yerlerine oturtup bağcıklarını fazla sıkmadan bağladı. Birkaç adım geri çekilip seyretmeye başladı.

Stacey birkaç kez sıçradı, sonra boks torbasına vurmaya başladı. Torba zayıf darbelerin etkisiyle sallanmaya başladı. Hal bütün bu olup bitenlere bir anlam veremiyordu aslında, ama yine de durumu idare etmekten başka çaresi yoktu. Stacey vurdukça, ''Bir, iki...'' diye tempo tutmaya başladı. Beşe geldiklerinde eldivenler iyice ağırlaşmıştı. Stacey kollarının kendiliğinden düştüğünü gördü. Hal oyunu sonuna kadar, her şey olağanmış gibi sürdürmeye kararlıydı. Torbanın arkasına geçti. ''Haydi, Stacey,'' dedi. ''Yumruklarını sık. Bileklerini bükme. Eldivenleri göğüs hizasında tut.''

Genç kadın torbaya tekrar vurmaya başladı. Hal torbanın sallanmasını önlüyordu.

''Al sana, al,'' diyordu Stacey. ''Aptal çocuk. Onları sen buldun ha... Ne kadar kıymetli onlar, biliyor musun? Küçük budala... Kü-çük-bu-da-la!'' Kendinden geçmişti sanki. Soluk soluğa bütün gücüyle vuruyordu. Sonunda kesildi. Düşmemek için kollarıyla torbaya tutundu. Yanağını torbanın deri yüzeyine yaslayıp gözlerini yumdu. Göğsü hızlı hızlı inip çıkıyordu.

Hal bir süre hiç kımıldamadan durup ona baktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Sonra onun yüzünü yavaşça avuçlarının arasına aldı. Genç kadının kirpikleri hafifçe titredi. O anda kirpiklerin çevresinin gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti Hal. ''Stacey, sevgilim,'' diye fısıldadı.

Genç kadın bu sözleri bekliyormuş gibi, ansızın gözlerini açıverdi. Islak yeşil gözler yoğun bir keder bulutuyla ağırlaşmışlardı sanki. Genç adam büyülenmiş gibi baktı ona. Başı dönüyordu.

Dudakları tam birbirine değmek üzereyken Stacey bir

silkinişte ondan uzaklaştı. Garaj çıkışına doğru koşarken eldivenlerin önce birini, sonra diğerini sıyırıp attı. Hal onun peşinden birkaç adım koştu, sonra yavaşladı. Yere düşen eldivenlerden birini aldı. 'Tıpkı Sindirella gibi,' diye geçirdi içinden, eldiven tekine dalgın dalgın bakarak.

Stacey odasında, camekânın başındaydı. Sabit bakışlarla deniz kabuklarını seyrediyordu. Kapının yavaşça açıldığını işittiğinde başını çevirip bakmadı, çünkü gelenin kim olduğunu biliyordu. O anda zihni Miss Markham'la meşguldü. Onun yüzünü görür gibi oluyordu. O deniz kabuklarının Avustralya'nın doğu kıyılarında bulunduğunu ciddi bir yüz ifadesiyle söyledikten hemen sonra, oynaması gereken rolü keşfetmiş ve gülümseyerek, "Demek onları kıyıda oynarken buldun," demişti. "İçlerinde de birer değerli taş... Çok güzel, aferin."

İnsanlar geçmişte de ona hep geri zekâlıymış gibi davranmışlardı. Sanki çevresindeki bütün yaratıklar onun ne kadar akıllı, ne kadar güzel olduğunu kanıtlama yarışına girmişlerdi. Üstelik bu niteliklere sahip olduğunu kanıtlayan ipuçlarını da kendileri buluyorlardı.

Hal iyice yaklaşmıştı. Değişen bir şey yoktu. Hal dahil çevresindeki herkes Miss Markham'dan farksızdı. Bütün gününü fotoğraf çekmekle, elbise beğenmek ve alışveriş yapmakla geçiriyordu. Bu arada insanlar onu koruyorlar ve yaşgünü partisini hazırlıyorlardı.

Yüzü ateş gibi yanıyordu şimdi. Onun da bazı yetenekleri, küçük de olsa kazandığı bazı başarılar vardı, kuşkusuz. Ama çevresindeki insanların çocukluğundan beri karşılaştığı davranışları bütün bunların üzerine kocaman kapkara bir soru işareti koyuyordu. Ve zamanla bu soru işaretleri çoğalıyor, büyüyorlardı. Bir şey düşünmesine, kendisi için bazı şeyler planlamasına gerek yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Başkaları, özellikle ailesi her şeyi onun yerine düşünüyor, en mükemmel biçimde hazırlıyorlardı. Chris de onlardan farklı

değildi. Onun sadık hizmetkârı, gelecekteki kocası, onu kendisinden bile daha iyi tanıyıp anlayan, Chris!

"Lanet olsun!" diye bağırdı genç kadın. Eliyle midye kabuklarını süpürür gibi savurdu. Camekâna vurmak için yumruklarını kaldırdığında Hal çevik bir hareketle onu bileklerinden yakaladı. Biraz geç kalsaydı, Stacey yumruklarını cama indirecekti.

"Onları bulduğuma inanmıştım," dedi umutsuzluk içinde. "Beni daima çok zeki ve akıllı olduğuma inandırdılar. On yaşımdayken bebeklerle oynamayı bıraktım. Hayatım yapaylıklarla doluydu. Yapma bir bebekten farksızım ben."

"Sakin ol," diye fısıldadı Hal. Genç kadın onun bir şeyler söylemesini bekledi. Fakat Hal susuyordu. En iyisi de buydu. Stacey'ye yanıldığını, kendisine haksızlık ettiğini söylemeye kalkışsaydı çok daha kötü şeyler olabilirdi. O anda genç kadının ihtiyaç duyduğu tek şey doya doya ağlayabileceği bir omuzdu.

Genç adam onu kollarının arasına aldı, yanağını başına dayadı. Stacey'nin gözyaşları kendiliğinden süzülüp akıyordu.

"Lütfen, sakin ol," diye tekrarladı Hal. Başını eğip dudaklarını genç kadının yanağına değdirdi, sonra burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. Stacey yutkundu. Başını kaldırıp irileşmiş gözleriyle ona dikkatle baktı. Şaşırmıştı. Vücudunu saran o güçlü kolların, tenine dokunan o yumuşak dudakların sakinleştirici, hatta büyüleyici bir etkisi olduğunu hissetmişti.

Sinirlerinin hızla gevşediğini, fakat çok geçmeden değişik bir biçimde, farklı uyarılarla yeniden gerildiğini hissetti. O duru kahverengi gözlerin içinde kaybolacakmış gibi bir duygu sardı benliğini. Genç adamın geniş omuzlarına tutundu. Kalbinin hızlı hızlı çarptığını fark etti o an. Hal Stevens'ın kaşları hafifçe çatıldı. Genç kadını yavaşça tutan kolları belli belirsiz gerildi. Fakat Stacey ona biraz daha yakın olmak istiyordu. Bakışlarını genç adamın gözlerinden ayırmadan ayak par-

maklarının üzerinde yükseldi. Hal başını biraz eğip onu dudaklarından öptü. Çok yumuşak, hafif bir dokunuştan ibaretti öpücük.

Stacey daha uzununu istiyordu. Ellerini genç adamın omuzlarından ensesine doğru kaydırdı. Ayak parmaklarının ucunda biraz daha yükselerek gözlerini yumdu.

"Bak gördün mü, sakinleştin," diye mırıldandı Hal. Genç kadın gözlerini açtı. "Evet" dedi. "Sakinleştim." Göğüsleri genç adamın geniş göğsüne yaslanmıştı. Hal bu durumdan rahatsız gibiydi. Genç kadını omuzlarından tutup biraz uzaklaştırdı.

"İlk ve son kez omzumda ağlamana izin verdim, Stacey."

Çok ciddi bir tavırla söylenmiş sözlerdi bunlar. "Pişman oldun galiba," dedi genç kadın. "Senden yararlandığımı düşünmüyorsun herhalde."

"Sadece sorumluluklarımı unutmamam gerektiğini düşünüyorum," diye karşılık verdi genç adam.

"Bunun gibi mi?" dedi Stacey. Elini onun koltuk altındaki silaha bastırdı. Hal bir adım geriledi.

"Demek fark ettin," dedi.

"Hayır, hiç hissetmedim. Ama onun orada olduğunu biliyordum."

"Özür dilerim."

"Evet, özür dilemen gerekiyor. Beni korkuttuğun için. Biz zenginler böyle şeylerden çok korkarız."

"Korkuyla ilgisi yok bunun. Sadece yadırgatıcı bir durum. İstersen seninle atış talimi yapabiliriz."

Genç kadın gülümsedi. Az önce yakaladığı o büyüleyici havayı nasıl da kaçırmıştı. Parmaklarının ucundan akıp gitmişti sanki. Oysa genç adamın dudakları güzeldi ve o büyüleyici sıcaklığı bir kez daha duymak...

Hal uzun süredir kendi doğal hayatının dışındaydı. Hep bu evde, Stacey'nin yanında yaşamak zorunda kalmıştı. Birlikte olduğu kadın her kimse, ihmal edilmişti bu arada.

"En iyisi bütün bunları unutmak," dedi birden.

"Haklısın," dedi genç adam. Yüzünde ciddi bir ifade vardı şimdi. Acaba o da düş kırıklığına mı uğramıştı? Stacey onun kapıyı sert bir hareketle açtığını ve biraz gürültülü biçimde kapadığını gördü. Dışarda yavaş yavaş uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Stacey'nin yirmi birinci yaş günü kutlamaları yaklaştıkça Jamieson Malikânesi'nin balo salonundaki hazırlıklar ilerliyordu. En küçük ayrıntılara bile özen gösteriliyordu. Sütunlarla süslü duvarlar Kral Edward çağına özgü süslemelerle bezendi. Güller, orkideler ve ince sarmaşıklardan oluşan bu süslemeleri gerektiği gibi yapabilmek özel bir maharet istiyordu. Tavandaki kristal avizeler tek tek parlatıldı. Gümüş ve kristal salonun süslenmesinde kullanılan en temel malzemelerden ikisiydi.

Kutlama gecesi orkestra klasik müzik çalıyordu. Müzisyenler siyah frak giymişlerdi. Salon parlak ışıklar, kristaller, gümüşler ve çiçeklerle olağanüstü görünüyordu. Klasik müzik orkestrasının yerini gece yarısından sonra sabaha kadar durmaksızın çalacak bir caz orkestrası alacaktı.

Hediyeler dev maun bir masanın üzerine yığılmıştı. Bu küçük dağın eteklerinde Stacey ayakta durmuş davetlilerin ellerini tek tek sıkıyor, teşekkür ediyordu.

Hal genç kadının biraz arkasında duruyordu. Onunla birlikte olduğu izlenimini vermeyecek bir uzaklıktan her şeyi ve herkesi, bu arada salonun dört bir tarafına dağılmış diğer güvenlik görevlilerini denetleyecek şekilde, ayakta duruyordu. Onun da dudaklarında geceye ve çevredeki insanlara uygun bir tebessüm vardı. Her şey yolunda, diyordu bu tebessüm. Endişelenecek bir şey yok.

Stacey hediye kartlarının üzerindeki yazıları doğrusu çok iyi ezberlemişti. Hal onun hiç teklemediğini gördükçe şaşırıyordu. Stacey'nin belleği çok güçlüydü anlaşılan. Elini uzattığı insanları önce isimleriyle hatırlamak, sonra gönderdikleri hediyeyi ve nihayet kartın

üzerine yazdıklarını bir anda bulup çıkarmak zorundaydı.

Stacey'yi oldukça iyi tanıyordu artık. Onun sorunlarını biliyordu. Aralarında sıcak bir ilişki, bir tür dostluk olduğunu kabul etmek zorundaydı. Fakat bunu abartmamalıydı. Kardeşçe bir kaç öpücükten ne çıkardı? Böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağı apaçık ortadaydı. Belki de Stacey yaş günü partisi yüzünden geçici bir asap bozukluğu yaşamıştı. Her şeyden önemlisi Mr.Jamieson ve kızı, Hal için birer müşteriden başka bir şey değillerdi. Onlar için çalışıyordu. Bu iş insanlar arasında çok sıcak ilişkilerin kurulmasına engel değildi kuşkusuz.

Genç kadın bir ara başını hafifçe çevirip Hal Stevens'a baktı. Onun orada olduğundan emin olmak istiyordu sanki. Göz göze geldikleri an yüzündeki tebessüm biraz genişledi ve gözleri kristal ışıkların altında daha bir parladı. Hal başıyla hafifçe selamladı onu. Şu parlak ışıkların altında ne kadar da güzeldi. Hayatında gördüğü en güzel kadın.

Güvenliği haftalardır dikkatle planlamış ve alınması gereken bütün önlemleri almıştı. Dün sabahtan itibaren evin hemen her tarafı gözden geçirilmiş ve kuşku uyandıracak bir şeyin olmadığı görülmüştü. Kapıda bulunan bir görevli gelenlerin kimliğini uzaktan denetliyordu. Salonun her tarafında adamları vardı. Hatta orkestranın içinde bile bir adam vardı, adamcağız elinde bir üçgen tutuyordu. Arada bir çalıyormuş gibi yapsaydı bari. Bu arada balo salonunda gazetecilerden oluşan küçük bir ordu bulunuyordu. Bu da çok doğaldı. Çünkü Sydney'in bütün seçkinleri oradaydılar.

Stacey aslında bir aile tablosunun orta yerinde duruyordu. Bir yanında annesi ve babası, öte yanında Chris vardı. Chris'in biraz uzağında ise onun anne ve babası. 'Ne garip,' diye düşündü genç adam. 'Odadaki duruşuna bakılırsa ergenliğe yeni ulaşmış bir genç kız gibi. Oysa güzelliği insana muhteşem bir kadın olduğunu düşündürüyor.' Her şey yerli yerindeydi. Stacey aslında şekillendirilmiş bir insan, yapay biri olduğunu düşünmekte pek haksız sayılmazdı.

Bu muhteşem, gösterişli törenin babasına bir tür zafer duygusu tattırdığını biliyordu Stacey. Yine de haksızlık etmemek gerekiyordu. Bu törenin bir amacı kızını mutlu etmekti, kuşkusuz. Ama bir diğer amacının da servet gösterisi olduğu apaçık ortadaydı. Belki daha sade bir tören Stacey'nin daha fazla hoşuna gidecekti. İnsanın mutlu olması için bölgenin bütün süper zenginlerini ve şöhretlerini bir arada görmesi şart değildi.

Sanki bir opera galasıydı. İnsanlar en şık giysileri içinde, en zarif tebessümleriyle çevreyi süzüyorlardı. Üzerlerindeki mücevherler kristal avizelerden dökülen ışıkta olağanüstü parlıyordu. 'Rolümü iyi oynuyorum,' diye içinden geçirdi Stacey. Orada tuvaleti, yapılı saçları, mücevherleri ve sabit tebessümüyle bir taş bebek gibi duruyor ve elini sıktığı insanların isimlerini ve hediyelerini unutmamaya çalışıyordu.

Geçit töreni bittikten sonra biraz rahatladı. Gecenin geri kalan kısmına tahammül etmenin en iyi yolu şampanya içmekti.

İki kadeh şampanya içtikten sonra gülmeye başladı. Chris onu dansa kaldırdı.

Bu arada insanlar ellerinde şampanya kadehleri küçük guruplar halinde bir araya gelmiş çene çalıyorlardı. Dans edenler azınlıktaydı. Stacey onların kendi aralarında neler konuştuklarını gayet iyi tahmin edebiliyordu. Chris ve ailesinin Jamiesonlar'ın yanıbaşında görünmesi evliliğin çok uzak olmadığının bir işareti olarak yorumlanıyor olmalıydı. Bu konu daha çok kadınlar arasında konuşuluyordu. Erkekler ise iş dünyasının kendine özgü dedikodularına gömülmüşlerdi.

Stacey günün birinde bu evden ve bu hayat tarzından ayrılacağını düşündü. Uzaklara gidecekti. Tek başına. Yanına sadece fotoğraf çantasını alacaktı. Şim-

dilik Chris'in kollarında dönüp duruyordu. Belini zarif bir hareketle tutan bu kol belki bir gün onu hiç istemediği bir hayatın içine hapsedecekti. Şimdi yaşadığı hayatın bir uzantısı... Aynı filmi ömrünün sonuna kadar seyretmek gibi bir şey.

Chris'in yüzünde mat bir ifade vardı. Tebessümü donmuş gibiydi. Bu adamın yüzü neden hep böyle parlıyordu acaba. Saçları da tıpkı bir peruk gibiydi. Öylesine muntazam taranmıştı ki, insana sahici değilmiş gibi geliyordu.

Orkestra valsi tamamladı ve podyumdan indi. Bir saksafon sesi duyuldu. Jazz orkestrası geliyordu. Adamlar hemen yerlerini aldılar ve 'Smoke Gets in Your Eyes'ı çalmaya başladılar. Herkes alkışladı. Saksafoncu genç kadının önünde eğildi. Stacey de onu yanağından öptü. Nedense o anda aklına Hal geldi. Kalabalığın arasında bir yere gizlenmiş onu gözlüyordu, muhakkak. Saksafoncuyu öptüğünü görünce, her zamanki gibi onun şımarık bir zengin çocuğu olduğunu düşünmüş olmalıydı. Sadece bu kadar mı? Bakışlarıyla salonu taradı.

Hal Stevens salona açılan ana kapıların birinin önünde durmuştu. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş çevreyi gözlüyordu. Stacey'yle göz göze geldiklerinde gülümsedi ve ona göz kırptı. 'Benimle alay ediyor,' diye içinden geçirdi genç kadın.

Chris yanıbaşında duruyordu. Genç kadın ona dönerek, ''Bir dakika lütfen,'' dedi. ''Birini gördüm.'' Bunları der demez hemen uzaklaştı. Yanından geçmekte olan bir garsonun tepsisinden bir bardak şampanya aldı ve Hal Stevens'a yaklaşırken bir dikişte bitirdi.

''Nasıl görünüyorum. Harikayım, değil mi?''

''Kuşkusuz, öylesin,'' dedi genç adam. ''Fakat çok fazla içiyorsun.''

''Ah, Hal, sevgilim, neden içmeyeyim. Bu benim gecem.''

Genç adam kaşlarını çatarak baktı ona.

''Benimle dans etmeni istiyorum.''

''Şu anda görev başındayım.''

''Lütfen saçmalama, Hal. Senden bir dans istedim.''

Hal çevreye endişe dolu nazarlarla baktı. Stacey'nin sesi fazla yüksek çıkıyordu.

''Lütfen, Hal.''

''Burada seninle dans etmek için can atan sayısız adam var.''

''Ben onları istemiyorum ki, ben seni istiyorum.''

''Sansasyon yaratmaya çalışıyorsun,'' dedi genç adam ciddi ve sakin bir tavırla. ''Önce saksafoncuyu öpüyorsun, sonra da muhafızınla dans etmeye kalkıyorsun. Ben başka iş için kiralandım, seninle dans etmek için değil.''

''Sözleşmeyi değiştiremez misin?''

''Saçmalıyorsun, Stacey.'' Çevredeki insanların ilgi dolu bakışlarını üzerinde hissetmeye başlayan Hal iyice tedirgin olmuştu.

''Seninle konuşmak istiyorum,'' dedi genç kadın.

''Misafirlerinle ilgilenmelisin.''

Genç adam bu sözleri söylerken yavaşça onun elini itti. 'Hayatta dokunmak istediğim tek adam elimi itiyor,' diye düşündü genç kadın. İncinmişti. Üzerine birden çöken keder, yerini öfkeye bıraktı.

''Buradan çıkmak istiyorum,'' dedi sinirli bir fısıltıyla. ''Müzik odasına gideceğim. Sen de benim muhafızım olduğuna göre benimle birlikte geleceksin.''

''Bak canım, çevrede bir sürü muhafız var. Örneğin, Howison.'' Çevreye bir göz attı. ''İşte şurada. Müzik odasına gidip o çiçekleri daha yakından görmek istiyorsan onunla birlikte gidebilirsin. Pek iyi konuşamaz ama, sadık bir adamdır.''

Genç kadının yüzünde şeytanca bir tebessüm belirdi. ''Onlar benimle başa çıkamazlar,'' dedi. ''Bunu sen de gayet iyi biliyorsun.''

Bunları söyledikten sonra çevredeki insanlara gülümseyerek balo salonunun kapısına doğru yürüdü. Mü-

zik odasına açılan dar koridora girdi.

Hal, çaresiz, arkadaşlarına işaret ederek salondan çıkacağını bildirdi ve genç kadının peşinden gitti.

Davetlilerin getirdikleri veya gönderdikleri bütün çiçekler müzik odasına yığılmıştı. İçerde ağır, çiçek kokulu, neredeyse boğucu bir hava vardı.

Genç adam içeri girdiğinde Stacey çiçekleri seyrediyor, bazılarına dokunuyordu. Dalgın bir hali vardı. Hal ona yaklaşıp durdu. Stacey onunla konuşmak istemiyor gibiydi. Yığın halinde bir masanın üzerine bırakılmış dev orkideleri gösterdi ona.

"Bunları büyükbabam göndermiş. Benim için. Torununu çok sever. Bu orkideleri başka yerde göremezsin. Çok özel bir tür. Latincesi Cypripedium. Nadir yetişir ve ancak çok özel kişilere gönderilir."

"Beni buraya neden getirdin, Stacey?"

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı şimdi. Şampanya yüzünü biraz pembeleştirmişti.

"Seninle yalnız kalmak istedim." Elini siklamenlerin, begonyaların üzerinde dolaştırdı.

"Peki ama neden? Böyle bir toplantıda nasıl davranman gerektiğini biliyorsun."

Genç kadın ona yaklaştı. Ellerini omuzlarına koydu. Uygun sözcükleri bulamamaktan korkuyormuş gibi kaşlarını çattı bir an.

"Hal... ben... öyle çok istedim ki..."

Bunları söylerken ayaklarının ucunda yükselip dudaklarını ona uzattı. "Anlıyorum," diye fısıldadı genç adam. "Neden olmasın? Bugün senin doğum günün, öyle değil mi?"

Onu belinden sıkıca kavrayıp kendine doğru çekti.

Öpüşünde öfkeli bir şeyler vardı sanki. Stacey kollarını onun boynuna doladı. Uçuyordu adeta. Genç adamın sertliği yavaşça azaldı. Şimdi büyülenmiş gibi yumuşak bir dokunuşla öpüyordu onu. Stacey içinden bu anın sonsuza kadar sürmesini diledi. Parmaklarını

genç adamın ensesinde kenetlemiş, vücudunu ona iyice yaslamıştı.

Uzun uzun öpüştüler. Neden sonra genç adam yavaşça ensesinde kenetlenen parmakları çözdü. Onu sonsuza dek öpebileceğini hissetmişti birden. Oysa başlangıçta çok ölçülü ve soğukkanlı bir yaş günü öpücüğü vermeye niyetlenmişti.

Genç kadın kirpiklerini aralayıp, uykulu bir yüzle ona baktı. Dudaklarını hafifçe yaladı. Hal bakışlarını kaçırdı. Ne yapacağını bilemiyordu o an. Bir adım geriledi.

"Yaş günün kutlu olsun, Stacey." Genç kadının bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, "Şimdi gitmek zorundayım," diye ekledi. "Eğer burada bir süre daha kalmak istiyorsan sana iki nöbetçi gönderirim, kapıda beklerler."

Bunları söyler söylemez kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi. Tam koridora çıkmak üzereyken geriye dönüp baktı. "Hal!" diye seslendi genç kadın. Ona doğru koştu. Tam o sırada müzik odasının duvarında kulakları sağır eden, müthiş bir patlama oldu.

Bölüm Altı

Stacey bir anda kendini yerde buldu. Patlama yüzünden düştüğünü algılayamamıştı. Düştüğü yerde hemen doğrulup oturdu. "Sana daha dokunmadım ki," dedi şaşkınlık içinde. Hal hemen koşup onun üstüne atladı, vücudunu siper etti. Etraf cam kırıklarıyla doluydu. Nereden çıktığı belli olmayan bir duman odanın içini kaplamış, çiçeklerin ağır kokusuyla karışarak havayı iyice boğucu hale getirmişti.

"Hal, ne oldu Hal?" diye mırıldandı genç kadın.

Bu arada genç adam elleriyle çabuk çabuk onun vücudunu yokluyor, yaralı olup olmadığına bakıyordu.

Dışarıda müzik kesilmiş, önce yükselen çığlıklar yerini mırıldanmalara, garip bir uğultuya bırakmıştı. Stacey vücudunda bir sürü yerin morarmış, belki de bir yerlerinin kırılmış olabileceğini düşündü.

"Benim yüzümden oldu," diye mırıldandı Hal. "Buraya gelmene izin vermemeliydim."

Bu arada odaya iki muhafız girmişti. Odanın içini gözden geçirmeye, ellerindeki dedektörlerle köşe bucağı araştırmaya başladılar.

Hal tek dizinin üzerinde doğruldu. Genç kadını sırtından ve dizlerinin altından tutarak kaldırdı.

"Bir yerin ağrıyor mu?" diye sordu. Stacey başını iki yana salladı. Büyülenmiş gibi genç adamın boynuna bakıyordu. Baktığı yerde kan ince bir çizgi oluşturmuştu.

"Aman Tanrım," dedi dehşet içinde. "Boynun kanıyor, Hal."

Başını iyice uzatıp dikkatle baktı. Genç adamın boynunda, oldukça derine girmiş küçük bir cam parçası vardı. Kristal avizenin parçalarından biri olmalıydı bu. Kan kıpkırmızı bir iz halinde genç adamın üzerindeki gömleğin yakasından içlerine doğru uzanıyordu. "Yaralanmışsın," dedi telaş içinde.

O sırada odaya bir kalabalık doldu. Gelenler Stacey'yi genç adamın kollarından aldılar. Stacey onun bir takım insanların arasında odanın kapısına doğru ilerlediğini hayal meyal gördü. Sonra babasını fark etti. Arkadan annesinin çığlıklar atarak yaklaştığını gördü.

"Tanrı'ya şükürler olsun, yaşıyorsun," dedi annesi.

Brian Jamieson çevredeki insanlara emirler yağdırıyordu. Bir ara eline geçirdiği bir ceketi kızının omuzlarına örttü. İnsanlar bağırıp çağırıyor, oradan oraya koşuyorlardı.

Stacey titriyordu. Çeneleri birbirine vuruyor, bakışlarıyla Hal'i arıyordu. Ona teşekkür etmek istiyordu, fakat genç adam ortalıkta yoktu.

Babası onun kimi aradığını anlamış gibi, kızının kulağına eğilerek, "Merak etme, bir şeyi yok," dedi. "Hastaneye götürdüler."

Bu arada Dr. Dalkeith genç kadını ayak üstü muayene ediyordu. Bütün vücudunu yokladı. Küçük bir cep feneriyle gözlerinin içine baktı. Sonra Brian Jamieson'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Stacey babasının başını salladığını fark etti. Aralarında geçen konuşmadan Stacey sadece 'rontgen' sözcüğünü algılayabildi. "Ben iyiyim," diye atıldı hemen. "Bir şeyim yok. Hiçbir yerim kırılmadı."

Birden Alex'i yanıbaşında gördü. Adamcağız çok üzgündü. Stacey'nin elini avuçlarının içine alıp, "Çok üzgünüm, kızım, çok üzgünüm," diye mırıldandı. Alex evden koşarak çıkan bir adam görmüştü. Peşine düşmüşse de, adamı yakalayamamıştı.

Hep birlikte salona çıktılar. Davetlilerin çoğu gitmişti. Onların yerini kalabalık bir gazeteci grubu almıştı. Flaşlar birbiri ardına patlıyor, Stacey insanın gözünü alan bu mavi ışıklardan korunmak için eliyle yüzünü kapamaya çalışıyordu. Sağında babası, solunda Alex, durmadan soru soran gazetecileri uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Evin önünde duran bir arabaya binerek bü-

yük bir otele gittiler. Polis evde ayrıntılı bir arama yapmak istiyordu. Patlamamış bir başka bomba olabilirdi.

Ertesi gün bütün gazeteler olayı manşetten verdiler. Haber bir bomba gibi patlamıştı: Stacey Jamieson'un yirmi birinci yaş günü partisinde bomba patladı! Bazı gazeteler işin magazin yanına ağırlık veriyor, hatta hayali şeyler yazıyorlardı. Biri Stacey'nin yaralandığını, yarasının da çok ağır olduğunu bile yazdı.

İki gün sonra evlerine döndüler. Her şey eskisi gibi görünüyordu. Kırılan camlar, avizeler, hasar gören bütün eşyalar yenilenmişti.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Evin içinde garip bir sessizlik vardı. Sanki biri olaydan söz etse bir başka bombayı patlatmış olacaktı.

Sonunda babası onu kütüphaneye çağırdı. Stacey olaylarla ilgili bu garip sessizliğin nihayet son bulacağını düşündü.

"Sana sormak istediğim bir şey var," dedi Brian Jamieson. "Bomba patladığı sırada müzik odasında ne arıyordun. Üstelik orada Hal Stevens'la birlikteydin sanıyorum. Orada ne yapıyordunuz, allahaşkına?"

Stacey babasını rahatlatmak ister gibi gülümsemeye çalıştı. "Hal oraya girmemi önlemeye çalıştı," diyerek söze başladı. "Ama ben ısrar ettim. Bunun üzerine benimle birlikte gelmek zorunda kaldı. Malcolm Amca'nın gönderdiği orkideyi görmek istiyordum. Hal oradan ayrılmamı söyledi. Fakat onu dinlemedim."

"Yine de..."

"Hal elinden geleni yaptı, baba. Bu olayda en ufak bir kusuru bile yok. Benim şımarıklığım yüzünden oldu bütün bunlar. O odaya gitmemeliydim. Patlama olduğunda Hal vücudunu bana siper etti. Belki de bu yüzden yaralandı." Kısa bir sessizlik oldu. Babası gözlerini biraz kısmış dikkatle genç kadının yüzünü inceliyordu. Onun aklından geçenleri anlamış gibi, "Merak etme," dedi, neden sonra. "Bir şeyi yok. Bir iki güne

kadar çıkıp gelir. Bu işi yapan alçağı bulabilirsek Hal Stevens'a artık ihtiyacımız kalmaz."

Yaşlı adamın bu sözleri Stacey'nin derin bir umutsuzluğa düşmesine neden oldu. Onu tamamen kaybedebileceğini hiç düşünmemişti. Hal bir daha asla gelmeyebilirdi. Ne yapıp edip onu bulmalıydı. Hiçbir şey yapamasa telefon edebilirdi ona.

Babası bir puro yakmış odanın içinde sinirli sinirli dolaşıyordu.

"Eğer şu Alex biraz daha çabuk olsaydı, adam şimdi elimizdeydi. Alex'ten geçti böyle işler..."

Stacey irkildi.

"Ne demek istiyorsun, baba? Yoksa onu değiştirmeyi mi düşünüyorsun?"

"Eski bir boksör olduğu için güvenlik konusunda işe yarar diye düşünmüştüm. Bir zamanlar yarıyordu da. Ama artık çok yaşlı ve çok yavaş."

"Ama Alex giderse, Grace de gider."

"Ev işleri için başka insanlar bulabiliriz, hayatım. Lütfen bu konuyu dert etme."

Stacey bir şey söylemedi. Babasının hâlâ olayın şokunu atlatamadığını düşündü. Yoksa bu evin emektarları hakkında asla böyle konuşamazdı. Onu çok iyi anlıyordu. Yaş günü partisi müthiş bir felaketle sonuçlanabilirdi. Zavallı adam kızının yirmi birinci yaş gününde parçalanarak öleceğini düşündükçe soğuk soğuk terliyor olmalıydı.

Günler birbirini kovalayarak geçip gitti. Evdeki o garip sıkıcı hava devam ediyordu. Bombayı yerleştiren adam hakkında hiçbir ipucu bulunamadı. Yine de polis soruşturmayı sürdürüyordu. Ve bir gün Hal Stevens çıkageldi ve bir şey olmamış gibi işine devam etti. Fakat Stacey'ye eskisi kadar yaklaşmıyordu. Boynunda ve sol elinde bant vardı.

Genç kadın bir şeylerin değiştiğini anlıyordu. Hal ile arasındaki ilişki bir daha eski haline dönmemecesine değişmiş gibiydi. Hal az da olsa bütün bu olanlardan

sorumlu olduğunu biliyordu kuşkusuz. Balo salonundan ayrılmamalıydı. Ne pahasına olursa olsun Stacey'nin o odaya girmesine izin vermemeliydi.

Evin içindeki gerilim katlanılmaz bir hal almıştı.

Bu arada Alex oldukça üzgün görünüyordu. O gece evden koşarak çıkan adamı yakalayamadığı için büyük bir suçluluk duyuyor ve Brian Jamieson'un kendisini suçladığını içten içe seziyordu.

Bir keresinde Stacey'ye, "Yıldızlar eski mutlu günlere bir daha asla dönemeyeceğimi söylüyor," dedi.

Akşamları yemek masasının çevresinde hiç konuşulmuyordu. Grace artık eskisi gibi güleryüzlü değildi. Kocasının başarısızlığı ve evde esen garip hava onu da çok kötü etkilemişti. Yemekten sonra Clare Jamieson sanki ağır havayı dağıtmak istiyormuş gibi piyanosunun başına geçip Mozart çalıyor, Brian ise koltuğuna gömülüp asık bir yüzle gazete okuyordu.

Stacey kendisini artık bir tutsak gibi hissediyordu. Hal sanki ona eşlik etmiyor da onu gözaltında tutuyordu. Hiç konuşmadan bir gölge gibi izliyordu onu. Eskisinden çok daha dikkatli olduğu hissediliyordu. Evden fazla uzaklaşmasına, istediği yere gidip fotoğraf çekmesine kesinlikle izin verilmiyordu artık. Stacey sıkıntısını dağıtmak için evin çevresinde uzun yürüyüşler ve özellikle sabahları jogging yapıyordu. Bu arada Hal onu yürüyerek veya koşarak bir gölge gibi adım adım izliyordu.

Bir gece genç kadın öyle sıkıldı ki, Chris'e telefon edip içinde bulunduğu umutsuz durumu anlattı.

"Baban bütün bunları senin için yapıyor," dedi genç adam. "Onu anlamalısın."

"Fakat tam bir tutsak hayatı yaşıyorum."

"Lütfen saçmalama, Stacey. Bütün bunlar senin iyiliğin için."

"Ne kadar sürecek?"

"O adam yakalanıncaya kadar."

"Fakat bu haftalar alır. Hatta aylar, yıllar alır."

Aylar, yıllar değil sadece iki hafta sürdü.

Stacey bir mahkeme salonunda oturmuş, sanık yerinde ayakta duran adama bakıyordu. Alkolik olduğu söyleniyordu. Karısı onu terk etmişti. Ailesi, hatta bir akrabası bile yoktu. Parasızlık yüzünden arabasını satmak zorunda kalmıştı. Bir ara göz göze geldiler. Stacey hayatının sonuna kadar unutamayacağı o yüzde sadece yorgunluk ve umutsuzluk gördü. Oysa hiç tanımadığı insanlara tehdit mektupları yazan, hatta oturdukları eve bomba koyan birinin daha fanatik, çılgın biri olacağını düşünmüştü.

Savcı, Stacey'ye bu adamı daha önce görüp görmediğini sordu. Hayır, bu adamı görmemişti. Böyle bir yüzü insan bir kez görünce bir daha kolay kolay unutamazdı. Yabancı, garip bir adamdı. Mutlaka insanlardan, bütün tanıdıklarından ölesiye nefret ediyor, fakat bu duygularını bile, sıradan ve insanca davranışlarıyla dışa vuramıyordu. Mahkeme salonundan ayrılırken genç kadının dizleri titriyordu. Uzunca bir dönem nihayet sona ermişti. Aile rahatlamıştı artık. Ama nedense Stacey bütün bu olup bitenlere sevinemiyordu. Biraz düşününce bu garip ruh halinin adama duyduğu acıma hissinden kaynaklandığını anlayarak şaşırdı. Evet, ona acımıştı.

Sanık sandalyesinde hep önüne bakarak, kamburunu çıkararak oturan adam bundan sonra özgür olamayacaktı. Stacey ise onun yakalanması sayesinde eski özgürlüğüne kavuşacaktı.

Eve döndüklerinde annesinin ve babasının yüzleri gülüyordu. Uzun süren ve onlara kâbus dolu anlar yaşatan bir sorundan kurtulmuşlardı. Stacey bundan sonra istediğini yapabilirdi. Tamamen özgürdü artık. Annesi evin bir bölümünü tamamen ona ayırabileceklerini ve bundan sonra genç kadının hayatına hiçbir biçimde karışmayacaklarını söyledi.

Stacey onların bu neşesini paylaşamıyordu. İçinde derin bir hüzün vardı. Yine de fırsatı kaçırmak isteme-

di. Onları daha uygun bir ruh hali içinde bulamazdı. Ayrı bir eve çıkmak istediğini söyledi. Bundan sonra kendi istediği gibi yaşamak, hayatını düzene sokmak niyetindeydi. Babası, "Ne istersen yapabilirsin," dedi.

Genç kadın hemen ev aramaya başladı. İlk bulduğu ev şahane bir teras katıydı. Fiyatı da uygundu. Fakat emlakçıyla ikinci kez görüşmeye gittiğinde adamın tavrının garip bir şekilde değiştiğini gördü. Evi satmak istemiyordu. Hemen ardından bir başka ev buldu Stacey. Fakat ikinci kez görüşmeye gittiğinde adam astronomik bir fiyat istedi. Stacey işin içinde bir iş olduğunu anlamaya başladı. Doğruca babasına giderek adamın istediği astronomik paraya derhal ihtiyacı olduğunu söyledi. Brian Jamieson tam da o sırada elindeki bütün parayı bir işe bağladığını, ancak birkaç ay sonra paranın serbest kalacağını söyledi. Stacey anlamıştı. Babası kızının güvenlik meselesini bir saplantı haline getirmişti ve bundan kurtulması kolay görünmüyordu. İhtiyar Jamieson, kızının sırtına pat pat vurarak, "Sana bir şey olmasını istemiyorum, güzelim," demişti üstelik.

Ama Stacey bir şeyler olmasını istiyordu. Son sıralarda devamlı Hal Stevens'ı düşünüyordu. O adam yakalandıktan sonra Hal'in işi bitmişti. Fakat genç kadın onu görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Bir gün onun çalıştığı güvenlik okulunun önünden geçerken az kalsın şeytana uyup içeri girecekti. Ama yapamadı. Adam yakalandığı gün Hal Stevens'ın ona nasıl soğuk ve uzak bir tavırla veda ettiğini hatırlamıştı.

"Benim için ilginç bir deneydi," demişti genç adam. Sadece bu kadar. Benim için ilginç bir deneydi. Ne demek istemişti acaba? Stacey o günden beri kafasının bir yerinde sürekli bu soruyu düşünüp duruyordu. İlginç derken, acaba o adamın yakalanmasını mı kastetmişti. Yoksa bir ara Stacey'yle aralarında doğan yakınlaşmayı mı? Eğer ikincisiyse, sadece ilginç demek

yeterli miydi onun için?

Bu hayata daha fazla katlanması mümkün değildi. Bunu çok güçlü bir biçimde hissediyordu Stacey, ama ne yapacağını bilemiyordu. Anne ve babasının razı olabilecekleri tek bir kurtuluş yolu vardı onun için: Chris'le evlenmek. Fakat bunun aynı tutsaklığın devamından başka bir anlamı yoktu.

En iyisi uzaklaşmaktı. Öncelikle üzerindeki baskıdan kurtulmalıydı. Bunu yapmanın kolay olmadığını biliyordu. Bu yüzden her şeyi inceden inceye planlamakla işe başladı.

Evden kaçacağı gece Chris'le buluşup yemeğe çıkacağını söyledi. Aslında buraya kadar her şey doğruydu. Gerçekten de Chris'e söz vermişti. Onun evine uğrayacak ve birlikte yemeğe çıkacaklardı. Akşama kadar büyük bir heyecan içinde sıradan işlerle oyalanmaya ve evdeki insanlarla fazla yüz yüze gelmemeye çalıştı. Bu arada arabasının bagajı günlerdir tek tek taşıyıp yerleştirdiği eşyalarla doluydu.

Evi terk etme vakti geldiğinde odasından çıkıp aşağı indi. Babası işten henüz dönmemişti. Annesi ise arkadaşları ile birlikte salonda oturuyordu. Onu görünce içini birden üzüntü kapladı. Ona her şeyi anlatmak isterdi aslında. Fakat sadece uzaktan gülümsemekle yetindi. "Geç kalmam," dedi. Fakat geç kalacaktı. Hem de çok geç kalacak ve annesini müthiş üzecekti. Ama başka çaresi kalmamıştı artık.

Odasına üç tane mektup bırakmıştı. Biri anne ve babasına, biri Chris'e ve biri de Warmanlar'a. Sokak kapısını yavaşça çekip kapamış, ağır adımlarla garaja doğru yürüyordu. Akşam olmaktaydı.

Alfa Romeo'ya binmek üzereyken Alex ellerindeki motor yağını büyükçe bir beze silerek çıkageldi. Genç kadının direksiyon başına geçtiğini görünce, "Dikkatli ol," dedi muzip bir ifadeyle. "Bugünkü yıldız falı, Sevdiklerinizden kopmamalısınız, diyor."

Genç kadın bir şey söylemeden gülümsedi. Araba-

nın motorunu çalıştırırken ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Evden kaçmanın bu kadar zor olacağını dünyada tahmin etmemişti. Gaza basıp garajdan çıktı, dış bahçe kapısına yöneldi. Kapının otomatik olarak açılmasını beklerken dikiz aynasında bir çift farın ışığını gördü.

Yanılmamıştı. Yeni muhafız işinin başındaydı. Gün boyu onu gözetlemiş ve evden çıktığı an da arabasına binip takip etmeye başlamıştı. Kapı açılınca genç kadın hızını gittikçe artırarak ilerlemeye başladı. Adam Chris'in evini biliyordu mutlaka. Dolayısıyla olağanüstü bir şey olmadığını görmeliydi. Stacey normal yollardan Chris'in evine gidecekti.

Adam onun böyle gece vakti evden kaçacağını dünyada düşünemezdi. Fakat Chris'in evinin altındaki garajın iki ayrı kapısı olduğunu bilmiyordu.

Stacey garajın bir kapısından girdi ve hiç durmadan öteki kapısından çıktı. Hızla ara yollara saptı ve takip edilmediğinden emin olunca ana yola çıkarak yoluna devam etti.

Hal Stevens genç kadını sabaha karşı saat ikide Taree yakınlarındaki bir motelde buldu. Kapıyı vurmadan hışımla içeri girdiğinde genç kadın yatağa yatmış uyumaya çalışıyordu. Kapıyı kilitlediğine emindi. Bu yüzden onu birden boylu boyunca karşısında görünce çok şaşırdı. Doğrulup yatağın içinde oturdu. Rüya görmediği kesindi.

''Beni götürmeye mi geldin?''

''Baban seni bulup geri getirmemi istedi.''

Genç adam içeri girer girmez odanın kapısını kapamıştı. Elinde bir deste anahtar vardı. Yatağın yanında duran koltuğa oturdu. ''Öyle sanıyorum ki, baban hâlâ müzik odasında olanlardan beni sorumlu görüyor. Bu işte de benim bir katkım olacağını düşünmüş olmalı ki, hemen beni aradı. Onu benimle birlikte olmadığın konusunda ikna ettim. Bunun üzerine seni bulmam için

ısrar etti. Senin nerede olabileceğini ancak benim tahmin edebileceğimi sanıyor galiba. Haksız da sayılmaz. Çok uzun süre birlikte olduk.''

Stacey ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

''Peki ama, Chris'in evinden ayrıldıktan sonra bu yöne gittiğimi nereden bildin?''

''Her zaman oturduğumuz Kafe'deki garsonlarla konuştum. İçlerinden biri arabanı tanımış. Arabanın gidiş istikametine göre Pasifik yolundan gittiğini anladım ve yol boyunca bütün motelleri tek tek aradım.''

''Babam ısrar ettiği için mi yaptın bunu. Yine de beni aramak zorunda değildin.''

''Ona hâlâ borçluyum. Ayrıca bu tür işler için iyi para öder.''

Stacey ona dikkatle baktı. Hayır, söylediklerine inanmıyordu. Hal bu işi para için yapmış olamazdı. Başka sebepleri vardı mutlaka.

Dönmek istemiyordu. Yirminci yüzyılda yaşıyorlardı. Ayrıca babası onun artık reşit olduğunu, yasal olarak üzerinde hak talep edemeyeceğini bilmeliydi. Yirmi bir yaşındaki bir insanı zorla bir yerde tutmak mümkün değildi.

Genç adam odanın içine bir göz attı. Yavaşça üzerindeki ceketi çıkardı. Yerinden kalkıp odanın bir köşesindeki elektrikli kahve makinesine doğru yürüdü. Aleti çalıştırırken, ''Baban geri dönmeni istiyor,'' diye mırıldandı, dalgın bir tavırla. Sonra ellerini beline koyarak genç kadının gözlerinin içine baktı. İki kişilik geniş bir yatakta yatan Stacey içinde garip bir tedirginlik hissetti.

''Babanın evi senin için daha uygun bir yer bence,'' diye mırıldandı genç adam. Bu sözleri laf olsun, odanın içine gittikçe sinmeye başlayan o garip sessizlik bozulsun diye söylemişti besbelli. ''Burası sana göre değil,'' diye devam etti. ''Yol üzerindeki bu köhne motellerden nefret etmen gerekli aslında. Yine de şanslı sayılırsın daha kötüleri de vardır.''

Stacey oturduğu yere iyice yerleşti. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Peki ya yalnız seyahat etmiyorsam," dedi. "Bunu düşünmedin mi hiç?" Genç adam şaşırmış gibi baktı ona. "Belki şu anda banyoda bir adam vardır," diye devam etti genç kadın. "Ve oradan çıkıp seni dışarı atacaktır."

Hal güldü.

"Burada bir adam olmadığını biliyorum." Yatağa, genç kadının yarı çıplak bacaklarına, ince geceliğine baktı. "Biriyle birlikte olsaydın yatak bu kadar düzgün ve seninkinin yanında duran öteki yastık hiç bozulmamış olmazdı."

Su kaynamaya başlamıştı. Hal fişi çekti. Bardakların dibine biraz kahve koyup üzerlerine sıcak su ekledi. Stacey'ye kahveyi uzatırken, yatağın kenarına rahatça oturdu.

"Sanırım tek başına yaşamak istiyorsun, Stacey. Bu konuda karar vermeden önce karşılaşacağın güçlükleri bilmelisin. Baban yola çıkarken yanında ne kadar para olduğunu söyledi. Birkaç yüz dolar kadar, yanlış hatırlamıyorsam. Bu para çok kısa sürede tükenir. Nasıl yaşamayı düşünüyorsun?"

"Yanımda satabileceğim bir şeyler var."

"Ne gibi."

"Mücevherler. Sonra, araba."

"Onları asla uygun fiyata satamazsın. Seni kandırırlar. Bir kere alıcılar acilen paraya ihtiyacın olduğunu ve çok zor bir durumda bulunduğunu hemen anlarlar. Ayrıca sana hediye olarak verilen o nadide mücevherleri satmanın seni çok üzeceğini tahmin ediyorum. Sonra, şunu da unutmamalısın ki, alıcılar senden kuşkulanacaklardır. Üst tabakalardan böyle zarif ve genç bir bayanın, çok değer verdiği anlaşılan bazı eşyaları satması onları kuşkulandıracaktır."

"Benim zengin biri olduğumu nereden bilecekler."

"Bak tatlım, zengin biri olduğun senin yüzünde yazılı, halinde tavrında, giysilerinde, arabanda. İnsanlar

bunu bir bakışta anlarlar. Satacağın şeylerden sağlayacağın para sana ancak birkaç ay yeter. Bu arada unutma ki, yeni ve daha ucuz bir araba almak zorunda kalacaksın. Hatta belki de külüstür ve ikide bir bozulup masraf yapan bir araba. Sonra ne yiyeceksin?"

Genç kadın o anı yıllardan beri bekliyormuş gibiydi. Yine, 'Rüya mı görüyorum acaba?' diye geçirdi içinden. Evet, kendine itiraf etmese de bunu çok istemişti. Onun önünde böyle çıplak olmayı. Göğüs uçlarının kendi iradesi dışında büzülüp dikleşmesini, hep istemişti. Gözlerini yumup derin bir soluk aldı. 'Neden şimdi?' diye geçirdi içinden. Geçmişte pek çok fırsat olmuştu. Bunları düşünmemeliydi artık. Bütün kalbiyle kendisini içinde yaşadığı o ana vermek istiyordu. Genç adamın gömleğinin kaslı omuzlarından sıyrıldığını hayal etti. Onun pantolonunu çıkarıyor, genç adamın gerginliğini bütün o kumaş parçalarının baskısından kurtarıyor, serbest kalmasını sağlıyordu. Onu içinde hissetmek istiyordu. Stacey birden titredi. Ellerini genç adamın gömleğinin içinden omuzlarına kaydırdı. Bu güçlü, yuvarlak kaslı omuzlara böyle dokunmak istemişti.

İkisinin de solukları sıklaşmıştı şimdi. Genç kadın alnının ince bir ter tabakasıyla kaplandığını hissetti. Beline kadar sıyrılan geceliğinden tamamen kurtulmak istiyordu şimdi. Geceliği yuvarlak kalçalarından aşağı doğru iterken, durdu. Genç adamın bakışlarındaki ifade değişivermişti. Ne olduğunu sorar gibi baktı ona. Ama hayır, gözlerini diktiği bakışlarda hiçbir yanıt yoktu.

Hal gömleğinin düğmelerini yavaş yavaş ilikledi. Bakışlarını kaçırıyordu şimdi. Stacey içinde kabaran o tatlı gerilimin yatışmaya başladığını hissederek, kendiliğinden bir hareketle geceliğini çekiştirip göğüslerini kapadı.

"Biraz uyuyalım," diye mırıldandı genç adam. Yatağın bir köşesine boylu boyunca uzandı. Stacey şaşır-

mıştı. Hayır, kendisi uyumayacaktı. Ve eğer Hal uyursa, ne yapacağını biliyordu. Kaçacaktı.

Ve genç adam az sonra derin bir uykuya daldı. Stacey emin olmak için bir saat kadar hiç kımıldamadan bekledi. Genç adamın derin ve düzenli soluklarını işitiyordu. Stacey yavaşça yataktan çıktı. Dolabın içinde fazla yastıklar ve battaniyeler vardı. Onlardan bir kaçını alıp ses çıkarmadan kendi vücudunun biçimini verdi. Hal başını kaldırıp şöyle bir baksa genç kadının yanıbaşında yatmakta olduğunu düşünebilirdi.

Stacey hiç ses çıkarmadan karanlığın içinde eşyalarını toplamaya başladı. Önce diş fırçasını ve birkaç makyaj malzemesini çantasına dikkatle yerleştirdi. Sonra üzerindeki geceliği yavaşça sıyırdı. İçeri vuran ay ışığında kendi çıplaklığı ona heyecan veriyordu. Bir an genç adamın uyanıp onu bu halde görüverdiğini düşündü. İliklerine kadar ürperdi. Kaybedecek vakti yoktu. El yordamıyla sutyenini buldu. Sonra kot pantolonunu yavaşça bacaklarına geçirdi. Üşümüştü. Ateşi var gibiydi. Bu yüzden moher kazağını üzerine geçirince ürperdi. İçinden gülmek geliyordu. Akıl almaz, çılgınca bir şeydi bu yaptığı.

İşte şimdi hazırdı. Genç adama doğru baktı. Hiç kımıldamıyordu. Ayaklarının ucuna basarak genç adamın sandalyenin arkasına asılı ceketine gitti, ceplerini karıştırmaya başladı. Metal bir şey vardı içinde. Arabanın anahtarları! 'Dikkatsiz dedektif,' diye geçirdi içinden. Neredeyse gülecekti.

Demek bütün önemli eşyalarını ceket cebinde taşıyordu. İşte bir cüzdan, kredi kartı, kimlik belgesi... Bütün bunları alsa? Zavallı Hal uyandığı zaman kimbilir nasıl şaşıracaktı? Ceketini, kimliğini, araba anahtarlarını ve sigorta kartını bulamayınca... Yo, bu kadarı da fazlaydı. Bütün bunları alsa, fazla ileri gitmiş olmaz mıydı? Neden olsun? Bir kere, böyle bir şey yaparsa muazzam zaman kazanmış olacaktı. Hal eşyaları olmadan onun peşine düşemezdi.

Stacey kısa bir tereddüt anı geçirdi. Yapmayı düşündüğü şeyin sorumluluğu çok büyüktü. Hal uyandığında bu motel odasında ne aradığını bile kimseye açıklayamayabilirdi. Saatine bir göz attı genç kadın. Elini çabuk tutmalıydı.

Sonunda elindekileri yavaşça çantasının içine yerleştirdi. 'Böylece Hal görevini yapmamış oluyor,' diye geçirdi içinden. Çok üzülecekti. Brian Jamieson'a olan borcunu bir kez daha ödeyemeyecek, meslek hayatında büyük bir başarısızlığa uğramış olacaktı. Ama bunu hak etmediği de söylenemezdi. Stacey'nin derdini dinlememiş, onun haklı olduğunu bildiği halde yardım etmekten kaçınmıştı.

Genç kadın çantasını eline alıp doğruldu. Onun ceketini sol kolunda tutuyordu. 'Artık borcunu başka bir şekilde ödersin, Hal,' diye geçirdi içinden.

Genç adam bileği alnında, sırt üstü yatmış uyuyordu. Stacey onun yüzüne doğru eğildi. ''Hoşçakal, Hal,'' diye fısıldadı yavaşça. Onun yanağına küçük bir öpücük kondurmaktan son anda alıkoydu kendini. Biraz daha kalırsa yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçebileceğini düşündü. Yatağın yanından uzaklaştı. Kapıyı yavaşça açıp dışarı çıktı.

Bölüm Yedi

Brisbane'de hava mükemmeldi. İnsanlar güneşin altında bronzlaşıyorlar, tekneler Moreton Körfezi'nde süzülerek dolaşıyorlardı. Adaların çevresinde denize girmek için çok güzel küçük koylar vardı. Çevre oldukça tenha sayılırdı. İnsanlar Brisbane'in bu kesimlerine daha çok hafta sonları, piknik için geliyorlardı. Bazen geceleri kısa süreli tropikal fırtınalar oluyor fakat sabah olunca güneş, bir şey olmamış gibi çevreyi ısıtmaya devam ediyordu. Kıyı boydan boya muz ve avokado ağaçlarıyla kaplıydı. Oldukça bakımlı bir yerdi burası. Akşama doğru ortalığı çiçek kokuları kaplıyordu.

Stacey ellerini havada birbirine çarptı.

"Yine ıskaladın," dedi Paul.

"Sen de bir şeyler yapsana. Bu hayvanlar beni canlı canlı yiyecekler yoksa."

Paul bir kahkaha attı. "Ben sivrisineklerden yanayım, hayatım," dedi. "Onlara yardım etmek için buraya geldim. Ama görüyorum ki, benden daha hızlılar."

"Rekorlarına bir yenisini eklemek istiyorsun, sanırım."

"Hımm, ne demek istediğini anladım. Öyle görünüyor ki, kız kardeşim yine benim hakkımda gerçek olmayan bazı öyküler anlatmış. Biliyor musun, senin için çok daha iyi bir ev arkadaşı olacağımı sanıyorum. Yani kız kardeşime nazaran."

"Bu da nereden çıktı?"

"Şey... Biliyorsun çok güzel bir evim var. Yakında bir yenisi daha olacak. Bu sadece bir başlangıç."

"Ama ben kaldığım yerden memnunum." Stacey gülümsedi başını çevirip uzaktan görülen eve baktı. Orayı İskoçyalı Liz, Graham ve Paul'ün kız kardeşi Jenny'yle paylaşıyordu. Başlangıçta biraz zor olmuştu. Ama zamanla alışıyordu insan. Brisbane'e on sekiz ay önce

gelmiş ve bu eve taşınmadan önce tam üç kez yer değiştirmişti. Önce otelde kalmış, fakat kazandığı para yetmeyince kiralık ev bulmaktan başka çaresi kalmamıştı. Sonunda oldukça eski ama ucuz olan bu evi bulmuştu. Oldukça büyük bir bahçesi vardı. Bahçe evin hemen arkasından geçen ırmağa kadar uzanıyordu. Bazı yerde ağaçlar o kadar sıktı ki, gökyüzü görünmüyordu. Irmak kıyısında tahta masa ve sandalyeler vardı. O gün bir parti veriliyordu. Evin bir penceresinden yapılan müzik yayını sayesinde insanlar ırmak kıyısındaki ilkel pistte dans ediyorlardı.

"Memnun olduğunu biliyorum, ama yine de," diye söze başladı Paul.

"Tam üç kez taşındım," diyerek onun sözünü kesti Stacey. "Yeni bir maceraya tahammülüm kalmadı artık."

"Burada rahat olduğundan emin misin? Zaman zaman bakışlarında garip bir şeyler görür gibi oluyorum."

"Ne gibi?"

"Bir şeyden korkuyormuşsun ya da hiç istemediğin bir şey olacakmış gibi. Belki de bir şey bekliyorsun. Bekliyor musun, yoksa korktuğun bir şey mi var? Karar veremiyorum doğrusu."

Bu sözler Stacey'yi şaşırtmıştı. Kısa bir durgunluktan sonra neşeli görünmeye çalışarak, "Burada bir parti veriyoruz, Paul," dedi. "Psikoloji semineri değil. Her türlü depresyondan uzak olmak için bulunuyoruz burada."

"Depresyon veya manik depresyon," diye mırıldandı genç adam. Elindeki tabağın içinde bulunan kızarmış sosislerden birini çatalıyla alıp ağzına götürdü. Paul genellikle yaşamasını seven, şakacı biri gibi görünmeyi severdi. İnsan sanki onunla ciddi bir konu konuşamayacağını düşünürdü. Ama az önce söylediği sözler iyi bir gözlemci olduğunu ortaya koyuyordu. Aklından zaman zaman geçenleri böylesine hissedebilmesi yine de garipti. Evet, Stacey korkuyordu. Babasının adamla-

rının bir gün saklandığı bu ıssız köşede gelip kendisini bulmalarından korkuyordu. Hal, böyle bir oyunda baş rolü oynayacaktı kuşkusuz. Çünkü genç kadının ortadan kaybolmasında esas olarak kendisini sorumlu buluyor olmalıydı. O motel odasından muhtemelen deli gibi fırlamış ve otostop yaparak geri dönmüştü. Önce Brian Jamieson'la konuşmuş, sonra da ekibini oluşturup araştırmalara başlamıştı. Bunlar birer tahminden ibaretti tabii. Belki de onu aramaktan vazgeçmişti.

Liz arkadan gelerek genç kadının kolunu tuttu.

"Şu Jenny ile Graham'a bak nasıl dans ediyorlar. Hani erkeklerle ilişkimizi sadece platonik düzeyde tutacaktık. Onları lahana salatası yapmaya mı göndersek acaba?"

Stacey güldü. "Bence bir kova buzlu suyu başlarından aşağı dökmek daha iyi bir fikir," dedi. "Biraz daha bekleyelim. Durum iyice vahim bir hal alırsa bu yolu deneriz."

Stacey onlara baktı. Pistin orta yerinde yanak yanağa dans ediyorlardı. Jenny ile Graham arasında platonik olmanın ötesinde bir şeyler olduğunu bir süredir sezmiyor değildi. Liz yanlarından uzaklaşırken eli ister istemez fotoğraf makinesine gitti. Birden onların resmini çekmek istemişti.

Bütün bu süre içinde fotoğraf makinesini bir an bile yanından ayırmamıştı. Evdeki odasının duvarları resimlerle kaplıydı. İlk aylarda doğru dürüst çalışamadığı için çok üzülmüş, fakat zamanla, eskisi gibi uğraşını sürdürmeyi başarmıştı. Bu işin ne kadar pahalıya patladığını da o zaman anlamıştı. Film ve banyo masrafları yüzünden, elinde avucunda hiçbir şey kalmıyordu. İlk olarak, iki ay kaldığı bir motelin resimlerini çekmişti. Tarihi bir bina olduğu için siyah beyaz film kullanmıştı. Daha sonra bir snack-bar'ın mutfağında insan portreleri çekmişti. Özellikle sigarası ağzından hiç düşmeyen aşçının çok fotojenik ve ilginç bir yüzü vardı. Daha sonra oradan ayrılıp Sid'in Barı'a geçmişti. Sid enteresan

bir tipti. Stacey'nin iş arayan biri olduğuna asla inanmamış, onu Sağlık Bakanlığı'nın gönderdiği gizli bir müfettiş sanmıştı. İşte o sıralarda Stacey, Milton'daki apartman katlarından birine yerleşmişti. Bina İkinci Dünya Savaşı sırasında mülteciler için yapılmış kışla gibi bir yerdi. Orada kendisini hostelde olduğundan daha da yalnız hissetmişti. Binanın çevresinde sabahları koşu yapan insanları, sonra çevredeki eski bahçeleri çekmişti. Daha sonra Sid'in Barı'ndan ayrılmış ve daha işlek bir yerdeki kitaplıkta çalışmaya başlamıştı. Burada daha az yoruluyor ve saatlerce kitap okuyabiliyordu. Kitaplık çarşı içinde olduğu için insanların, satıcıların siyah beyaz ve renkli portrelerini çekebiliyordu. Özellikle bir mal üzerinde pazarlık yapan insanların çok çeşitli ifadeler taşıyan yüzleri ilgisini çekiyordu. Bir gün de kendi portresini çekti. İlginç bir deneydi bu. Stacey Jamieson'un yüz ifadesindeki değişiklikleri yakalamaya çalıştı. Bu hayat onu ne kadar değiştirmişti? Bu sorunun yanıtını fotoğrafında araştırıyordu.

"Stacey James, senin hayatın bu işte," demişti bir keresinde Liz. O sırada Stacey mandalla bir ipe tutturduğu ıslak fotoğrafları bir büyüteçle inceliyordu.

Gerçekten de öyleydi. Hayatında ilk defa bütün hayatını kimseye bağımlı olmadan tek bir uğraşıya tabi kılabilmişti ve bundan büyük bir zevk duyuyordu. Makinesini yüzüne iyice yaklaştırdı. Dünyaya bu küçük pencereden bakmayı, bazı objeler üzerinde yoğunlaşmayı seviyordu. Hayatın bilinmeyen, sıradan insanların farkına bile varmadıkları bazı yönlerini bu küçük pencereden görebildiğini düşünüyordu.

"Stacey, kapıya bakar mısın?"

Liz sesleniyordu. Stacey ayağa kalktı. İşi yarıda kaldığı için bozulmuştu. Bu saatte kim olabilirdi? Üstelik partinin gürültüsü dış kapıdan duyuluyor olmalıydı. Acaba fazla mı gürültü etmişlerdi? Bahçeyi boydan boya geçerek eve girdi. Mrs. Barlett olabilirdi. Kedisinin

geçen gün çektiği fotoğraflarını sormak için gelmişti mutlaka. Hoş bir kadındı Mrs. Barlett, fakat böyle bir partide kendisine tahammül etmek zordu. En iyisi onu savmaktı.

Stacey elini kapı tokmağına uzattığı anda, içinden, 'Gürültümüzden rahatsız olduysanız, özür dilerim,' diye geçirdi. Bu sözleri hemen söyleyerek kadının içeri girmesine engel olmak istiyordu.

Güneş tam arkadan vurduğu için kapıya birkaç adım uzakta bekleyen gölgeyi ilk anda tanıyamadı. Fakat şekle bakılırsa bunun Mrs. Barlett olmadığı açıktı.

"Gürültü ettiysek..." diye söze başladı, fakat sonunu getiremedi. Gölge ağır adımlarla yaklaşıyor ve yaklaştıkça Stacey onun kim olduğunu hissediyordu ve dehşete kapılıyordu.

Tam bir buçuk yıl boyunca korkuyla, dehşetle ve bazen belli belirsiz bir umutla beklediği o korkunç an gelmişti demek. İlk tepkisi elindeki fotoğraf makinesini yavaşça yere bırakmak oldu. Silahını bırakıp teslim oluyordu sanki. Fakat o anda onunla yüz yüze gelemeyeceğini anladı. Kapıyı sert bir hareketle çarparak kapadı ve içeri kaçtı.

Hal Stevens, anında ve tek bir omuz darbesiyle kapıyı kırıp içeri daldı. 'Büyük bir hata yaptım,' diye içinden geçirdi genç kadın içeri koşarken. Hal Stevens'ın omzuna hiçbir kapının dayanamayacağını bilmeliydi. Odalardan birine daldı ve kapıyı tam kapamak üzereyken geç kaldığını anladı. Hal ona yetişmiş ve kapıyı tutmuştu.

"Sonunda beni buldun." Stacey nefes nefeseydi. Ne yapacağını bilemiyor, avuçlarını sinirli sinirli pantolonuna sürtüyordu.

Hal hiçbir şey söylemeden odanın ortasına doğru yürüdü. Oldukça sakin görünüyordu. Daha doğrusu Stacey'yi burada bulduğu için hiç şaşırmamış gibi bir hali vardı. Uzun bir çalışmanın son aşamasına ulaşmış insanların huzuru içindeydi sanki.

"Büyük bir iş başardın!" diye bağırdı genç kadın, öfkeyle. "Fakat bunun bir şeye yarayacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Lanet olsun!"

"Lütfen bağırıp durma," dedi genç adam, sakin bir sesle. "Kapıyı çaldığımda yolun karşı tarafında yaşlı bir bayan vardı. Sanırım kapıyı kırdığımı da gördü. Eğer bu şekilde bağırmaya devam edersen eminim gidip polisi çağırır ve çok daha zor bir durum çıkar ortaya."

Bunları söylerken odanın kapısını yavaşça kapadı ve ona doğru birkaç adım yaklaştı. Hal... İşte nihayet karşısındaydı. Demek onu aramaktan vazgeçmemişti. Böyle düşünmekle Stacey ne büyük bir aptallık yaptığını, nasıl boş bir umuda kapıldığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Yakalanmıştı artık. Yapabileceği bir şey yoktu, Peki ama kalbi neden böyle çılgınca çarpıyordu? Ona dikkatle baktı. Zayıflamış gibiydi. Saçları biraz uzamıştı belki ondan. Yüzü güneşte yanmıştı. Boynunda ince beyaz bir çizgi vardı. Güneşte yandığı için daha çok belli oluyordu. Birden bombanın patladığı günü hatırladı. Hemen bakışlarını genç adamın eline çevirdi. Elinde bant yoktu, yara izi de görünmüyordu. Parmağında yüzük de yoktu. Demek bu süre içinde evlenmemişti 'Saçmalıyorum,' diye geçirdi içinden Stacey. Evlenen insanların çoğu yüzük takmıyordu günümüzde. Onun bu haliyle fotoğrafını çekmek istediğini düşündü birden. Aslında garip, yersiz bir düşünceydi bu. Fakat kahverengi gözlerdeki o yumuşak bakışı, o kendine özgü parıltıyı ölümsüzleştirmenin de başka yolu yoktu.

Hal onun adeta şok geçirdiğini anlamış gibi fazla ilgili görünmemeye çalışarak ağır adımlarla odanın içinde dolaştı. Bu arada Graham'ın dergilerini karıştırdı. Liz'in piyanosunun kapağını açıp birkaç nota çaldı. Liz'le Jenny'nin duvarda oval bir çerçeve içinde asılı fotoğraflarını bir süre inceledi.

Bu arada Stacey odanın bir köşesindeki divanda bü-

zülmüş oturuyor ve genç adamın hiçbir hareketini kaçırmadan dikkatle onu izliyordu.

Sonunda genç adam odanın açık duran penceresine yöneldi. Ellerini beline koyarak aşağıya, dans edenlere baktı.

"Bana bir hamburger vermeyecek misin, Stacey?"

Bunu öyle doğal bir tavırla söylemişti ki, genç kadın birden kendisini eski günlerde hissetti.

"Açlıktan ölmek üzereyim," diye ekledi genç adam.

"Buraya kadar beni yakalamak için gelmiş bir casusa bir de yemek mi vereceğim?" dedi genç kadın öfkeli görünmeye çalışarak. "Eminim birazdan babama telefon edip görevini başarıyla yerine getirdiğini bildirecek ve buranın adresini vereceksin. Sonra bütün o insanlar başıma üşüşecekler."

Hal tek omzunu duvara yasladı. Sağ eli cebindeydi. Stacey onun bu duruşunu çok iyi tanıyordu.

"Yeterince yalnız yaşadın, Stacey. Fakat bunun neye mal olduğunu da bilmelisin."

"Neye mal olmuş? Dünyayı ateşe vermişim gibi konuşma lütfen. Herkes kendi hayatını yaşar. Ben de kendi seçimimi yaptım. Buna hakkım vardı." Genç kadının yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Biliyor musun?" dedi. "Benim hakkımda o motel odasında öne sürdüğün bütün kehanetler boşa çıktı. Eve dönmeme de böylece gerek kalmadı." Kollarını iki yana açarak, "Görüyorsun," dedi. "Babamın koruyucu eli olmadan da yaşayabiliyorum artık. Benim hakkımda yanıldığını kabul et, Hal."

"Kabul ediyorum. Peki ya sen, senin özür dilemeni gerektiren bir şey yok mu?"

Tam o anda kapı açıldı ve Liz içeri girdi. "Nerelerdesin sen? Deminden beri arıyorum. Hamburgerler hazır. Mısır gevrekleri de olmak üzere. Serviste yardımına ihtiyacım var."

Liz birden duvara yaslanmış genç adamı fark etti. "Oh! Yalnız olduğunu sanıyordum. Özür dilerim. Merhaba daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

"Sizi tanıştırayım, Liz," dedi genç kadın. "Bu bay, Hal Stevens."

Liz onunla el sıkıştı. Dikkatle bakıyordu. 'Onun görünüşünden etkilendi,' diye içinden geçirdi Stacey. Hafif bir tedirginlik hissetti.

Liz odadan çıkmadan, "Siz de bize katılın," dedi. Stacey genç adamla birlikte dışarı çıkarken, "Dikkatli ol," dedi. "Burada bulunan hiç kimse benim geçmişimi bilmiyor."

"Merak etme," dedi genç adam. "Her şeyi biliyorum. James soyadını kullandığını da."

"Brisbane'de olduğumu nereden öğrendin?"

"O gece birlikte kaldığımız motelden iz sürmeye başladım. Pek kolay olmadı."

"Peki James adını kullandığımı nereden biliyorsun."

"Sağa sola gönderdiğin zarflardan."

Stacey alt dudağını kanatırcasına ısırdı. Bunu tahmin etmeliydi. Çektiği fotoğraflardan bazılarını stüdyolara göndermiş ve bu işi yaparken Stacey James imzasını kullanmıştı. Onu resimlerdeki üsluptan tanımış olmalıydılar. Hal ayrıca Brisbane'deki fotoğraf malzemesi satan mağazaları da tek tek dolaşmış olmalıydı.

Bütün bunları tahmin etmeliydi aslında. Hayır, hiçbir şey yapamazdı. Eninde sonunda yakalanacağını biliyordu. Şimdi babasıyla yüz yüze gelince... Birden yüreği acıyla doldu. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Keşke bütün bunlara hiç gerek kalmasaydı. Ama ne yazık ki onu anlamamışlar, nasıl bir hapis hayatı sürdüğünü görmek istememişlerdi. Oysa babası biraz daha anlayışlı davranabilirdi. Evden uzakta güven içinde yaşamasını sağlayabilirdi. Kendi geçimini çalışarak kazanabilecek şekilde uzak bir yerde yaşayabilir, ara sıra ailesini ziyaret edebilirdi. Bu tür dramatik olaylara gerek kalmazdı o zaman. Ne kendisi üzülmüş ne de başkalarını üzmüş olurdu. Ama anlamamışlardı. Hal

bile anlamamıştı onu.

"Oldukça karışık bir kent," dedi Hal. "Uzunca bir araştırmadan sonra Gold Coast ile Cairns arasında bir yerlerde oturduğunu anladım."

Stacey gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ve beni buldun," dedi sözcüklerin üstüne basa basa.

"Evet, seni buldum," diye tekrarladı genç adam. "Beni yeni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın Stacey James. Merak etme senin hakkında onlara bir şey söylemem."

"Henüz değil."

"Neden? Pekâlâ onlara benim eski erkek arkadaşın olduğumu söyleyebilirsin." Sesinde alaycı bir şeyler vardı.

"Kuaförüm olduğunu da söyleyebilirim," dedi genç kadın öfkeyle.

Hal küçük bir kahkaha attı. "Elbette," dedi. "Neden olmasın."

Az sonra Hal partide bulunanlarla kaynaşmıştı. Onun burada, yeni hayatının içinde olması Stacey'ye çok garip geliyordu. Ağzını bıçak açmıyor ve mümkün olduğu kadar insanlardan uzakta durmaya çalışıyordu. Kafasının içi karmakarışıktı. Hal ise insanlarla konuşuyor ve şakalaşıyordu. Mutlaka birazdan içeri gidecek ve Brian Jamieson'a telefon ederek kızını bulduğunu haber verecekti. Acaba ondan önce davranıp kendisi telefon etse daha iyi olmaz mıydı? Bu işi Hal Stevens'in yapması bütün bağımsız yaşama iddialarına indirilmiş ağır bir darbe olacaktı.

Liz genç adamın yanından hiç ayrılmıyordu. Arada bir kaçamak bakışlarla Stacey'ye bakmayı da ihmal etmiyordu.

Stacey'nin kafası düşüncelerle dopdoluydu. Hal aylarca onu korumuş ve sırf babasına olan borcu ödemek için Stacey yüzünden muazzam bir zaman ve çaba harcamıştı. Üstelik tam bir başarısızlığa uğramış ve bir buçuk yıl boyunca onu bulmaya çalışmıştı. Bu çabası bi—

le başlıbaşına onun Brian'a olan borcunu ödemeye yeterdi.

Eve doğru birkaç adım attı, fakat birden durdu. Babasına telefon ederse Hal'in borcunu ödeme konusunda sahip olduğu son şansı da yok etmiş olmayacak mıydı? Bunu daha önce, motelden kaçtığı o gece yapmıştı zaten. Aynı şeyi bir kez daha yapması doğru muydu? Genç adama baktı. Liz'le kol kola girmiş ırmak kıyısında gülerek konuşuyordu. Birden içi sızladı. Zavallı Hal, onun için nelere katlanmıştı. Hayatını bile tehlikeye atmıştı. Bombanın patladığı o gün yaralanabilir, hatta ölebilirdi. Gerçi Stacey de o patlamada ağır yaralar alabilirdi. Ama bu durumda hiç kuşkusuz babası dünyanın en iyi cerrahlarını bulur ve her şeyi yoluna koyardı. Oysa zavallı Hal bu kadar şanslı değildi.

Tam o sırada Liz genç adamın yanından ayrıldı. Hal ona doğru yürürken Stacey telefon etmek için eve girmek üzereydi. Kapının yanında durup genç adamın yaklaşmasını bekledi.

Hal derin bir ifadeyle ona baktı ve aklından geçenleri anlamış gibi, "Bu saatte onları evde bulamazsın," dedi. Stacey bir an suçüstü yakalanmış gibi hissetti kendini.

"Bu kadar zamanı nasıl harcayabildin anlayamıyorum," dedi öfkeyle. "Bu arada kendi işlerinle uğraşsaydın daha iyi olmaz mıydı? Cedar Hill ne oldu? Bir sürü projen vardı."

Birkaç ay kadar önce bir gazetede Cedar Hill'in açıldığını okumuş ve Hal adına sevinmişti. Hatta haritayı açıp Cedar Hill nerede, diye bakmıştı. Cedar Hill ile Brisbane arasında yaklaşık iki saatlik mesafe olduğunu öğrenince daha da sevinmişti.

"Hissemi devrettim," dedi genç adam. "Bu sıralarda tam gün çalışmam gerekiyor. Bunları boşver de gel dans edelim."

Bu dans teklifi Stacey'yi şaşırtmıştı. Eski günlerde Hal asla böyle bir şey teklif etmezdi. Gözlerini kısarak

baktı ona. Alaycı bir tavırla, ''Eski müşterinle dans etmek istiyorsun, öyle mi? Hem de zengin bir müşteriyle... Biraz garip değil mi?''

''Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var,'' dedi genç adam, ciddi bir tavırla.

''Nasıl istersen.''

Genç adamın kolu beline dolandığı an gözlerini yumdu. Rüyada gibiydi. Onun vücudundan yayılan o hoş başdöndürücü sıcaklığı bir kez daha duymak, her şeye rağmen mutluluk vericiydi.

Müziğin daha az duyulduğu ırmak kıyısına doğru gittiler. Hal onu bilerek kalabalıktan uzaklaştırmak istiyor gibiydi. Genç kadın bir ara ellerini çırptı.

''Hey, ne oluyor?'' dedi genç adam.

''Sivrisinekler. Irmak kıyısında yaşamanın cezası!''

''Seni sivrisineklerin olduğu bir yerde düşünmek çok zor.''

Irmak kıyısındaki bir banka oturdular. Genç kadın motelden ayrıldıktan sonra yaptıklarını anlatmaya başladı. Nasıl iş ve ev değiştirdiğini, karşılaştığı güçlükleri ve her şeyi. Aslında oldukça neşeli ve hoş bir macera gibi anlatıyordu bütün bunları. Fakat genç adamın bakışlarında satır aralarını okuduğunu gösteren bir ifade vardı.

''Evden uzak yaşamanın ne kadar zor olduğunu bilirim,'' dedi bir ara. ''On dokuz yaşındayken ayrıldım onlardan. Daha sonraki yıllarda en çok neden hoşlanırdım, biliyor musun? Babamın beni arabayı yanlış yere park ettiğim için azarlamasından ya da annemin az C vitamini kullanıyorum diye küsmesinden.''

Genç kadın gülümsedi. Konuşmanın rahatlığına rağmen Hal'de garip bir gerginlik hissediyor ve bunun nedenini anlamaya çalışıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra genç adam, bakışlarını kaçırarak, ''Grace seni hemen görmek istiyor,'' dedi.

''Grace mi? Bizim Grace mi?''

''Evet, senin bir an önce ortaya çıkmanı istiyor. Çok

ısrar etti, seni bir an önce bulmam için. Biliyorsun sizinkiler Grace'le Alex'in işine son verdiler.''

Genç kadın bütün bunları unuttuğunu düşündü birden. Evde her şey değişmiş olmalıydı. Mutfakta Grace'in, garajda Alex'in olmadığı bir ev düşünemiyordu. Babasının onlara yol verebileceğini hiç düşünmemişti aslında. Zavallı Alex yaşlandı diye onu atıvermişti demek. Grace de bu durumda kocasıyla birlikte gitmeyi tercih etmiş olmalıydı.

''Aslında çok iyiler,'' diye devam etti genç adam. ''Cedar Hill'de onlara iş buldum. Günün birinde tekrar orada çalışmaya başlarsam birlikte olacağız. Daha doğrusu Alex'le... Grace ise... şey, şimdilik hastanede kendisi.''

Stacey irkildi. Grace, bir vejeteryan olan ve hayatı boyunca başı bile ağrımamış olan Grace...

''Hangi hastanede? Neyi var?''

Genç adam derin bir nefes aldı. ''Gittikçe iyileşiyor,'' dedi. ''Kanserleşen küçük bir yara söz konusu. Fazla merak edilecek bir şey değil, sanıyorum. Geçen hafta küçük bir operasyon geçirdi. Şimdi hızla iyileşiyor.''

''Ama nasıl olur?''

''Evet, herkesi şaşırttı. Sanırım uzun süreli bir depresyonla ilgili. Daha doğrusu, doktorlar böyle söylüyorlar. Belirli bir yaştan sonra kadınların kapıldıkları işe yaramazlık duygusu, biliyorsun, bazen böyle şeylere neden olabiliyor.''

Stacey ellerini yanaklarına bastırdı. ''İnanamıyorum,'' diye mırıldandı. ''Öyle sağlıklıydı ki.''

''Evet, güçlü bir kadın. Atlatacağına eminim. Alex de elinden geleni yapıyor. Onlara en yakın insan sensin. Çocukları yanında olsa kendini daha iyi hisseder, diyor doktorlar. Fakat onları bulabilmek için Alex'in uzun bir seyahat yapması gerekiyor. Bu da ekonomik olarak imkânsız.''

''Hangi hastanede? Onu hemen yarın görmek istiyorum.''

Hal hafifçe kaşlarını çattı.

"Onları görmemi istemiyor musun yoksa?"

"Şey... Bu aslında bir ölüm kalım meselesi değil, Stacey. Ayrıca burada bazı yükümlülüklerin, bir işin var."

"Grace benim için çok özel biridir," dedi genç kadın kararlı bir tavırla. "Hemen gidip ona yardımcı olmak istiyorum. Söyle, hangi hastanede?"

"Murwill Hastanesi'nde. Buraya yaklaşık iki saat mesafede. Hiç durmadan araba kullanmak şartıyla, tabii."

Müzik devam ediyordu. Şimdi bir Rock parçası çalıyordu. Liz uzaktan onlara seslendi. Yiyecekleri soğuyordu. Birlikte kalktılar ve barbekü setinin başında toplanmış neşeli insanlara doğru yürüdüler. Stacey'nin kafasının içi ve yüreği dopdoluydu. Birden genç adamın kolunu tuttu.

"Beni bu yüzden mi buldun yoksa? Yani Grace'in hasta olduğunu söylemek için mi?"

Genç adam başını salladı.

"Yani artık babam için çalışmıyor musun?" dedi Stacey. "Bu durumda beni bulduğunu ona söylemen gerekmiyor. Yoksa bir taşla iki kuş vurmayı mı düşündün?"

"İlişkilerimiz eskisi gibi değil, Stacey. Brian'a küçük kızını bulduğumu söylemek için sabırsızlandığımı sanıyorsan, yanılıyorsun."

Stacey derin bir nefes aldı. Genç adamın göğsüne vurarak, "Sen bir alçaksın," dedi. "Neden daha önce söylemedin bütün bunları."

Hal gülümsedi. "Söyleyebilirdim aslında," diye mırıldandı. Sonra gözlerinin içi gülerek, "Beni karşında görünce çok endişelendin, öyle değil mi?'

"Neler düşündüğümü anlamışsındır umarım."

"Evet, ama yine de bütün bunlar o motelde uyandığım sabah hissettiklerimin yanında çok zayıf kalıyor."

Genç kadın kızardığını hissetti.

"Hiç olmazsa pantolonumu bırakmışsın," dedi genç

adam. "Bu da bir şey."

"Anahtarları ve belgeleri ertesi gün postayla yolladım. Almadın mı yoksa?"

"Aldım. Fakat sabah uyanınca motel yetkililerine durumu açıklamak çok zor oldu. Onları özel dedektif olduğuma inandırabilmek için bir dizi telefon konuşması gerekti."

"Kendi başıma yaşayabilmem için bunu yapmak zorundaydım, Hal. Bana başka bir yol bırakmamıştın."

"İtiraf etmem gerek, başarılı bir numaraydı."

"Sen de uyumasaydın," dedi genç kadın gülerek. "Uykunun ne kadar hafif olduğunu biliyordum aslında. Bu yüzden çok dikkatli davrandım. Özellikle giyinirken."

"Gözlerimin önünde canlandırabiliyorum," dedi Hal. Gülümsüyordu.

"Benim için çok zor bir durumdu."

Genç adam ani bir hareketle havada ellerini şaklatınca Stacey irkildi.

"Bir şey yok," dedi Hal. "Küçük bir sivrisinek."

Bölüm Sekiz

Stacey hastane odasına girdiğinde, Grace gözleri kapalı yatıyordu. Yüzü soluktu. Her zaman neşeli ve dinamik olan Grace'i bu durumda görmek genç kadını altüst etmişti. Ağlamamaya karar vererek yatağa yaklaştı, yaşlı kadını yanağından öptü.

"Senin gibi bir vejeteryan nasıl olur da bu hallere düşer?"

Grace sıçrayarak doğruldu. Stacey'yi karşısında görünce gözyaşları içinde kollarını onun boynuna doladı.

"Stacey, benim küçük Stacey'im. Seni nasıl merak ettim bilemezsin. Dur sana şöyle bir bakayım."

Genç kadını dikkatle, özlem gidererek tepeden tırnağa süzdü. "Çok iyi görünüyorsun, canım," dedi. "Çok iyi. Demek benim yemeklerimi yemesen de sağlıklı olabiliyorsun."

Stacey gülüyordu. Tam o sırada odanın kapısından birinin girdiğini fark etti. Döndüğünde Alex'i elinde paketler ve bir buket çiçekle karşısında gördü. Birbirlerine sarıldılar. Genç kadın Alex'in saçlarındaki beyazların çoğaldığını fark etti. Yüzünde de eskiden hiç görmediği yorgun bir ifade vardı.

Grace ve Alex yaşlanıyorlardı. Onların yaşlanabileceklerini, hasta olabileceklerini hiç düşünmemişti.

"Bugün çok iyi görünüyorsun, canım," dedi Alex, karısını öperken.

"Elbette iyi olacağım," diye karşılık verdi Grace. "Çok iyi bakılıyorum."

Alex'in gözleri yaşarmıştı. "Her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor," dedi Stacey'nin kulağına eğilerek.

Stacey ne çiçek, ne meyve ne de kitap getirmişti ona. Yanında sadece fotoğraflar vardı. Onları kaldığı evde çekmişti. Grace'in yeni hayatını ayrıntılarıyla öğrenmek isteyeceğini biliyordu.

Yaşlı kadın gözlüklerini taktı ve resimleri tek tek incelemeye başladı. Stacey her resim hakkında açıklamalarda bulunuyordu.

"Demek bu adamla aynı evde kalıyorsun," dedi Grace. Toplu çekilmiş bir resimde Graham'ı işaret ediyordu. "Sen ki yandaki odada seni korumakla görevli birinin kalmasına bile tahammül edemezdin."

Stacey'nin de onlara sormak istediği sorular vardı. Kısa süre içinde Alex'in eski görevinden ayrıldığı için asla üzgün olmadığını fark etti. Olayı bir filozof edasıyla karşılamayı başarmıştı. Grace'in daha fazla etkilendiği anlaşılıyordu. Ne de olsa yıllardır kendisinin bir parçası haline gelen mutfaktan, bahçeden, alışık olduğu bir çok şeyden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Cedar Hill'de hayatlarından memnun görünüyorlardı.

"Barakalarda mı kalıyorsunuz?" diye sordu Stacey.

Grace ile Alex birbirlerine baktılar. "Hayır," dedi Alex. "Biz çiftlik evinde kalıyoruz."

"Anladım," diyerek başını salladı genç kadın. "Hal yıkılması gereken bazı eski evlerden söz etmişti bana."

Yaşlı karı koca bir kez daha hayretle birbirlerine baktılar. Stacey yine yanılmıştı. "Ben çiftlik evinin jimnastik ve yemek salonu olarak kullanılacağını düşünmüştüm," dedi.

Alex başını iki yana salladı. Sonra birden öksürmeye başladı. Yaşlı boksör yaşlanmıştı artık. Stacey sonunda, "Anlatın bana," dedi. "Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Çok beklersin." Bu sözler Grace'den gelmişti. Yaşlı kadın gözlerini dikmiş, kocasına bakıyordu. Alex bakışlarını yere indirdi.

"Lütfen böyle yapma, Grace," dedi. "Biliyorsun bu Hal'in işi ve kendisi istemiyor..."

"Ben söyleyeceğim," dedi Grace kararlı bir tavırla. Sonra Stacey'ye dönerek, "Biliyorsun, Hal bazı binalar üzerindeki ipotekleri kaldırabilecek ve ücretleri dü-

zenli olarak ödeyecek kadar para kazandı. Fakat inşaatları tamamlamak ve reklam kampanyasını sürdürmek için krediye ihtiyacı vardı. Bunu bir türlü bulamadı ve tesislerdeki hissesinin büyük bir kısmını devretmek zorunda kaldı. Tahmin et bakalım, ona neden kredi vermediler?''

Stacey birden damarlarında akan kanın donduğunu hissetti. ''Yoksa,'' dedi bembeyaz bir yüzle. ''Babam mı? Olamaz. Bana çok kızdığını tahmin edebiliyorum, ama Hal'e böyle bir şey yapamaz.''

Brian Jamieson istediği an, birkaç telefonla bu tür işleri halledebilir, istediği kişinin gerektiği kadar kredi almasını sağlayabilir, hatta kendisi verebilirdi. ''İnanamıyorum,'' diye mırıldandı genç kadın. ''Hal görevini yaptı. Beni aradı ve buldu. Bütün bu olanlar onun hatası değildi ki.''

''Baban kendini suçlamayacağına göre mutlaka birtakım suçlular bulmak zorundaydı,'' dedi Grace. ''Bombanın patladığı gece, evden koşup çıkan o adamı yakalayamadığı için bütün olup bitenlerden Alex'i sorumlu tuttu. Senin kaçmanın kabahatini de Hal'e yükledi. Bunun üzerine Hal onunla konuştu ve senin neden evden kaçtığını anlattı. Hal'i bilirsin sözünü sakınmaz. Fakat baban gerçeklerden hoşlanan biri değil. Hal seni desteklediğine göre sana yardım da etmiştir, diye düşündü. Bunun üzerine ilişkileri çok gerginleşti.'' Grace gözleri yaşlar içinde, yastığına dayandı. ''Beni affet, Stacey,'' dedi. ''Ne de olsa senin baban o. Fakat onu asla bağışlamayacağım, Alex'e ve Hal'e yaptıkları için.''

Stacey ellerini yüzüne kapayıp bir süre sessiz kaldı. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda, ''Bütün bunları bana anlatman çok iyi oldu, Grace,'' dedi. ''Söyle bana Hal'in yanında kaç kişi çalışıyor şimdi.''

Kimse çalışmıyordu. Bir kendisi bir de Grace ve Alex vardı.

''Nasıl olur,'' dedi genç kadın. ''Bütün işleri siz mi yapıyorsunuz.''

Alex başını salladı. Oldukça endişeli görünüyordu. ''Lütfen bunları sana anlattığımızı Hal'e söyleme,'' dedi. ''Tabii onu görmek gibi bir niyetin varsa.''

''Onu elbette göreceğim,'' dedi genç kadın. ''Hem de en kısa zamanda.''

Girişte büyük bir tahta parçasının üzerine siyah yağlıboya ile 'Cedar Hill' yazılmıştı. Stacey oldukça ağır, ahşap kapıyı biraz zorlanarak açtı, içeri girince kapadı. Biraz çekinerek toprak yolda yürümeye başladı. Yolun iki tarafında çam ağaçları vardı. Ağaçların altında park etmiş arabalar duruyordu. Bunların arasında bazı kamyonetler ve tarım araçları da vardı. Çok uzun süredir kullanılmadıkları ilk bakışta belli oluyordu. Toprak yol yukarı doğru gidiyordu.

Stacey tepeye vardığında çiftlik evini gördü. Damı metal kaplı, oldukça büyük bir evdi. Üç tarafında geniş verandalar vardı. Stacey evin bakımlı bahçesine girdiğinde adımlarını yavaşlattı. Bir köşede kırmızı tuğlalardan yapılmış bir ocak vardı. Kısa süre önce içinde ateş yakılmış olmalıydı, çünkü içinde taze küller ve yarısı yanmış odun parçaları olduğu gibi duruyordu.

Çevrede hoş bir koku vardı. Stacey biraz düşündükten sonra bunun okaliptüs ağaçlarından geldiğini anladı. Hava temiz ve serindi. Çevrede bir orman sessizliği vardı.

'Çok güzel bir yer,' diye geçirdi içinden. Gerçekten de dışardan gelen birisi burada bir yuvanın sıcaklığını hissediyordu.

Uzakta bir tenis kortu görülüyordu, fakat henüz tamamlanmamıştı. Stacey büyük bir sıkıntının yüreğine çöreklendiğini hissetti. 'Baba, bunu nasıl yaparsın?' diye söylendi.

Aslında bütün bu olup bitenlerden ötürü kendisini suçlu hissediyordu. Evden kaçmakta haklıydı. Ama en

azından Grace ve Alex'le bir yolunu bulup haberleşebilirdi. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı olanları daha önce haber alabilir ve müdahale edebilirdi.

Evin ana kapısına açılan verandaya birkaç basamak merdivenden çıktı. Kapıyı biraz duraksayarak kısaca çaldı. Yandaki verandada ayak sesleri duyunca o tarafa döndü.

Hal onu görünce şaşırdı. Adımlarını yavaşlatarak yaklaştı. Genç kadının üzerinde basit bir gömlek ve pamuklu bir pantolon vardı. Genç adam onun elindeki büyükçe çantaya gözlerini kısarak baktı.

''Kalacak yer arıyorsan, yanlış yere geldin. Bugünlerde doluyuz.'' Stacey onun yüzüne dikkatle baktı. Genç adamın kaşları çatılıydı ama gözlerinin içi gülüyordu. En iyisi doğrudan konuya girmekti.

''Her şeyi biliyorum Hal. Babam sana bunu yapmamalıydı. Büyük bir haksızlık bu. Fakat onu iyi tanırım. Bir şeyi kaybetmekten nefret eder. Kaybettiği şey, para, bir iş veya kızı olabilir, hiç fark etmez. Mutlaka bir günah keçisi arar ve kesin olarak bulur. Kendisinin herhangi bir kusuru olabileceğini düşünmek bile istemez. Bu kez seni seçtiği için, gerçekten üzgünüm.''

''Hayat böyle,'' dedi genç adam. Şimdi yüzünde yorgun ve düşünceli bir ifade belirmişti. Tam o anda genç kadın onun en az iki gündür tıraş olmadığını fark etti. 'Duygularını gizlemeye çalışıyor,' diye geçirdi içinden. 'Sandığımdan da zor durumda olmalı.'

Genç adam verandadan indi, bahçedeki kırmızı tuğladan yapılmış ocağa doğru yürüdü. Stacey onu izledi. Hal biraz zayıflamış gibiydi. Üzerinde rengi solmuş kırmızı bir gömlek ve iyice yıpranmış eski bir kot pantolon vardı.

''Sana yardım edebilirdim, Hal.''

''Teşekkür ederim, istemez. İnsan Jamiesonlar'a fazla yakın olmamayı öğrenmeli.''

''Babamı etkileyebilirdim. Bunu sen de biliyorsun. Benim nerede olduğumu zamanında ona söyleseydin sa-

na kredi bulmasını sağlayabilirdin. Grace hastalanana kadar beni aramamakla büyük bir hata yaptın.''

''Bütün bunları unutmak istiyorum, Stacey.''

''Başka olanaklar da sağlayabilirdim.''

Genç adam birden durdu ve sert bir hareketle ona doğru döndü. Ellerini beline koyarak dikkatle baktı ona. Kahverengi gözlerde öfke dolu bir şeyler vardı şimdi.

''Sakın bana para vermeye kalkışma.'' Bu sözleri kararlı bir tavırla, ama fısıldar gibi söylemişti.

''Hey, bir dakika,'' dedi genç kadın, sevimli bir tavırla. ''Böyle bir şey söylemedim. Ayrıca istesem de veremem, çünkü param yok, biliyorsun. Daha doğrusu araba ve mücevherlerden kalan biraz para var elimde. Onu da sana verecek değilim ya.''

Hal güldü. ''Demek onları sattın,'' dedi. ''Söylemiştin zaten.''

''Son anda sattım, yani yakın zamanda.''

''Eline ne kadar para geçti, sorabilir miyim?''

''Hayır, soramazsın. Şey... bu mesele seni ilgilendirmez. O parayı sana vermiyorum, ama kendim için kullanabilirim.''

''Ne demek istiyorsun?''

Hal sırtını bir ağaca yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını genç kadının gözlerine çevirdi. Derin bir sessizlik vardı şimdi. Stacey kafasını zorluyor ve elinden geldiği kadar hızlı düşünmeye çalışıyordu.

''Seninle iş yapabilirim.''

''Burada fotoğrafçıya ihtiyaç yok.''

''Başka işler de yapabilirim. Biliyorsun Grace hasta. Bu yüzden haftalardır yemek yapamıyor. Burada işleri çekip çevirecek birine ihtiyacın olduğuna eminim. Mutfağın durumu çok kötü, herhalde.''

''Gerek yok. Yine de, teşekkürler.''

''Lütfen makul ol Hal. Sen ve Alex buradaki her işi yapamazsınız.'' Genç adam bakışlarını kaçırdı. Stacey içinde büyük bir sabırsızlık hissetti o an. ''Lütfen dü-

şün," dedi. "Marlboro reklamlarındaki o adam gibi karşımda dikilip durma."

Hal duruşunu değiştirdi. Kısa bir duraklamadan sonra genç kadına yaklaştı ve kolunu onun omzuna atarak yola doğru adeta çekti.

"Sana yardım etmek istiyorum, anlamıyor musun?" dedi genç kadın, çaresizlik içinde. "Ücret falan istemiyorum. Sadece Grace iyileşene kadar burada kalabilirim."

Onu böyle ite kaka çiftlikten çıkarmaya çalışması katlanılır şey değildi. Stacey birden durdu. Kısa bir an göz göze geldiler. Vücutları birbirine çok yakındı şimdi. O güzel kahverengi gözlerdeki kadifemsi yumuşaklığı tekrar görmek genç kadının öfkesini bir anda yok etti. O büyüleyici sıcaklığı bir kez daha hissettiği için mutluydu. Fakat derhal bir çözüm bulmak, onu bir şekilde ikna etmek zorunda olduğunu biliyordu. Yutkundu. Aynı anda genç adamın da yutkunduğunu fark etti.

"Bu işi sürdürmek zorundayım, Stacey. Babanın müdahalesi işleri biraz zorlaştırdı. Fakat yine de imkânsız değil. Hayatta en büyük idealim burayı istediğim gibi bir yer yapmaktı. Sen ailene karşı olgun bir kadın olma mücadelesi verdiğin sıralarda ben burayı çok ihmal ettim, Stacey. Şimdi aradaki boşa geçen zamanı kapatmak için çok çalışmam gerekiyor. Ve ayrıca..." Genç kadını omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. "Bu kadar yeter," diye mırıldandı. "Söyleyeceğim her şeyi biliyorsun zaten."

Genç adam arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

"Hey bir dakika," diye seslendi Stacey, onun peşinden koşarken.

"Ayrıca, ne?"

Hal, döndü. Uzun birkaç adım atarak ona yaklaştı. "Ayrıca... fazla inatçısın." Genç kadının burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. Sonra hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Görüşme bitmişti.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı genç kadın. "İnsan hiç olmazsa bir kahve yapar. Nezaket gereği."

"Kahve mi?"

"Ya da çay."

Hal bir an duraksadı. Sonra eliyle ona içeri gelmesini işaret etti.

Birlikte içeri girdiler. Evin içi oldukça genişti. Salonda dev bir şömine, beyaz bir piyano ve geniş rahat koltuklar vardı. Bir koridora girdiler. 'Herhalde burada yatak odaları var,' diye düşündü genç kadın. Koridorun sonunda geniş, aydınlık bir mutfağa girdiler. Genç adam alışık hareketlerle çaydanlığa su doldurup, ateşin üzerine koydu. Bu arada genç kadın yavaşça mutfak masasına ilişti. Çevrede her şey düzenli görünüyordu.

"Bu saatte çay," diye söylendi genç adam. "Şuradan şekeri bulsana."

Stacey hemen yerinden kalktı ve dolaplardan birini açtı. Grace öteki evdeki düzeni aynen burada da kurmuştu. Her şey yerli yerindeydi. Şekeri buldu. Sonra buzdolabını açıp süt çıkardı.

"Bana ne kadar zaman ayırmayı düşünüyorsun?"

"Sadece on beş dakika," dedi genç adam. "Fakat korkarım yalnız olamayacağız."

Stacey tam neden yalnız olamayacaklarını soracaktı ki, kapı çalındı. Hal mutfak kapısını açtığında içeri tam sekiz kişi girdi. Bunlar çevrede çalışan işçilerdi. Oldukça yorgun ve acıkmış bir halleri vardı. Hep birlikte mutfak masasının çevresine oturdular.

Hal onlarla konuşmaya başladığında Stacey yavaşça masadan kalkıp tezgâhın başına geçti. Un, yumurta ve diğer gerekli maddelerin hepsini eliyle koymuş gibi buldu. Sanki eski evinin mutfağındaydı. Grace'e içinden teşekkür etti.

Yarım saat sonra masanın üzeri mükellef bir kahvaltı sofrasına dönüşmüştü. Adamlar özellikle küçük börekleri iştahla atıştırdılar. Hal bütün bu olup biten-

ler ve Stacey'nin oradaki varlığı çok doğalmış gibi davranıyor adamlarla konuşmaya devam ediyordu.

Adamlar gittikten sonra Hal, sofrayı toplayan genç kadına, "İltifatı hak ettin," dedi. "Börekler nefisti. Bu kadar çabuk yapabilmen inanılır gibi değil."

"İltifat görmek için yapmadım."

Daha bunları söyler söylemez Stacey, 'Onun gözünde hep olgun bir kadın olmak istedim,' diye geçirdi içinden. Birlikte dolaştıkları o uzun aylar boyunca genç adamın onu hep zengin bir ailenin şımarık kızı olarak gördüğünü düşünmüş ve bu durumdan nefret etmişti. Ona kendisini bir biçimde ispatlama kaygısını sürekli taşımıştı. Ailesine de aynı şeyi kanıtlamak istemişti kuşkusuz, fakat arada önemli bir fark vardı. Hal'in kendisini olgun ve gerçek bir kadın olarak görmesini istemişti. Motelde yalnız kaldıkları o gece bu konuda eline önemli bir fırsat geçmişti. Daha sonraki aylarda Stacey o geceyi en küçük ayrıntılarına kadar hatırlayacaktı. Neredeyse çırılçıplak ve karşı karşıya o yatağın üzerinde geçirdikleri saniyeler. Genç adamın bakışlarında o sırada beliren arzu dolu ifadeyi asla unutmamıştı. Göğüslerini yavaşça okşayışını, çıplak vücudunu haz dolu bakışlarla süzmesini. Fakat daha ileri gitmek istememişti. Arzu dolu olmasına ve Stacey'nin sevişmeye hazır ve istekli olduğunu belirtmesine rağmen daha ileri gitmek istememişti. Oysa böyle bir durumda erkeklerin çoğu akıntıya kapılıp giderlerdi.

Bulaşıkları yıkarken yan gözle ona bakıyordu. Yardımını kabul edecek miydi acaba? Bunu engelleyen tek şey gurur olabilirdi ancak. O küçük, şımarık kızdan para almak Hal gibi biri için çok zordu. Fakat daha az önce onu burnunun ucundan öpmüştü. Sonra daha önce de birkaz kez öpüşmüşlerdi. Hal gibi fazla ileri gitmemek için olağanüstü bir irade sergileyen bir adamın belki de küçük zaaflarıydı bunlar. Ama böylece ondan bir biçimde hoşlandığını ortaya koymuş oluyordu. Evet Hal onu seviyordu. En azından ona karşı kayıtsız ol-

madığı apaçık ortadaydı. Böyle olmasaydı son bir buçuk yıl içinde bunu belli etmez miydi?

"Hal, ben çok ciddiyim," dedi dünyanın en doğal şeyini söylüyormuş gibi. "Grace iyileşene kadar burada kalıp sana yardım edebilirim. Babamın öğrenmesi gerekmez. Ayrıca, kendimi sana borçlu hissediyorum. Benim için çok şey yaptın ve bu yüzden kendi işlerinle yeterince uğraşamadın. Burada çalışmama izin verirsen, sana olan borcumu da ödemiş olurum."

Genç adam masanın başında oturmuş, Stacey'nin yıkayıp uzattığı tabakları kuruluyordu. "Demek kendini borçlu hissediyorsun," diye mırıldandı. "Yani bu yüzden mi geldin."

Evet, bu yüzden gelmişti. Fakat sadece bu kadar değildi. Onu seviyordu ve önemli olan da buydu. Fakat bunu ona açıkça söyleyemezdi şimdilik. "Babamın sana yaptıklarından ötürü kendimi suçlu buluyorum," dedi.

"Bana borcun yok, Stacey," diye mırıldandı genç adam, kurulanmış tabakları rafa dizerken.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi genç kadın. "Bir zamanlar bana babama borçlu olduğundan söz ettiğinde bunun nasıl bir duygu olduğunu, tam olarak ne anlama geldiğini anlayamıyordum. Artık ona bir borcun yok, fakat benim sana var."

"Yanılıyorsun, Stacey. Bana hiçbir borcun yok."

Bu borç alacak konuşmasından bir şeyler çıkarabilir, onu ikna edebilir miydi? O anda genç kadının kafası yalnızca bu sorunla meşguldü.

Stacey elini beline dayayarak ona baktı. "Neyin var senin?" dedi. "Neden böyle aşırı gururlu davranıyorsun bana karşı?"

Bir an göz göze geldiler. Genç adam bakışlarını kaçırdı.

"Benim burada kalmamı neden istemediğini biliyorum," dedi Stacey.

"Emin misin?"

"Muhafızlık yaptığın günlerde de buna benzer bir şeyler hissetmiştim. Zaman zaman kendini benden uzak tutmak için özel bir çaba harcıyordun. Beni devamlı küçük ve şımarık bir kız çocuğu olarak görmeye çalıştın. Fakat bunu başaramadın ve zaman zaman kendinle çatıştın. Çünkü ben olgun bir kadındım ve sen de çekici bir erkek. İçinde bulunduğumuz koşullar aramızda doğal olarak gelişmesi gereken şeyi önledi." Gülümseyerek baktı ona. "Ne komik, değil mi?"

Genç adam onunla göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyordu. "Her şeye rağmen bana karşı kayıtsız olmadığını hissettim. İlgileniyordun benimle, ama bunu çok dolaylı yollardan yapıyordun. Biliyor musun, Hal, bugüne kadar karşılaştığım erkeklerin hemen hepsi beni ve ardımdaki serveti çok cazip bulmuşlardır. Belki senin için gerçekten biraz küçüktüm. Fakat yalnız geçirdiğim bu uzun süre beni olgunlaştırdı. Ayrıca benim de kahramanımı bulma zamanım geldi öyle değil mi?"

Genç adamın bakışlarında kederli bir ifade belirdi. Gülümsemeye çalıştı. "Şu sıralarda," dedi. "Hayatında başka kahramanlar da olmalı."

"Oh, elbette," dedi genç kadın. "Çevremde birkaç ilginç ve çekici erkek var. Örneğin, Paul." Sözlerinin yarattığı etkiyi genç adamın yüzünde apaçık görebiliyordu. Böyle durumlarda yalan söylemek ayıp değildi. "Adı Paul," diye tekrarladı. "Kendisi öğretmen. Fakat üniversitede çalışmak istiyor. Psikoloji alanında. Onu gördün sen. Barbekü setinin başında karşılaştınız. Hatta konuştunuz, sanıyorum."

Bu da yalandı. Paul'le karşılaşmış ama tek kelime bile konuşmamıştı Hal. Zaten bunu bildiği için Stacey onun adından söz etmişti, yoksa istediği etkiyi yaratamazdı. O gün, kendine itiraf etmese bile Hal'i çok kıskanmıştı. Liz genç adamın peşinden ayrılmamıştı. Neyse, bunları hatırlamanın yeri değildi şimdi.

"Biz arkadaş değil miyiz, Hal?" dedi en ikna edici

sesini kullanarak. "Hâlâ arkadaş olduğumuzu sanıyorum. İnsan bir arkadaşından yardım alamaz mı?"

Hal bakışlarını onun gözlerine çevirdi. Tam bir şey söylemek üzereydi ki Alex içeri girdi. Stacey'yi orada görünce yüzü sevinçle aydınlandı.

"Seni burada gördüğüme çok sevindim, Stacey. Çantanı da almışsın. Ne iyi ettin de gildin. Sana gerçekten çok ihtiyacımız var. Grace gelene kadar bize sahip çıkarsan, kendi hesabıma çok sevinirim."

Hal tam bir şeyler söyleyecekti ki, Alex'in ardından birkaç kişi içeri girdi. Komşu çiftliklerde yaşayan insanlardı bunlar. Ziyaret için gelmişlerdi. Stacey saatine bir göz attı, on altı otuzu biraz geçiyordu. Zaman kazanmalıydı. Hemen akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya başladı. Bu arada Alex, Hal ve diğerleri ön verandada oturmuşlar ve koyu bir sohbete dalmışlardı. Stacey yemek hazırlayıp terasa çıktığında Alex'le Hal'in diğerlerinden biraz uzak oturup kendi aralarında konuştuklarını gördü. 'Karar anı geldi,' diye geçirdi içinden. Alex biraz sonra hastaneye, Grace'in yanına gidecekti.

Belindeki önlüğü çıkararak onlara yaklaştı.

"Kalıyorum, değil mi?"

"Yatacak yer yok," diye mırıldandı Hal, önüne bakarak.

"Hiç önemli değil. Aşağıda, arabamda bir çadır var."

"Aşağı inip onu alsan iyi edersin," dedi Hal.

Stacey az sonra arabayı evin önüne yanaştırdı. Başarmıştı.

Ocaktan yükselen alevler insanların akşam yemeği yedikleri verandayı aydınlatıyor, ormandaki binlerce böceğin sesi uzaktan uzağa yankılanıyordu. Sebzeli tavuğun ardından elmalı pasta yenildi.

Stacey sofrayı topladıktan sonra yıkandı. Bu arada Hal bahçede kocaman bir kamp ateşi yaktı. Hava iyice kararmış, gece mavisi yerini yıldızların parladığı ka-

ranlık bir gökyüzüne bırakmıştı. Yemekten sonra yeni misafirler geldiler. Stacey onlara katıldığında sayıları yirmiyi bulmuştu. Hava serindi. Sonbahar geliyordu. Kamp ateşi çevreyi aydınlatıyor, insanların yüzlerine Stacey'nin o güne kadar hiç dikkat etmediği bir anlam veriyordu. Kentin neon lambalı ışıklarından çok farklıydı bütün bunlar. Gizemli, insanı düşüncelere, hayallere sürükleyen bir atmosfer oluşmuştu. Stacey bir ağaca dayadı sırtını. İnsanlar şarkı söylüyorlar, Hal onlara ağız armonikasıyla eşlik ediyordu.

Eski halk şarkıları söylüyorlardı. Hal işte şimdi mutlu ve neşeli görünüyordu. Onun çok güçlü bir insan olduğunu düşündü genç kadın. Mesleğinin zirvesine doğru tırmanırken o feci kazayla karşılaşmış, aylarca hastanede yatmış ve sonra da başına birçok tatsız olay gelmişti. Aslında şimdi de hayatının en zor dönemlerinden birini yaşıyordu. Bütün bunlara rağmen umudunu kaybetmiyor ve neşesini koruyabiliyordu. Stacey de şarkılar söyledi. Arada bir Hal'le göz göze geliyordu. Her defasında onun bakışlarında görmeyi çok istediği bir şeyi arıyordu. Fakat genç adamın bakışlarında sadece dostluk dolu bir ifade görebiliyordu.

Misafirler gelip gidiyorlardı. Ne olursa olsun insanlar akşamları eğlenmek istiyorlardı anlaşılan. Koro gittikçe büyüyordu. Gelen ailelerin küçük çocukları ateşin çevresinde toplanıyorlardı. Stacey onlara çocuk şarkıları söyledi. Gecenin sessizliğinde verilen bu konser inanılmayacak kadar güzeldi. Stacey tek başına şarkı söylüyor, çocuklar şarkının bir yerinde ona katılıyorlardı.

Hal kamp ateşini sürekli besliyordu. Kıvılcımlar göğe yükseliyor, çevrede neredeyse gerçeküstü bir görünüm oluşuyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde ufuktan kocaman kırmızı bir ay doğdu. Çocuklar bu olayı alkışlarla karşıladılar.

Hal bir ara yerinden kalkıp Stacey'nin yanına geldi. Birlikte ağacın altında oturdular. Stacey onun bir şey-

ler söylemesini bekliyordu. Bir ara genç adam ona iyice sokularak yüzüne dökülen bir tutam saçı parmaklarıyla geriye doğru itti. Kamp ateşi yüzünde ışık oyunları yapıyordu.

"Beni şaşırttın," dedi genç adam. "Bu kadar çok çocuk şarkısı bildiğini neden daha önce söylemedin?"

Stacey gülümsedi.

"Hiç fırsat olmadı ki."

"Nereden öğrendin bu şarkıları?"

"Ben küçükken annem piyano çalmayı çok severdi. Ben de onun öğrettiği çocuk şarkılarıyla ona eşlik ederdim. Zavallı annem, hep daha çok çocuk isterdi."

Hal biraz şaşırmış gibiydi. Zarif, hatta muhteşem Clare Jamieson'u piyanoda çocuk şarkıları çalarken düşünemiyordu besbelli.

"Tek çocukları olduğum için bu kadar üstüme düştüler belki," diye mırıldandı Stacey. "Beni sevdiklerine, bu aşırı düşkünlüğün bir sevgi belirtisi olduğuna hep kendimi inandırmaya çalıştım."

O gece Stacey, Hal'in yardımıyla çadırını aynı ağacın altına kurup uyudu.

Çiftlikte günler genellikle birbirine benziyordu. İnsanlar gündüzleri çalışıyor, geceleri eğleniyorlardı. Grace hastaneden çıktı. Onlarla birlikte zaman zaman verandada oturuyordu. Çadırda kaldığı için Stacey'ye çok kızdı. Fakat genç kadın halinden memnundu. Aslında bazı sabahlar boynu tutulmuş olarak uyanıyordu, fakat bunun yatış şeklinden kaynaklandığını anlamakta gecikmedi.

Hal ikide bir çadırın ağaçlara çok yakın olduğunu söylüyor ve bunun sakıncalarını sayıp döküyordu. Fakat Stacey çadırın üstünde, rüzgârın her esişinde yaprakların fısıltısını dinlemekten özel bir zevk alıyordu. Ayrıca geceleri ormanın sesleri insanı büyüleyecek kadar güzeldi. Bazı sabahlar güneş doğarken uyanıyor ve çıplak ayakla çimenlerin üzerinde dolaşıyordu. Bu güzel anlarda çadırdan makinesini alıp birkaç fotoğraf

çekmeyi ihmal etmiyordu. Bu saatlerde Hal genellikle derin bir uykuda olurdu. Fakat bir sabah yine güneş doğarken uyandığında Hal uyanıktı. Genç kadın üzerinde gecelik, ayakları çıplak, elinde fotoğraf makinesi eve doğru yürürken birden onunla karşılaştı. O sırada aklında evin önündeki çiçeklerin yakın plandan resimlerini çekmekten başka bir şey yoktu.

Genç adam çok rahat bir hareketle onu belinden kavradı. Stacey ellerini o geniş omuzlara koyarak, "Merhaba," dedi.

Hal gülümsedi. Onu tepeden tırnağa süzerek, "Sabahları çıplak ayakla dolaşmak gibi bir alışkanlığın olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Nereden bileceksin? Sabahın bu saatlerinde hiç karşılaşmıyoruz ki."

Stacey bunları söylerken belini kavrayan ellerin biraz gerildiğini hissetti.

"Cedar Hill bir aile muhitidir," dedi genç adam. "Sabahın bu saatinde böyle ince bir gecelik ve çıplak ayaklarla dolaşmak pek uygun kaçmaz."

Stacey kızardı. "Sabahın bu saatinde ortalıkta ineklerden başka bir canlı görünmüyor."

Genç adamın bakışlarında dalgın bir ifade vardı şimdi.

"Hava serin. Ayaklarını üşüteceksin. İstersen onları botlarımın üzerine koy."

"Nasıl?"

"Ayaklarıma bas. Omuzlarıma şöyle tutun. Küçükken hep oynardık bu oyunu."

Genç kadın onun dediğini yaptı. "Delisin sen," diye mırıldandı. "Ben beş yaşımdayken bu oyunu babamla oynardık."

Ağacın altındaki çadıra doğru gidiyorlardı. Ormanın içlerinden hafif bir sabah serinliği geliyordu. Genç kadın ona biraz daha sokuldu. O büyülü sıcaklık adeta ruhuna işliyordu. Nasıl etkilendiğini ona belli etmemek için, neşeli görünmeye çalışarak, "Bundan sonra

sana baba demeliyim," dedi. Sesinde belli belirsiz, asabi bir tını vardı.

Hal başını eğerek onun yüzüne baktı. "Sakın bana böyle bir şey söyleme," diye mırıldandı.

Bölüm Dokuz

Günler birbiri ardına geçip gidiyordu. Grace biraz daha iyiydi. Fakat mutfakta eskisi gibi çalışabilmesi için daha uzunca bir zamanın geçmesi gerekecekti. Alex ve Hal gün boyu çalışıyor, yapılan işleri denetliyorlardı. Akşamları her zamanki gibi insanlar büyük bir kamp ateşinin çevresinde toplanıyorlardı. Bazı geceler kimseler olmuyordu. O zaman Alex'le Hal verandanın bir köşesinde satranç oynuyorlar, Grace'le Stacey ise diğer bir köşede gevezelik edip, örgü örüyorlardı. Stacey hayatında ilk defa bir çanta örüyordu.

''Bu işi bana ilk defa Liz gösterdi,'' dedi bir gece. Grace gülümsedi. Eskiden Stacey'nin bu tür işlerden hiç anlamadığını ve heveslenmediğini gayet iyi biliyordu.

''Liz çok beceriklidir,'' diye devam etti genç kadın. ''Bütün kışlıkları kendisi örer.''

Örme işi önce garibine gitmişti. Fakat sonra bunun oldukça zevkli ve insanı rahatlatan bir iş olduğunu fark etmişti. İnsan bir şey örerken düşünebiliyordu. Bu arada Linda'yı hatırlamıştı. Hal'in arkadaşı Linda... Genç adamın severek giydiği o süveteri Linda örmüştü. Bu olay aslında Stacey'yi çok şaşırtmıştı. O Kafe'de karşılaştıklarında onun arkadaşlarına kazak örmekten zevk alabilen bir bilim kadını olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Öyle şuh, kışkırtıcı ve modern bir görünüşü vardı ki... Neyse, belki Hal onun ördüklerini de beğenirdi. Ona önden fermuarlı, istediği zaman ceket gibi giyebileceği bir şey örmeye karar vermişti.

''Bu kış bitirmeyi düşünüyorum,'' dedi başını kaldırıp Grace'e bakark.

Aslında bu kazak hiç bitmeyebilirdi. Yakın zamanda Hal'den ayrılırsa onu tekrar görmenin bir bahanesi olarak kullanacaktı bu kazağı. Bu yüzden fazla acele etmiyordu.

Satranç tahtasının başından kalkan Hal onlara doğru yaklaşırken genç kadının söylediklerini duymuştu.

''Oo, demek ciddisin,'' dedi. ''Doğrusu Paul ile arandaki ilişkinin bittiğini düşünmüştüm bir ara. Kışa kadar bitirilmesi düşünülen bu kazak yeniden biraraya gelmenizi sağlayabilir, öyle değil mi?''

Stacey güldü. Onun böyle şeyler düşünebilmesi çok garipti. En iyisi kazağı kime ördüğünü söylememek, sürpriz yapmaktı.

Genç adam ona iyice yaklaştı, verandanın tahta parmaklıklarına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

''Senin için çıldırıyor olmalı,'' dedi yavaş bir sesle. Stacey yanıt vermedi. Örmeye devam ediyordu.

''Bu işi çok iyi öğrenmişsin,'' dedi Hal. Birkaç dakika sessizce onu seyretti, sonra Alex'in başında oturmakta olduğu satranç masasına doğru yürüdü. 'Linda'nın ördüğünden çok daha iyi olacak,' diye düşündü genç kadın. Dayanıklı olması ve yıllarca giyilebilmesi için en iyi yünü seçmişti.

Günün çeşitli saatlerinde fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Çiftlik evlerinin silueti günün farklı saatlerinde çok değişik görüntüler veriyordu. Bu arada Hal'in kovboy şapkasını yüzüne indirmiş, bir hamakta dinlenirken resimlerini çekti. Grace mutfağı düzenlerken ona belli etmeden çalıştı. Bir süre sonra yakınlarda bir amatör fotoğraf stüdyosu buldu. Filmleri banyo etmek için ideal bir yerdi burası. Kulüp olarak işletiyorlardı. Stacey hemen üye oldu.

Cedar Hill'de işler yolunda gidiyordu. Hal ve Alex, Brian Jamieson'un yardımı olmaksızın bu işi başarabileceklerini kanıtlamışlardı artık. Çiftlik gün geçtikçe daha faal hale geliyordu. Bu arada Stacey genç adamla yaptığı günlük konuşmalar sırasında başlangıç projesini oldukça değiştirdiğini fark etti. İlk plan oldukça iddialıydı ve gerçekten de büyük miktarlarda para gerektiriyordu. Oysa şimdi daha mütevazı, fakat da-

ha etkin bir çiftlik işletmeciliği kurulmuştu.

Yine de eski çiftlik evi baştan sona onarım gerektiriyordu. Şiddetli yağmurlarda dam akıyor ve evin birkaç yerine kova koymak gerekiyordu.

Bir gün verandada otururlarken Stacey, ''Galiba yağmur geliyor,'' diye mırıldandı.

''Evet,'' dedi genç adam, ''Ben de hissediyorum. Bazen bacağımda derinden bir sızı oluyor. Bu durumda iki şey hatırlıyorum, ya yağmuru ya da bana arabasıyla çarpan şımarık bir genç kadını.''

Stacey örgüsünden başını kaldırıp hayretle ona baktı. Sonra gülümsedi. ''Herhalde yağmur yağacak,'' dedi. ''Çünkü o şımarık kadın yok artık. Bir daha dönmemecesine gitti.''

Hal parmak uçlarıyla genç kadının çenesini yavaşça okşadı. ''Yine de ondan bir şeyler kaldı, sanıyorum,'' diye mırıldandı. ''Ondaki çocuksuluğun tamamen yok olacağını düşünerek endişelenmiştim bir ara. Ama sonra böyle bir şeyin olmayacağını anladım ve rahatladım.''

''Çocuksuluk mu?''

Bunu beklemiyordu işte. Karşılaştıkları andan beri Hal'in gözünde bir çocuk değil, bir yetişkin, gerçek bir kadın olmak istemişti.

Hal küçük bir kahkaha attı. Ellerini çırparak, ''Haydi bakalım, çalışma vakti,'' dedi. ''Sana bütün gün burada oturasın diye para ödemiyorum.''

''Bana para ödemiyorsun ki.''

''Olsun. Yine de bakıyorum sana. Geçimini sağlıyorum. Sayemde başını sokacak bir çatı buldun.''

''Bildiğim kadarıyla böyle bir şey de yok. Kendi çadırımda kalıyorum.''

Genç adam alet çantasını alıp dama tırmandı. Stacey de örgüsünü bırakıp sessizce merdiveni tırmanarak çatıya çıktı. Genç adam çatıyı metal panellerle takviye ediyordu. Stacey bir süre sessizce onu seyretti.

Hal bir ara başını çevirip onu görünce, ''Hey, ne işin

var burada,'' dedi. ''Düşüp boynunu kırmak istemiyorsan hemen aşağı in.''

''Sana olan borcumu ödemek için buradayım.''

Hal güldü. ''Hiç değişmeyeceksin sen,'' diye söylendi. ''Her zamanki gibi şımarıksın.''

'Onunla dost olmak güzel bir şey,' diye içinden geçirdi genç kadın. Fakat yine de bunun tam bir dostluk olmadığını biliyordu. İnsanlar dostlarına yaş günü hediyeleri alır, onlarla bir şeyleri paylaşır, birbirlerini düğünlerine davet ederlerdi. Hal Stevens'ı kendi düğününe davet etmeyi hiç düşünmemişti, örneğin.

''Bir işe yaramak istiyorsan şu çivileri teker teker uzat,'' dedi genç adam.

Bir süre çalıştılar. İşleri bittiğinde Hal önce alet çantasını aşağı indirdi. Sonra çıkıp Stacey'nin inmesine yardım etti. Ona kırılacak eşyaymış gibi davranıyordu. Aslında Stacey için o dama tırmanmak ve inmek çocuk oyuncağıydı. Ama yine de sesini çıkarmadı. Hal'in ona aşırı özen göstermesinden hoşlanıyordu.

Öğleden sonra makinesini alıp çevrede biraz dolaştı. Alex verandada oturmuş bir çantayı tamir ediyordu. Genç kadın ona sezdirmeden birkaç resim çekti.

Alex onu fark edince, ''Yıldızlar bugün bazı parasal sorunlarınız olabilir diyor,'' diye seslendi.

Genç kadın gülümsedi. Tanıdığından bu yana Alex'in hep mali sorunları olurdu.

''Tam bir milyon dolarım var, Alex,'' dedi. ''Tek sorun en yüksek faizi alıp, en düşük verginin nasıl ödenebileceği.''

Yaşlı adam güldü. ''Ben dememiş miydim,'' dedi. ''Yıldızlar oldukça karmaşık mali sorunlardan söz ediyorlar.''

Alex bu çiftlikte hayatından memnun muydu? Stacey bu sorunun yanıtını tam olarak bilemiyordu. Çiftlik işlerinden hoşlandığı belliydi, ama arabaları unutmak onun için hiç de kolay olmasa gerekti. Yıllarca o arabalara gözü gibi bakmış, her şeyleriyle ilgilenmişti.

Bir bahçevan kendi eliyle yetiştirdiği bir bitkiyi nasıl tanırsa, o da arabaları öyle tanırdı. Yaşlanmıştı artık. Son zamanlarda boks antrenmanı da yapmıyordu. Belki de, bombanın patladığı gece o adamı yakalayamaması hayatında bir dönüm noktası olmuştu.

O gün havada bir tuhaflık vardı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ama nedense rüzgâr gittikçe hızlanıyordu. Güneş çevreye sarılı kırmızılı ışıklar yayarak battığında Hal, Stacey ve diğer misafirler verandada oturmuş hafif bir içki içiyorlardı.

"Bu akşam evde yatmalısın," dedi genç adam, Stacey'nin kulağına eğilerek. "O küçük çadır fırtınaya dayanmaz."

"Ben halimden memnunum."

"İçerde yatacaksın. Eğer saat dokuza kadar gelmezsen, seni o ağacın altından söküp zorla getiririm."

"Ne kadar kabasın. İnsan misafirine böyle mi davranır?"

"Seni bu evde asla bir misafir olarak görmedim."

Stacey maraza çıkarmak istemiyordu. Gece evin salonunda bir kampette yattı. Tam dalmıştı ki, müthiş bir gökgürültüsü ve yağmur sesiyle uyandı. Birden örgüsünü çadırda unuttuğunu fark etti. Islanınca bozulur muydu acaba? Telaşla yatağından çıktı. Üstüne bir ceket aldı. Çıkışta küçük bir el feneri buldu.

Dışarı çıktığında bir an çevreyi göremedi. Yağmur sağanak halinde yağıyordu. Çimenlerin üzerine basa basa çadırın bulunduğu yöne doğru ilerledi. Çimenlere rağmen ayağını bastığı zemin hızla bir bataklığa dönüşüyordu. Tam çadırın yanına yaklaştığında elindeki fener düşüverdi. Onu aramak için yere eğildiğinde uzaktan birilerinin ona seslendiklerini işitti. Doğrulurken üzerinde bir çatırtı işitti, aldırmadı. El yordamıyla çadırı bulup, kapıdan uzanarak örgüsünü aldı. Büyük bir çatırtı daha koptu ve Stacey bir anda kendisini yukardan yağmurla birlikte inen dal ve yaprak yığını içinde buldu. Az önce duyduğu insan sesleri yaklaşıyordu.

Hal'in sesini tanıdı. Ona sesleniyordu. Ağaç devrilmiş ve çadırın büyük bir kısmını ezmişti. Stacey üzerindeki dalların ağırlığı altında kımıldayamıyordu. El fenerlerinden çıkan ışık onu aydınlattığında Hal'in yanıbaşında olduğunu anladı. Genç adam yanındaki iki kişinin yardımıyla ağacın kalın gövdesinin altına girdi. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Stacey üzerindeki dalları kaldırmaya çalıştı. Bunu fark eden Hal, "Kımıldama!" diye bağırdı. Genç kadın hareketsiz kalıp soluğunu tuttu. Hal'in dudaklarından yükselen iniltiyi işitti ve üzerindeki dalların önce kımıldadıklarını sonra kalkarak yana doğru kaydıklarını fark etti. Ağacı çadırın ve genç kadının üzerinden çeken Hal hemen onun yanına geldi.

Stacey kalkmak için davrandıysa da genç adam onu durdurdu. Çabuk çabuk onun bütün vücudunu yokladı. Sonra feneri genç kadının yüzüne tuttu. Fenerin güçlü ışığında bir an göz göze geldiler. Hal'in yüzü ıslaktı, saçları alnına yapışmıştı ve gözlerinde tanımlanması zor bir ifade vardı. Endişe dolu bir ifadeydi bu. Vahşi, yırtıcı bir hayvanın gözlerindeki garip parıltı... Stacey soluğunun kesildiğini hissetti. Gözlerini yumup genç adamın omuzlarına sıkı sıkı tutundu. Hal onu bir tüy gibi kollarının üzerine alarak kaldırdı.

Şiddetli yağmurun altında verandaya yaklaştılar. Bu arada Hal yanındaki adamlara bir şeyler söyledi, ama Stacey söylenenlerin tek kelimesini bile anlamadı. Adamlar karanlığın içinde uzaklaştılar.

Hal genç kadını verandaya taşıdı.

Stacey ona bir şeyler açıklamak zorunda hissediyordu kendini. Verandaya geldiklerinde, "Örgüm," diyebildi. "Onu çadırda unutmuştum ve..."

"Tamam anladım," dedi genç adam. "Konuşma artık. Benim odamın hemen yanındaki banyoya gir ve sıcak bir duş al."

Genç adam bunları söyledikten sonra yağmurun içinde kayboldu.

Stacey hemen söyleneni yaptı. Sıcak duşun altında uzun süre kaldı. Dışarı çıktığında bir an ne giyeceğini bilemedi. Bir bornoza sarınıp salona geçti. Grace'le Alex endişeli yüzlerle pencereden dışarıyı, fırtınayı seyrediyorlardı.

''Yıldızlar bir kez daha yanıldı, Alex,'' dedi genç kadın, gülerek. ''Para sorunları değil, iklim sorunları var.''

Alex de gülümsemeye çalıştı. ''İyi misin?'' dedi Grace. ''Adamlardan biri, ağacın üzerine devrildiğini söyledi.''

''Yok canım,'' dedi genç kadın. ''O kadar da değil. Sadece ağaçtan kopan büyükçe bir dalın altında kaldım. Görüyorsun, bir şeyim yok.''

Grace'in hazırladığı sıcak çaydan bir yudum aldı. Tam o sırada veranda kapısı açıldı ve Hal bitkin bir halde içeri girdi. Üstü başı çamur içindeydi. Paçalarından su akıyordu. Hiçbir şey söylemeden bir süre oturdu. Sonra yerinden kalkıp banyoya gitti.

Grace'le Alex çaylarını bitirdikten sonra odalarına çekildiler. Stacey hemen genç adamın odasına girip klimayı çalıştırdı. İçerisi mümkün olduğu kadar sıcak olmalıydı. Onun hasta olmasını istemiyor, suçluluk hissediyordu.

Genç adam banyodan bir buhar bulutu içinde çıktı. Bacağı aksıyordu.

''Acıyor mu?'' diye sordu genç kadın, telaşla. ''Kramp mı girdi yoksa?''

Genç adam gözlerini biraz kısarak ona dikkatle baktı. ''Önemli değil,'' diye mırıldandı.

''Dışarı çıkmamalıydın. Hem çok kötü olabilir senin için. İstersen sırtüstü yat sana biraz masaj yapayım.''

''Lütfen buradan çıkıp gider misin, Stacey?''

Genç kadın şaşırdı. Bu kadarını beklemiyordu. Direnmeye karar verdi. Aynı şekilde gözlerini kısarak baktı ona.

''Buradan çıkıp gitmeye hiç niyetim yok.''

Ona yaklaştı, belinden tutup yatağın üzerine oturmasına yardım etti. Bacağını uzatmak için uğraşırken, ''Bırak,'' diye mırıldandı genç adam. ''Sandığın kadar narin değilim.''

''Senin çok narin biri olduğunu asla düşünmedim,'' dedi genç kadın. Sonra derin bir soluk aldı. ''Kahraman gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin sen?''

Genç adamın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm görünce rahatladı.

''Uzan şuraya. Banyoda masaj yağı olacak.''

Hemen banyoya gidip rafta duran pembe şişeyi aldı. Genç adam yüzüstü yatağa uzanmıştı. Üzerinde sadece belinden aşağısını örten kalın bir havlu vardı. Stacey hiç tereddüt etmeden havluyu biraz yukarı doğru sıyırdı ve eline biraz yağ dökerek genç adamın bacağına masaj yapmaya başladı. Bütün gücünü kullanıyordu bu işi yaparken. Genç adamın düzenli soluklarına kulak veriyordu. Sonra öteki bacağına da aynı şeyi yaptı. Havluyu biraz aşağı sıyırıp beline masaj yaparken genç adamın yüzüne bir göz attı. Hal gözlerini yummuştu. Yüzünde sakin, rahat bir ifade vardı. Uyuyormuş gibi...

''Banyodan buhar bulutları arasında çıktığında kendimi bir an tarihi bir film seyrediyormuş gibi hissettim,'' dedi Stacey.

Hal dönerek sırtüstü uzandı.

''Çok garip bir düşünce bu.''

''Hiç de değil. Aslında seni bir süpermen olarak da düşünebilirdim.''

''Süpermen mi? Şu halime bak. Süpermen kim, ben kim? Kendimi bir bebek gibi savunmasız ve zayıf hissediyorum.''

''Senden iyi süpermen olur mu? Koskoca ağacı nasıl kaldırdığını gözlerimle gördüm.''

''Herkes süpermen olabilir. Gazeteleri okumuyor musun? Yaşlı kadın torununu kurtarmak için ateşlere

dalabiliyor. İhtiyar bir adam arabanın altında kalan kızını kurtarmak için arabayı kaldırabiliyor. Böyle durumlarda insanların gücü birkaç misli artar.''

Stacey durdu. Elleri genç adamın omuzlarındaydı.

''O ağacı gerçekten kaldırdım,'' diye mırıldandı genç adam. Gözleri kapalıydı bunları söylerken. ''Fakat altında sen olmasaydın bu işi yapamazdım.''

Stacey yatağın yanıbaşında diz çöktü. Yağmur deli gibi yağıyor, camları ve çatıyı dövüyordu. Hal onun bakışlarını hissetmiş gibi yavaşça döndü. Bir an göz göze geldiler. Genç adamın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı şimdi. Stacey'nin gözlerinin ıslandığını fark edince kaşları hafifçe oynadı.

Genç kadın gülümsemeye çalıştı. ''Hayatını hiçe sayarak o ağacın altına girdiğini biliyorum, Hal,'' dedi. Sesinin titrememesine çalışarak, ''Dostluğumuzun ne kadar köklü olduğunu da biliyorum,'' diye ekledi. ''Dostuz, değil mi?''

Hal başını salladı. Parmak uçlarıyla onun yanağına, sonra yavaşça dudaklarına dokundu. ''Evet,'' diye fısıldadı. ''Dostuz.''

''Sadece dost muyuz?''

Genç adam bir süre düşündü. Sonra zor duyulan bir sesle, ''Bilemiyorum,'' dedi. ''Aslında ilişkimiz çok daha basit olabilirdi. Senin kaldığın yeri bulduktan sonra rahatlamıştım. Daha doğrusu, başının dertte olmadığını biliyordum artık. Seni aramamaya kararlıydım. Fakat bir süre sonra seni görmek için içimde dayanılmaz bir istek duymaya başladım. Sonunda Grace'in hastaneye yatmasını bir bahane olarak kullanmaya karar verdim. Seni görmek istiyordum, yalnızca seni. O gün parti vereceğinizi önceden haber almıştım. Belki dans da edebiliriz diye, o günü seçtim.''

''Ama sonra çiftliğe yerleşmemi istemedin. Bana sayısız zorluk çıkardın.''

''Seni hep yanıbaşımda istedim. İnsanın vazgeçmeye çalıştığı ama bir türlü başaramadığı bir alışkanlık

gibi.''

Stacey sarsılmıştı. Gözlerini iri iri açmış, kımıldamadan genç adamın yüzüne bakıyordu. İstenmediğini sanmıştı oysa. Aslında bütün bu zaman içinde genç adamın kendi kendisiyle mücadele ettiğini, ona olan zaafından kurtulmak için direndiğini fark etmemiş değildi. Ama doğrusu böyle bir itiraf beklemiyordu ondan.

Genç adamın yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Gözleri kapalıydı şimdi ve yüzündeki tebessüm bütün olup bitenleri tekrar yaşarcasına düşündüğünü ortaya koyuyordu.

Sonra birden kaşları hafifçe çatıldı. Hal başını yastıktan biraz kaldırarak gözlerini açtı. Bakışları endişe doluydu.

''Şu Paul... Hani şu kazak ördüğün Paul...''

''Ona kazak falan ördüğüm yok.''

''Yok mu? O halde kime örüyorsun o kazağı? Hayatını tehlikeye attığına göre senin için çok önemli biri olmalı.''

''Senin için örüyorum onu, koca aptal? Nasıl anlamazsın. Benim için senden daha değerli kim olabilir?''

''Bunu daha önce neden söylemediğini biliyorum,'' dedi genç adam. Güldü. ''Şu işe bak,'' diye mırıldandı. ''Demek o kazağı bana örüyordun.''

''Sadece bu kadar değil,'' dedi Stacey. O an gelmişti. Dizlerinin üzerinde doğrularak ona biraz daha yaklaştı. Ağzı kuruyordu. Zorlukla yutkundu. ''Sana söylemek istediğim çok önemli bir şey daha var, Hal.''

Genç adam dirseklerinin üzerinde biraz doğruldu. Dikkatle onun gözlerinin içine bakıyordu.

''Nedir?''

''Senin için deli oluyorum.''

Uzun ve derin bir sessizlik oldu. Stacey genç adamın ne söyleyeceğini merak ediyor, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Genç adam açık seçik bir sesle, önemli bir gerçeği özellikle belirtmek istiyormuş gibi bir sesle, ''Seni se-

viyorum, Stacey,'' dedi.

''Ben de... Ben de seni çok seviyorum, Hal.''

Birbirlerinin kollarına atıldılar. Stacey ruhunun ona doğru aktığını hissetti. Genç adam yatağın yanına düşen battaniyeyi alıp sıkıca üzerlerine örttü. Sonra yatağın baş ucundaki ışığı söndürdü. Yağmur biraz azalmıştı, ama çatıdaki tıkırtılar devam ediyordu. Stacey ona iyice sokuldu. Vücudunun ısındığını gevşediğini hissetti. Artık hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Birbirlerine sarılarak sıcak battaniyenin altında derin bir uykuya daldılar.

Stacey kirpiklerini araladığında odanın içi aydınlanmıştı. Şafak söküyordu. Pencereden karşıki dağlar sanki yağmurda yıkanıp arınmış gibi pırıl pırıl görünüyorlardı. Yavaşça doğruldu. Hal derin bir uykudaydı. Genç kadın şafağın ilk ışıklarının kızıltısında onun çıplak, güzel vücudunu seyretti. Dudaklarında yumuşak bir tebessüm vardı. Onu seviyordu ve bunu nihayet söylemiş ve aynı karşılığı almıştı. Genç adamın göğsünün ortasındaki tüylere eliyle hafifçe dokundu. Evet, onu istiyordu. Sevişmeden birlikte uyumaları müthiş bir olaydı. Genç adam onu sevdiğini söylediği an adeta başka bir dünyaya geçtiğini hissetmişti Stacey.

Hal kirpiklerini aralayıp ona baktı. ''Komik bir görünüşüm olmalı,'' diye mırıldandı. ''Neden gülüyorsun?''

''Birlikte ne güzel uyuduğumuzu düşünüyordum.''

Uzanıp genç adamın alnına küçük bir öpücük kondurdu. İnsanın sevdiği birine sarılıp uyumasının bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Birbirini uzun yıllar seven insanlar ancak böyle bir şeyin anlamını kavrayabilirlerdi.

''Seni seyrediyordum,'' dedi genç kadın. ''Çok güzel vücudun var.''

Hal gülümsedi. Yattığı yerden onun omuzlarını yavaşça okşadı. Stacey hafif bir baş dönmesiyle onun yanına uzandı. İşte o sevdiği adam yanıbaşında yatıyor-

du şimdi. Üstelik çıplaktı. Biraz doğrulup onun gözlerinin içine baktı. O büyüleyici sıcaklığın vücudunu bir çekim alanı gibi kapladığını hissetti. Dudaklarını yavaşça genç adamın dudaklarına bastırdı.

''Bunu o kadar çok istedim ki.''

Genç adamın biçimli dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. O anda Stacey içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Dilini yavaşça o kıvrımlara değdirdi. Hal gözlerini yumdu. Genç kadın dilini onun alt dudağında, sonra dudaklarının arasında yavaşça gezdirdi.

''Güzel,'' diye fısıldadı genç adam. ''Çok güzel.''

Stacey yavaşça doğruldu. Üzerindeki bornozun kemerini çözdü, sonra giysiyi omuzlarından aşağı kaydırdı. Gözlerini iri iri açarak, ''Beni seyretmek istiyor musun?'' dedi. ''O gece, motelde... hatırlıyor musun?'' Solukları gittikçe hızlanıyor, sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. Genç adam başını salladı. Gözleri yavaşça genç kadının dudaklarından dolgun göğüslerine doğru kaydı.

''O akşam motelde,'' diye soluk soluğa devam etti genç kadın. ''Üstümü değiştirmek için soyunurken birden uyanıp bana sarılman için içimden sessizce dua ettim.''

''Demek uyuduğumu sandın?''

''Nasıl? Elbette uyuyordun. Uyanık olsaydın beni durdururdun. Sonra ertesi sabah doğruca eve... Babama olan borcunu ödemeyi nasıl istediğini biliyordum. Ayrıca senin uyuman için bir saat boyunca hiç kımıldamadan beklemek zorunda kaldım. Soluklarını dinliyordum. Sonra uyuduğuna emin olunca yattığım yerden kalkıp eşyalarımı topladım.''

Genç adam dirseklerinin üzerinde biraz doğruldu. Başını uzatıp dudaklarını yavaşça genç kadının göğüs ucuna bastırdı. Stacey içinde bir şeylerin eridiğini hissetti.

''Yoksa...''

''Evet, uyumuyordum. Seni geri götürmem gerekiyordu, ama bunu yapamayacaktım. Zorla seni götür-

mem halinde kişiliğinin sarsılacağını ve ağır bir krize gireceğini hissetmiştim.''

''Bunu benim için mi yaptın? Hal... ben...''

Genç kadının teni ateş almış gibi yanıyordu. Hal onun çıplak göğüslerini yumuşak, dairesel hareketlerle okşamaya başladı. ''Alçak!'' diye bağırdı genç kadın. ''Demek uyumuyordun. İçinden kimbilir nasıl gülmüşsündür. Sen orada uyuyor numarası yaparken ben ayaklarımın ucuna basarak eşyalarımı topluyor, giyinmek için çırılçıplak soyunuyor, üstelik arabanın anahtarlarını çalıyordum.''

Genç adam gülmeye başladı. ''O kadar basit değil,'' dedi. ''Bu arada kirpiklerimin arasından seni seyrediyordum.'' Yüzü birden acı dolu bir ifadeye büründü. ''Ayrıca hiç de memnun değildim. Çünkü seni son kez seyrettiğimi düşünüyordum. Lütfen, kızma. Ayrıca biliyorsun cezamı çektim. Otel yetkililerine durumu açıklamak çok zor oldu. Hiç değilse kimliğimi bırakmıştır, diye düşünüyordum.''

''Demek beni seyrettin,'' dedi Stacey.

''Evet, inanılmayacak kadar güzeldin. Ama o gece çok kısa sürmüştü. O gece birlikte olsaydık işler içinden çıkılamayacak kadar karışacaktı. Sana bir şans tanımak istedim, Stacey. Bunun kişiliğin için ve geleceğin için ne kadar önemli olduğunu anlamıştım.''

''Ben de seni atlatarak müthiş bir başarı kazandığımı düşünüyordum. Ne budalalık! Demek her şeyin farkındaydın.''

Genç adam bakışlarını genç kadının çıplak vücudundan ayırmadan ellerini ensesinde kenetleyerek uzandı. Derin bir sessizlik vardı şimdi odanın içinde.

''Yine de büyük bir riski göze aldım,'' diye mırıldandı Hal.

Stacey o gece birlikte olsalardı neler olabileceğini düşünüyordu. Ertesi gün gidip babasına her şeyi anlatmaları gerekecekti. Evet, Hal haklıydı belki de. Bu durumda babası onu bir hain gibi, kızını baştan çıkaran

biri gibi görecekti. Durumu kimseye açıklayamayacaklardı.

''Başka birine âşık olabileceğimi düşünmedin mi hiç?'' diye sordu birdenbire.

Genç adam başını iki yana salladı. ''O gece bizim hiçbir şansımız olmadığını açıkça anlamıştım,'' dedi. ''Bununla birlikte seni bir başkasıyla birlikte düşünemiyordum.'' Biraz doğrularak ellerini genç kadının çıplak beline koydu. Stacey kendiliğinden bir hareketle genç adamın bileklerini tuttu. Onun dokunuşlarından hoşlanıyordu.

''Yalnız,'' dedi genç adam, ''O Paul denilen adamın sana nasıl baktığını gördüğümde biraz bozuldum.''

Stacey gülümsedi. Bu arada genç adamın elleri kalçalarından karnına doğru kaydı. ''Yo, hayır, yanlış söyledim,'' dedi Hal. ''Bozulma denemez. Aslında o gece sabaha kadar uyumadım. Tam bir işkenceydi. O adamla aranızda bir ilişki olabileceği düşüncesi beni mahvediyordu. Üstelik yapabileceğim bir şey de yoktu.''

Stacey dikkat kesilmişti. Hal o kadar yavaş sesle konuşuyordu ki, bir an onu işitememekten korktu. Genç adamın omuzlarını tutarak başını onun yüzüne doğru eğdi. Hal'in ellerinin çıplak sırtında dolaştığını hissetti.

''O gece sabaha kadar bütün olup bitenleri tekrar tekrar düşündüm. Seni sevdiğimi anlamıştım. Fakat babanla ilişkimiz o kadar kötüydü ki, hâlâ geçmişte olup bitenlerin tutukluğunu yaşıyordum. Ayrıca Paul denilen o adama karşı tamamen kayıtsız olmaya da bilirdin.''

Hal hafifçe gülümsedi. Onun çıplak tenine dokundukça büyük bir haz duyuyordu. Genç kadın bunu, onun dudaklarının kenarlarındaki kıvrımdan anlıyordu. Hal derin bir soluk aldı. ''Ah sevgilim,'' dedi. ''Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Asla sevişemeyeceğimizi düşündüm. Acı çekiyordum, anlıyor musun?''

"Güzel," diye mırıldandı genç kadın. Ona gülümseyerek baktı. Ellerini Hal'in göğsüne bastırarak yavaşça o iri gövdenin üzerine kaydı. Bu hareket öylesine ani olmuştu ki, genç adamın dudaklarından hafif bir inilti koptu. Elleriyle genç kadının kalçalarını beline yakın bir yerden sıkıca tutarak, iyice yerleşmesini sağladı.

Yarım saat sonra Hal genç kadının uykulu, mutlu yüz ifadesine bakarak, "Nasıldım?" diye sordu. Yüzünde öyle masum, çocuksu bir ifade vardı ki, Stacey güldü.

"Tam bir süpermendin."

"Bu güç aşktan kaynaklanıyor, sevgilim."

Kahvaltıdan önce yağmurun altında yürüdüler. Genç adamın sıkıntılı bir hali vardı. Bir ara, "Sana hemen şimdi evlenme teklif etmek isterdim," dedi. Stacey anlamıştı. Mali sorunlar yüzünden bu konuyu açmaya çekiniyordu. "Bak, Hal," dedi "Evden ayrıldığımdan bu yana yanımdaki paraya hiç dokunmadım. İlerde de o parayı harcamayı düşünmüyordum. Bankada da param var."

"Sen zengin bir kadınsın, Stacey. Oysa benim ödenmesi gereken borçlardan başka bir şeyim yok. Bugüne kadar senden uzak durmamın bir nedeni de bu."

"Bence hiç önemi yok."

"Bence, var."

Yürüyerek eve döndüler. Hal Brisbane'e gitmesi gerektiğini işte o zaman söyledi. İşleri uzarsa bir hafta kalabilirdi.

"O zamana kadar kazağı bitiririm," dedi genç kadın.

Stacey kahvaltıyı hazırlarken asıl zorluğun bundan sonra başlayacağını düşünüyordu. Genç adamın gururuna karşı mücadele vermesi gerekecekti.

Bölüm On

O gece Stacey ani bir kararla eve telefon etti ve adresini bildirdi. Annesi telefonda sürekli ağladı. Babası oldukça sinirliydi ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Bu anlamsız sorunu halletme zamanının geldiğini ısrarla söyledi. Stacey'ye eve ne zaman döneceğini sordu. Hal Stevens'ın adı geçince yaşlı adamın sesinde öfkeli bir titreyiş oldu. Stacey onunla hâlâ görüşüyor muydu? Nereden bulmuştu onu? Yoksa Hal onu kullanarak kendi parasına el uzatmak peşinde miydi?

Stacey yüzünde kederli bir tebessümle bütün bunları dinlemek zorunda kaldı. Sonunda, "Hal ve ben birlikte iş yapıyoruz," dedi. "Onu iyi tanıdığını sanmıyorum, yoksa paranda gözü olduğunu söylemezdin. Grace hastalanınca, tesadüfen bir araya geldik... evet, Grace. Grace ile Alex, Cedar Hill'de çalışıyorlar. Onların işine son vermekle büyük bir hata yaptın, baba. Şunu bilmelisin ki, Hal son derece gururlu ve en azından senin kadar inatçı biridir." Sonra sesini iyice yükselterek, "O evde eskisi gibi yaşamama imkân yok," dedi. "Seni ve annemi ne zaman ziyarete gelirim, bilemiyorum." Brian Jamieson'un bu konuşma tarzından ne büyük rahatsızlık duyduğunu tahmin etmek zor değildi. Yine de kızıyla ilişkilerinin eskisi gibi olamayacağını hissetmiş olmalıydı.

O gece Stacey yatağına yatınca gözyaşlarını tutamadı. Hayatta en sevdiği iki erkeğin bu kadar gururlu ve inatçı olmasına dayanamıyordu.

Ertesi sabah mutfakta kahve yaparken annesi çıkageldi. İlk bakışta Clare Jamieson'un şok geçirmekte olduğu anlaşılıyordu. Sevgili kızının böyle bir yerde yaşaması zavallı kadını çok kötü etkilemiş olmalıydı. Stacey ona karşı derin bir acıma hissi duydu. Ona çiftlikte neler yaptığını, nasıl yaşadığını anlatmaya çalıştı. Fakat Clare hâlâ çevresine ürkek nazarlarla bakıyordu.

Karşılıklı oturmuş kahvelerini yudumlarlarken Stacey annesine fotoğraf çalışmalarını anlatmaya başladı. Böylelikle ona fazla değişmediğini kanıtlamak istiyordu sanki.

''Fakat hayatım,'' dedi Clare. ''Kendi stüdyonu kurabilecek kadar paraya sahipsin. Bir başkasının stüdyosunda çalışman gerekmez ki.''

''Orada sadece karanlık odayı kullanıyorum. Kendi hayatımı dilediğim gibi düzenlemek istiyordum, anne. Bu yüzden ayrıldım sizden. Bir yerden başlamam gerekiyordu.''

Clare kaşlarını çatarak, yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. Küçük kızının çoktan büyüdüğünü, olgun bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı artık.

Bir saat sonra çiftlikten ayrılırken kızına dönüp, ''Babandan fazla bir şey bekleme,'' dedi. ''Çok öfkeli. Bütün bu olanlar onu fena sarstı.''

Stacey onu geçirirken, dokunaklı bir sesle, ''Geldiğin için teşekkür ederim, anne,'' dedi. ''İlk günler seni ne kadar özledim, bilemezsin.''

''Biz de seni çok özledik, canım. Hâlâ da özlüyoruz. Ama insanlar bazı gerçekleri ister istemez kabul etmek zorunda kalıyorlar.''

Genç kadın annesine sevgiyle baktı. Clare Jamieson hızla yaşlanıyordu. Gözlerinin ve burnunun çevresindeki kırışıklıklar derinleşmişti.

Aylar geçti. Cedar Hill'de hayat her zamanki gibi akıp gidiyordu. Stacey'nin yirmi üçüncü yaş gününde annesi ona özel bir Fransız parfümü gönderdi. Grace muhteşem bir kek yaptı. Hal ise gerçek bir Akubra şapkası hediye etti.

Bazı hafta sonları Hal ile Stacey Brisbane'e gidip eski arkadaşları ziyaret ettiler. Liz her zamanki gibi neşeliydi. Graham ve Jenny nişanlanmış ve ayrı bir ev tutmuşlardı. Stacey bir süre Liz'le birlikte Brisbane'de kalmaya karar verdi. Hal'in düşünmeye ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Yine de iki günde bir Cedar Hill'e ge-

liyordu.

Çadırı tamir etmişlerdi. Artık o çadırda Hal'le birlikte kalıyorlardı. Genç adam zaman zaman sıkıntılı bir ruh hali sergiliyordu. Bir gece çadırda, ''Seninle daha çok birlikte olmak istiyorum,'' dedi. ''Fakat uzunca bir süreye ihtiyacım var.''

''Bence hiç gerek yok,'' diye karşılık verdi Stacey. ''Çiftlik evinde yaşayabiliriz eskisi gibi. Bu arada Marshall Stüdyosu ile anlaşma imzalayabilirim. Serbest fotoğrafçı olarak çalışırım ve daha çok paramız olur.''

''Çiftlik evinde eskisi gibi yaşayamayız, Stacey, düşünebiliyor musun, Grace ile Alex devamlı ortalıkta olacaklar ve biz aynı odayı paylaşacağız. Zaten şüpheleniyorlar.''

Stacey güldü. Dışarıda esen hafif bir rüzgâr çadırın tentesini dalgalandırıyordu. Ona iyice sokuldu genç kadın, yavaşça üzerine kaydı. Onun üstünde oturmayı çok seviyordu. ''Neden bir an önce evlenmiyoruz, Hal,'' dedi. ''Sana ihtiyacım var.''

Genç adam güçlü elleriyle onun kalçalarını beline yakın bir yerden sıkıca kavramıştı. ''Lütfen böyle konuşma,'' diye fısıldadı. ''Daha sana evlenme bile teklif edemedim ve bunun nedenini gayet iyi biliyorsun.''

''Evet, biliyorum ve bunu aptalca buluyorum. Tek kaygın insanların hakkımızda ne düşüneceği.'' Bunları söylerken genç kadın gömleğini giydi.

Hal dirseklerinin üzerinde doğruldu. ''Yine şımarık ve sorumsuz, küçük bir kız çocuğu gibi konuşuyorsun.''

''Haklı olduğumu gayet iyi biliyorsun. İnsanların, 'Aferin çocuğa, tam zamanında uygun kartı oynadı,' demelerinden korkuyorsun. Bize ne onlardan.''

Hal sırtüstü uzanmış, ellerini ensesinde kenetlemiş çadırın tavanını seyrediyordu. Genç kadın ağır hareketlerle pantolonunu bacaklarına geçirdi. Sadece ayakları çıplaktı şimdi. Sırtüstü yatmakta olan genç adama baktı. Hal, tamamen çıplaktı. 'Ne kadar güzel bir vücudu var,' diye geçirdi içinden. Geniş omuzlar, kaslı

bir göğüs, düz bir karın.

"Hayatımı Brian Jamieson'un serveti sayesinde kazanmak istemem."

Genç adam bu sözleri öyle soğuk bir sesle söylemişti ki, Stacey ürperdi. Kaşlarını çatarak, "Brian Jamieson'un serveti kadar para kazanana dek beni bekletmeyi düşünüyorsan..."

"Böyle bir şey söylemedim."

"Eğer böyle düşünüyorsan beni unutmalısın."

Pantolonunun fermuarını sert bir hareketle çekti. Sandaletlerini giyip çadırdan çıktı. Az ileride park ettiği arabasına doğru yürüdü. Külüstür bir Renaunlt' du araba. Gecenin geri kalan kısmını Liz'le birlikte geçirecekti. Aksi halde ona ağzına geleni söyleyebileceğini hissediyordu.

Ertesi gece evin kapısı çalındı. Stacey heyecanla merdivenleri inerek kapıyı açtığında karşısında beklediği kişiyi değil de babasını bulunca çok şaşırdı.

Stacey onu içeri, salona aldı. Yaşlı adam oldukça tedirgindi. Kızının yüzüne bakmaya çekiniyormuş gibi bir hali vardı.

Karşılıklı oturduklarında Brian Jamieson, adeta bir konferans vermeye hazırlanıyormuş gbi öksürerek boğazını temizledi. "Bu yakınlarda bir işim vardı," diye söze başladı. "Geçerken sana uğramayı düşündüm."

Bir şeyler daha söyleyecekti ama, birden sustu.

"Adresi, senin de tahmin edebileceğin gibi annenden aldım. Bu evde üç kişiyle birlikte kaldığını söyledi. İkisi nişanlanmış galiba. Bu yüzden şimdi bir kız arkadaşınla birlikte kalıyormuşsun."

Tam o sırada kapı açıldı ve Liz içeri girdi.

"Oh, siz... Stacey'nin babası olmalısınız. İlk bakışta tanıdım, çünkü Stacey sizi hep anlatır. Ben... Liz."

Yaşlı adam onun elini sıktı. Sıradan bir şeyler konuştular. Liz nedense kalkmak bilmiyordu. Sonunda Stacey dayanamayıp, "İstersen sana odamı gösterebilirim," dedi babasına.

Üst kattaki odaya geçtiler. Yaşlı adam kendisini çok rahatsız hissediyor olmalıydı. Ellerini arkasında birleştirerek odayı bir süre inceledi. Sonra gözlerini kısarak duvarlardaki fotoğraflara tek tek baktı. Stacey içinde ince bir sızı hissetti. Eski günlerde olsaydı babası fotoğrafları görünce, başını sallayarak, "Ne harika şeyler bunlar. Benim güzel kızım ne kadar da yetenekliymiş böyle," derdi. Oysa şimdi hiçbir şey söylemiyordu. İkide bir yüzünü kırıştırarak bakıyordu fotoğraflara. Omuzları çökmüştü sanki. Onun bu kadar yaşlı ve ufak tefek bir adam olduğunu hiç düşünmemişti Stacey. Şimdi ona bakarken gözyaşlarını tutamıyordu. Onu hayalinde hep bir dev gibi canlandırmıştı. Oysa şimdi hiç de öyle görünmüyordu.

Cedar Hill'de her zamanki gibi büyük bir kamp ateşi yanıyordu. Serin, yıldızı bol bir geceydi. İnsanlar ellerinde kahve bardakları ateşin çevresinde toplanmış hep birlikte eğleniyorlardı. Çoğu kendi dünyasındaydı. Bazıları omuzlarına battaniye almıştı. Hal ağız mızıkasıyla eski bir İrlanda halk şarkısını çalıyor, insanlar sesleriyle ona eşlik ediyorlardı.

Genç adamın aklından geçen tek bir şey vardı. Stacey'nin neden kendisini aramadığı. Hal son görüşmelerinin ertesi günü onu aramıştı. Telefona çıkan Liz genç adama, Stacey'nin evde olmadığını, dün gece gelen babasıyla birlikte Sydney'e gittiğini söylemişti.

İrlanda halk şarkısının çok dokunaklı bir ezgisi vardı. İnsan sesleri armonika eşliğinde adeta göğe yükseliyor ve orada yıldızlara karışıyordu.

Stacey şimdi orada olsaydı, yine o ağacın altında oturuyor olsaydı... Hal'in bakışları ikide bir çadırın bulunduğu yöne kayıyordu. Onunla bir daha karşılaşınca nasıl bir tavır alacağını bilemiyordu. Birdenbire, 'Seni seviyorum, hemen evlenmek istiyorum,' diyebilirdi. 'Zengin veya yoksul olman umurumda bile değil artık.' Bunu diyebilecek miydi?

Acaba çok mu geç kalmıştı? Stacey yorulmuş olabilir miydi? Onun Brisbane'e gidip Liz'le birlikte yaşamasına engel olabilirdi aslında. Bunu neden yapmamıştı? Birbirlerinden uzak kalmaları aradaki sorunu ortadan kaldıracak yerde, olduğundan daha büyük görünmesine yol açmıştı.

Saat sekiz buçuğa doğru insanlar yavaş yavaş ateşin çevresinden ayrıldılar. Hal içeri girdi. Biraz oturmak için mutfağa geçti. Grace ile Alex çay içiyor, gazete okuyorlardı. Hal içeri girince onu hayatlarında ilk kez görüyorlarmış gibi hayretle başlarını kaldırıp baktılar. Genç adam gülümsedi. ''Rahatsız olmayın,'' dedi. ''Sadece bir çay içeceğim.''

Grace hiçbir şey söylemeden ona bir fincan çay uzattı. Sonra masanın üzerindeki gazeteleri genç adamın önüne itti. ''Bu sabah hafta içinde çıkan bütün gazeteleri topladık,'' dedi garip bir sesle. ''Bir göz atsan iyi olur.''

''Yıldızlar, istediğimi elde edebilmem için saldırgan olmam gerektiğini söylüyorlar,'' dedi Alex.

''Yıldızlarmış!'' dedi Grace. ''Ne saçmalık.''

Hal ayaklarını uzatarak oturdu ve gazetelerden birini karıştırmaya başladı. Dördüncü sayfayı açtığında az kalsın çayını döküyordu. Stacey sayfanın ortasından ona bakıyordu. Üzerinde eski bir pantolon, basit bir gömlek, başında ise Akuba şapkası vardı.

''Stacey Jamieson'un eşya piyangosunda bir televizyon seti kazanması sürpriz olarak görülmemeli,'' diye başlıyordu yazı. ''Çünkü Miss Jamieson çekilişe tam yüz bin dolarlık bilet satın alarak katıldı. Gönüllü bilet satıcılarından Ida Matthews olayın etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değil. Ida, Miss Jamieson'u yolda yürürken görüyor ve kendisine bir bilet alıp almayacağını soruyor. Kısa bir an düşünen Miss Jamieson yüz bin dolarlık bilet alacağını söylediğinde Ida kulaklarına inanamıyor.''

Masanın yanında ayakta duran Grace genç adamın

haberi okuyup bitirdiğini fark edince ona hemen ikinci bir gazete uzattı. Stacey ikinci sayfada çok şık bir döpiyesle görünüyordu. Haber şöyle başlıyordu: 'Aşk ve Para. Yukardaki resimde Stacey Jamieson bir müzayede salonunda görülüyor. Müzayede ülkenin en büyük sanat-kültür kuruluşlarından biri tarafından verildi. Miss Jamieson müzayedenin yıldızı olarak gözleri kamaştırdı. Bir haftada tam üç yüz bin dolarlık antika parça satın alan Jamieson gazetecilerin çeşitli sorularını cevaplandırırken, âşık olduğunu ve bunu açıklamaktan çekinmediğini söyledi. Son zamanlarda cömertliğiyle tanınan Miss Jamieson cumartesi günü gönülleri bir kez daha fethetmek için Gold Coast'a uçacak ve Jupiter Casino'da kimsesiz çocuklar için düzenlenen bir geceyi renklendirecek. Miss Jamison bir gazetecinin, 'Oyun masasında da aynı cömertliği gösterecek misiniz,' sorusuna, ''Elbette,'' diye karşılık verdi. ''Elimden geldiği kadar kaybetmeye çalışacağım. Bütün paramı kaybettiğim gün rahatlayacağım.'' Biz yine de Miss Jamieson'a şans diliyoruz.'

Hal başını iki yana salladı. ''Bu kadın aklını kaçırmış,'' diye mırıldandı.

''Bu konuda sadece onu suçlamak çok yersiz olur,'' dedi Grace. Sesinde suçlayan, eleştiren bir ifade vardı.

''Şimdi sıra sende,'' diye söze girdi Alex. ''Doğruca Gold Coast'a gitmelisin. Umarım cumartesi günü orada olursun.''

''Bilmem ki, gidebilir miyim?'' diye mırıldandı genç adam. O anda Grace'in kaşlarını çattığını, Alex'in de ayağa kalkarak onunla dövüşecekmiş gibi yumruklarını sıktığını fark etti. Genç adam gülümsedi. Ellerini kaldırarak, ''Peki,'' dedi. ''Teslim oluyorum. Merak etmeyin, cumartesi günü orada olacağım.''

Casino'nun masaları sosyetik ve şık giyimli insanlarla doluydu. Muazzam parasal miktarları temsil eden fişler sürekli el değiştiriyordu. Kimsesiz Çocuklar Vak-

fı'nın yönetim kurulu üyesi olan Clare ve Brian Jamieson çifti de davetliler arasındaydı. O heyecanlı günde kızlarını yalnız bırakmak istememişlerdi.

Stacey yeşil ipekli bir tuvalet içinde her zamankinden daha güzeldi. Elmaslara bürünmüştü ve salondaki bütün gözlerin kendisine, esrarengiz Miss Jamieson'a çevrili olduğunu hissediyordu. Ruletin içinde hızla dönen küçük top, az önce seçtiği rengin, siyahın üzerinde durunca salonda bir uğultu yükseldi. Kazanmak değil kaybetmek istiyordu aslında. Babasına da, “Bütün paramı kaybetmek istiyorum,” demişti. “Çünkü Hal zengin bir kadınla evlenmek istemiyor.” Zavallı yaşlı adam ellerini iki yana açarak çaresizliğini belirtmekten başka bir şey yapamamıştı. Sadece, “Demek senin için bu kadar önemli,” diye mırıldanmıştı.

“O benim her şeyim,” diye karşılık vermişti genç kadın.

Babası masanın kıyısında kızının tam yanında oturuyor ve onun yoksul düşme çabasını üzgün bakışlarla seyrediyordu.

“Bu adamı anlamıyorum,” dedi bir ara Stacey'ye eğilerek. “Senin, paralı ya da parasız, ne kadar büyük bir ödül olduğunu fark etmiyor mu?”

“İnatçı, gururlu ve kibirli bir adamdır. Ve ben ona âşığım.”

Brian Jamieson garsonun uzattığı tepsiden bir kadeh şampanya aldı. Bakışlarını bardağın kristalinde yansıyan parlak ışıklara çevirerek düşündü. Bir karar vermesi gerekiyordu. Artık yaşlanmıştı ve torunlarını kucağına alıp sevme şansını kaybetmek istemiyordu. Hal Stevens'ı aslında çok uzun zamandır tanıyordu. Kızının söylediği gibi, kibirli biri olduğu kesindi. Fakat hiç kimse onun güvenilmez biri olduğunu söyleyemezdi. Yıllarca birlikte çalışmışlardı. Onu yeterince tanıyordu. Hal Stevens her şeyden önce üzerine aldığı sorumlulukları yerine getirmesini bilen, kendi mesleğinde uzmanlaşmış bir kişiydi. Ailesini de tanıyordu onun. Çok

çocuklu bir aileydi. Bu da yaşlı adamın torun sahibi olma şansını arttıran önemli bir özellikti.

Stacey babasının düşüncelere daldığını fark edince, kulağına eğilerek, “Sakın bu işe müdahale etme,” dedi. “Onun iyiliği için bile olsa, bu işe karışmanı istemiyorum. Hal kendi başının çaresine bakmalı. Sen de yolun başındayken aynı şeyi yapmıştın, hatırlasana.”

Küçük top ruletin üzerinde hızla döndü ve Stacey bir hamlede iki yüz bin dolar kaybetti. Elinde uzun saplı bir kürekle fişleri toplayan krupiyeye, “Banko ne kadar?” diye sordu.

“Yüz bin dolar, Miss.”

“Oynuyorum,” dedi genç kadın.

Masanın çevresindekiler hayretle birbirlerine baktılar. Tam o sırada farklı bir garson masaya yaklaştı ve Stacey'nin kulağına eğilerek, “Dışarıda muhafızınız olduğunu söyleyen bir bay var,” dedi. “İçeri girmek istiyor.”

Stacey şaşırmıştı. Öfkeyle dönüp babasına baktı. Böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Yeni bir muhafıza tahammül etmesi imkânsızdı. Yoksa aynı oyun yeniden mi başlayacaktı? Yaşlı adam, ‘Benim haberim yok,’ der gibi başını iki yana salladı.

Birkaç saniye geçmişti ki genç kadın hemen arkasında birinin durduğunu fark etti. Başını çevirip bakmasına gerek kalmadan o büyüleyici sıcaklığı bütün varlığıyla hissetti. Yavaşça döndü. O kahverengi gözler! Genç adamın üzerinde çok şık bir gece kostümü vardı. Gözleri buluştuğu an genç kadın yüreğinin adeta çırpındığını hissetti. Genç adam onun elini yumuşak bir hareketle tutup parmak uçlarından öptü. Stacey büyülenmiş gibiydi. Parmaklarıyla onun elmacık kemiklerine hafifçe dokundu.

“Artık oynamayalım,” dedi genç adam, sadece onun duyabileceği yavaş bir sesle.

“Hayır,” dedi genç kadın. “Oynamaya mecburum. Ömrümün sonuna kadar beklemek istemiyorum.”

"Lütfen, Stacey. Vazgeç artık."

"Hayır, vazgeçemem."

"Ama seninle konuşmak istiyorum."

"Biraz daha beklersen, iyice yoksullaşacağım. Senin istediğin de bu, öyle değil mi?"

O anda genç kadın kahverengi gözlerde o çok iyi tanıdığı kıvılcımın çaktığını fark etti. "Şımarık çocuk," diye mırıldandı genç adam. Sonra, masanın çevresinde bulunanların hayret dolu bakışları arasında genç kadının oturduğu sandalyeyi çevirdi ve onu kucağına alıp kaldırdı. Salonda derin bir sessizlik oldu ansızın. Oyun sesleri, kahkahalar, konuşmalar, kadehlerin birbirine çarparken çıkardığı sesler, her şey susmuştu.

Genç adam kucağında Stacey olduğu halde ağır adımlarla çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Koruma görevlileri hemen önünü kestiler. Kısa bir duraklama oldu. Adamlar ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Hal Stevens'ın geniş omuzları onunla döğüşmenin pek kolay olmadığını ortaya koyuyordu.

Tam o anda Brian Jamieson genç adamın karşısında beliriverdi. Gazeteciler sürekli fotoğraf çekiyorlardı. İçlerinden biri sordu: "Geçen hafta söz ettiğiniz aşk bu mu, Miss Jamieson?" Genç kadın yanıt yerine sadece tebessüm etmekle yetindi.

Brian Jamieson, "Öyle görünüyor ki," diye söze başladı, "Seni damatlığa kabul etmekten başka şansım yok. Yalnız bir şartım var, bana baba demeyeceksin."

'Sen de bana söz vermelisin, Brian. Bundan böyle isteklerini kızına kabul ettirmeye çalışmayacaksın."

"Çoktan vazgeçtim," dedi Brian gülerek. "Artık puro da içmiyorum, operaya da gidiyorum. Değiştim Hal."

İki adam bir süre bakıştı. Aralarında sessiz bir iletişim kurulmuştu sanki. 'Ne düşünüyorlar acaba?' diye içinden geçirdi genç kadın. Tam o sırada bakışları annesine ilişti. Clare Jamieson oldukça endişeli görünüyordu. Bu tür olayların yol açacağı dedikodulardan hiç

hoşlanmazdı. Gülümsemeye çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordu. Bakışlarında resmen panik dolu bir ifade vardı.

"Beni geri götürsen iyi edersin," dedi Stacey, genç adamın kulağına. "Kazanıyordum. Biliyorsun, benim durumumda kazanmak, kaybetmek anlamına geliyor."

"Benimle evlenecek misin, Stacey?"

"Peki ya param ne olacak? Hâlâ zengin sayılırım. Biraz kaybettim ama yeterli değil."

"Benim için paradan daha önemlisin sen."

"O halde anlaşalım. Sen de benim için paradan daha önemlisin. Bu durumda..."

"Söyle bana?.. Evlenecek misin benimle?"

"Bazı sorunlar var. İleride zengin olabilirsin. Fakat yine de insanlar bu durumu Jamiesonlar'ın damadı olmana bağlayacaklar."

"Bütün bunların üstesinden gelirim, merak etme."

"Babam artık sana karışmayacak. Bir başarı kazandığın zaman, perde gerisinde acaba o mu var, diye düşünmeyeceksin. İstediğini yapabileceksin. Söz veriyorum."

"Bak, tatlım, bütün bunları biliyorum. Evet, demeni istiyorum şimdi. Söyle, benimle evlenecek misin?"

Genç kadın zayıf bir sesle, "Evet, Hal," dedi.

"Kulağa ne hoş geliyor," diye mırıldandı genç adam. "Bunu asla söylemeyeceğinden korkmuştum."

"Neden söylemeyeyim? Doğru sorulara doğru yanıtlar verilir."

Genç adam onu kollarında taşıyarak resepsiyona doğru yürüdü. Bu arada Brian Jamieson gazetecilerin onları takip etmelerini önlemeye çalışıyordu.

"Demek doğru sorular," diye mırıldandı genç adam. "Peki bu gece burada boş bir oda var mı, diye sorsam."

"İşte bu çok doğru bir soru olur."

"Benimle sevişecek misin?"

"Evet, Hal."

Jamieson Malikânesi'nin bahçesinde yapılan bir tö-

renle evlendiler. Oldukça mütevazı bir törendi. Davetli sayısı çok azdı. Clare ve Brian biricik kızlarını bu şekilde evlendireceklerini rüyalarında görseler inanmazlardı herhalde. Fakat Stacey'nin her söylediğini itirazsız kabul ediyorlardı artık. Grace ve Alex konuklar arasındaydılar. Eski işlerine kabul edildikleri için çok mutlu görünüyorlardı. Liz, Jenny ve Graham da oradaydılar. Çok gösterişli, tipik bir sosyete düğünü bekledikleri için aşırı şık giyinmişlerdi. Gördükleri sadelik karşısında biraz şaşırdıkları her hallerinden belli oluyordu. Hal Stevens'ın bütün ailesi oradaydı. Özellikle babası bir zamanlar kendisine yardım eden insanlara bütün borçlarını ödemiş olmanın gururu içinde dimdik duruyordu. Yüz hatları oğlununkinden daha keskindi ve bembeyaz saçları çevreye adeta gümüşsü ışıklar yayıyordu.

"Baban çok yakışıklı," dedi Stacey.

"Ona iyi bak," diye fısıldadı Hal. "Otuz yıl sonra tıpkı onun gibi olacağım." Genç kadın gülümsedi. Bakışları ister istemez annesine kaydı. Clare Jamieson çok güzeldi. O gün için özel olarak hazırlanmıştı.

Tam o sırada bir garson yanlarına yaklaşarak, bir bayın Stacey'yle görüşmek istediğini söyledi.

"Adı ne?" diye sordu genç kadın.

"Mr. Connor."

"Hemen içeri alın, lütfen."

Ufak tefek, kır saçlı, bir elinde fötr şapka, diğerinde büyükçe bir çanta olan yaşlı bir adam kapıdan girip onlara yaklaştı. Altmış yaşın biraz üstünde gösteriyordu.

"Bu da kim?" diye sordu Hal.

Stacey, dudaklarında esrarengiz bir tebessüm, "Onu özel olarak davet ettim," dedi.

Yaşlı adamla el sıkıştılar. Stacey, Hal'le onu fazla ayrıntıya girmeden kısaca tanıştırdı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi genç kadın. "Biraz ani oldu, sanıyorum. Ben..."

"Lütfen böyle şeyler söylemeyin, Mr. Connor. Bir içki almaz mısınız, ya da düğün pastasından bir dilim."

"Çok isterdim. Ne yazık ki, fazla vaktim yok. Araba aşağıda bekliyor. Biliyorsunuz, beklerken taksimetreyi çalıştırıyorlar."

"Anlıyorum. O halde buyurun çıkalım, Mr.Connor."

Hal bir an ne yapacağını bilemedi. "Bekle," diye fısıldadı Stacey, kocasına.

Yaşlı adamın koluna girdi ve birlikte merdivenlerden üst kata çıktılar. Stacey yıllarca kaldığı odanın kapısını açtı ve yaşlı adamı önden buyur etti. Adam doğruca içinde midye kabuklarının bulunduğu camekâna yürüdü. Stacey'nin çocukluğunda bulduğuna inandığı o nadide deniz kabukları, içlerindeki mücevherlerle birlikte camekânın içinde pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Oh Tanrım," dedi yaşlı adam. "Onları görmekten umudu kesmiştim. Ah, işte Lambis rugosa. Dünyada bir eşi yoktur. Ve benim muhteşem yıldızım. Bunu bulmak için neler çektim bir bilseniz. Onlara tekrar kavuşmak beni..." Yaşlı adam birden sustu. Hal kapının ağzında kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Yaşlı adama güven vermek ister gibi gülümsedi.

"Şu anda neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum, Mr. Connor," dedi genç kadın.

"Yani, bunları geri almama izin veriyor musunuz?"

"Elbette. Bunlar sizin. İçindeki mücevherlerle birlikte. Yalnız, korkarım bir tanesini kaybettim. Yıllar önce."

"Hiç önemli değil, hiç önemli değil." Yaşlı adam heyecanlanmıştı.

Stacey camekânı açıp kabukları bir bir toplamaya, adamın açtığı çantanın içine yerleştirmeye başladı.

Mr. Connor, çantayı kapatırken, "Bunları satmayı hiç istememiştim," dedi. "Fakat o sırada çok zor durumdaydım ve babanız iyi para verdi."

"Karınız nasıl oldu? İyileşti mi?"

‘‘Evet, bu sıralarda çok daha iyi. Bu nadide parçaları yeniden gördüğü zaman eminim çok daha iyi olacak.’’

Onu kapıya kadar geçirdiler. Yaşlı adam ikisinin de ellerini hararetle sıktı. ‘‘Teşekkür ederim,’’ dedi. ‘‘Çok teşekkür ederim.’’

Kapı kapandıktan sonra genç kadın kocasına döndü.

‘‘Böylece, ödünç aldığım bir şeyi iade etmiş oluyorum.’’

‘‘Stacey Stevens,’’ dedi genç adam. ‘‘Siz harika bir kadınsınız.’’

‘‘Bunu biliyorum,’’ dedi genç kadın güven dolu bir tavırla. ‘‘Artık yeni bir koleksiyona başlayabilirim. İlk parçası da bu olacak.’’ Avucunu açıp içindeki parlak, beyaz deniz kabuğunu gösterdi. Hal onu hatırladı. Birlikte kumsalda yürürlerken Stacey bulmuştu onu. ‘‘Gidenler kadar değerli değil belki,’’ dedi genç kadın. ‘‘Ama onu ben buldum.’’

Bu hafta gazetecinizde iki Beyaz Dizi romanı daha sizi bekliyor...

645

Dört Yüz Yıllık Yalan
Stella Cameron

Dört yüz yıllık yalan ortaya çıkmak için tozlu raflarda bekliyordu.

Kristin tarihi bir araştırma için Londra'ya geldiğinde ardı arkası kesilmeyen cinayetler karşıladı onu. Etrafını kuşatan esrar perdesini aralamaya çalışırken gerçek aşkı bulan bir kadının öyküsü.

647

Kazanma Tutkusu
Sandra Marton

Kazanma tutkusuyla dolu erkekler için ilişkilerin hiçbir önemi yoktu.

Nicole kendisiyle evlenmek için her şeyi yapmaya hazır patronuna mı, yoksa onun en büyük düşmanı Chase Tarrent'a mı inanmalıydı? Genç bir kadınla iki güçlü rakibin fırtınalı ilişkileri.